

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Patime Anlate

MELINDA METZ

Roman

hep
kitap

Jamie geçmiş ilişkilerini de eski işini de istemiyor. Annesinden kalan miras sayesinde Los Angeles'ta, kedisi MacGyver'la yepyeni bir hayatın eşliğinde. Bu hayatta erkeklere yer yok. Tek yapması gereken ne istediğini bulmak. Ama MacGyver için bu planların hiçbir önemi yok...

O insanının mutlu olmasını, yalnızlık kokusundan kurtulmasını istiyor. Bir gece evden kaçıyor ve sitede kendi insanı gibi yalnızlık kokan bir adam olduğunu fark ediyor: David. Hem yakışıklı hem de en az Mac'in insanı kadar mutsuz. Geriye bir tek Jamie'yi yalnızlıktan kurtulabileceğine ikna etmek kalıyor. Tabii David'i de.

Eh, etrafta bir kedi varsa kimin kazanacağı belli değil mi?

ISBN 978-605-192-218-8

TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ
FİYATI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

her
kitap

Patime Anlat

Orijinal adı: Talk to the Paw

© 2018, Melinda Metz

Yazan: Melinda Metz

İngilizce aslından çeviren: Esra Doğu

© hep kitap 2018

Bu kitabın Türkçe edisyonu, Kensington Publishing Corp. NY ve Akcalı Telif Hakları Ajansı işbirliğiyle yayımlanmıştır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2018, İstanbul

ISBN 978-605-192-218-8

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Elif Karlı

Baskı: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A. Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merk. A Blok K: 2 Avcılar / İstanbul
Tel. (0212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr **Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>**

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

PATİME ANLAT

Melinda Metz

Çeviren:
Esra Doğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
hep
kitap

Gary Goldstein'a ithafen,
bana fırsat verdiği ve ilha-miyav kaynağım olduğu için;
ve dünyanın en iyi komşularından olan
Al ve Marie Defrancisco'nun anısına

BİRİNCİ BÖLÜM

MacGyver gözlerini açtı. Karnını, Jamie'nin yumuşak, ılık saçlarına doğru iyice dayadı; en sevdiği uyuma köşesi-ydi burası. Memnuniyetle mırladı. İnsanın kokusu onu rahatlatıyordu, bu yeni yerde aşına olduğu birkaç şeyden biriydi en azından.

Gerçi hâlâ o keskin koku vardı. Bu hastalık kokusu değildi ama yine de bu kokudaki bir şey ona hastalığı hatırlatıyordu. Mac, nedenini biliyordu galiba. Düşüncesinden bile nefret ediyordu ama insanlar kedilerden çok köpeklerle benziyorlardı, en azından bazı açılardan. Kendi türlerinden başkalarına yakın olmalarını istiyorlardı, tıpkı bir sürü gibi.

Mac; maması, suyu, kum kabı, oyuncakları ve insanıyla çevrili evdeki tek kedi olmaktan fazlasıyla memnundu. Jamie öyle değildi. Mac'e kalırsa dışarı çıkıp kendine bir insan bulması gerekiyordu. Etraf insan kaynıyordu. Ama bazen Jamie bariz olanı göremezdi. Örneğin, dilini temizlenmek için kullanması gerektiğini anlamıyordu. Vücudunu suya batırıp çıkarma ıstı-rabına katlanmasının bir manası yoktu.

Mac'in mırılması kesildi. O keskin kokuyu bir kez fark etmişti ya gittikçe daha fazla sinirine dokunuyordu. Doğruldu, rahat köşesinden ayrıldı. Aksiyon zamanı! Başını birkaç kez Jamie'nin başına sürdü ki koklayan herkes Jamie'nin ona ait olduğunu anlayabilsin. Daha sonra yere atlayıp oturma odasına, oradan da sineklikli verandaya yöneldi. Daha evvel sinekliğin en dibinde küçük bir yırtık görmüştü.

Dışarıdaki karanlığı izledi. Bu yeni yerde, Jamie nasıl ona aitse Jamie'ye ait olabilecek birileri de olmalıydı. Ancak Jamie o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kişiyi tek başına bulabileceğe benzemiyordu.

Sıkıntı yoktu. Bu iş MacGyver'daydı.

Mac, delikten zar zor dışarı çıktı ve bir an duraksadı. Bu, dış dünyadaki ilk seferiydi. En azından dünyayla arasında bariyer görevi görecek bir araba camı ya da taşıma çantasının tel örgüsü olmadan ilk seferi. Dışarısı tehlikeli olabilirdi ama bu onu endişelendirmiyordu. Karşısına çıkabilecek her türlü durumla baş edebilecek güce sahip olduğunu biliyordu.

Kulaklar önde, kuyruk havada, acılı domates salçası, çikolata sosu, bir dilim tonbalığı gibi yemek kokuları ve evin yanında yetişen mor çiçeklerin balmumuna benzeyen kokusu, tatlı bir şeyin dumanı, kaldırım kenarındaki çöp kutularından gelen bayat koku, fare dışkısının kışkırtıcı kokusu ve köpek idrarının baskın kokusu gibi onlarca başka kokunun karışımını içine çekerek geceye daldı. Mac tiksintiyle hırladı. Belli ki civarda her şeyin üstüne işeyen bir köpek vardı. Mankafa bariz biçimde bunun, buranın sahibi olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu. Ne büyük hata!

MacGyver, köpeğin en son suladığı ağacın üzerinde dolaş-tı. Ağacı güzelce tırmaladı. İş bittiğinde ağaca kokusu, o köpeğin kokusundan çok daha fazla sinmişti. Tatmin olmuş biçimde bir kez daha nefes aldı, bu sefer ağzını açıp dilini de dışarı çıkarmıştı. Böylece neredeyse havanın tadını alabiliyordu.

Etrafa o keskin yalnızlık kokusunu yayan tek kişi Jamie de-gildi. İçgüdülerine güvenerek en güçlü izi takip etmeye karar verdi. Köpeğin iğrenç kokusuna tırnak izlerini bırakmak için birkaç kez dursa da takip ettiği kokunun merkezine, yani yuvarlak çatılı küçük eve çabucak ulaştı.

Yalnızlık kokusunun dışında, domuz pastırması, tereyağı ve yeni biçilmiş çimen gibi hoşuna giden pek çok koku da vardı bu evde. Ortada, Jamie'nin mutfaka püskürtmekten hoşlandığı, mamasının keyfine varmasına engel olan türden keskin bir koku da yoktu. İyi de Jamie'nin burada iyi bir sürü arkadaşı olduğunu fark etmesini nasıl sağlayacaktı? Mac bir an için düşündü, sonra da insanının evinden bir şey getirmesi gerektiğine karar verdi. Jamie'nin burnu elbette kendisinininki kadar hassas değil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

di ama önünde farklı kokuların karışımından oluşan bir bomba olduğunda ne yapılması gerektiğini mutlaka anlardı.

Burada, yeni evindeki gibi sineklikli bir veranda yoktu ama bu onu endişelendirmemişti. Keşfe devam ederken üstdudağı yukarı doğru kıvrıldı. Mankafa buralara gelmişti, bundan emin-di. Kendine görevde olduğunu hatırlatarak kötü kokuyu göz ardı etmeyi başardı. Gözleri bir orayı bir burayı taradı, aradı, aradı. Sonunda onu gördü: ikinci katta, yarım açılmış yuvarlak bir pencere.

Oraya çıkmak mesele değildi. Pencerenin yanında uzanan büyük ağaç, adeta kişisel merdiveni gibi tasarlanmıştı. Çabucak yukarı tırmandı, biraz daha açabilmek için pencereye kafa attı ve içeri zıpladı. Jamie'ye getirmek için mükemmel görünen bir şeyin üzerine iniş yaptı. Bu şey hem çekici kokular hem de Jamie'nin, bu kokunun bir sürü arkadaşına en az onun kadar ihtiyacı olan birinden geldiğini anlamasına yarayacak bir yalnızlık kokusu yayıyordu.

Mac kumaş yığınını ağzıyla kaptı. Kokularla uyumlu tat hoşuna gitmişti. Zafer duygusuyla cam pencere pervazına atladı ve ödülünü sürükleye sürükleye geceye karıştı.

Ertesi sabah yüksek perdeden, talepkâr bir miyav sesi Jamie'yi uyandırdı: "Geliyorum Mac" diye mırıldandı. Az buçuk uyanmış halde yataktan çıktı, iki adım atmasıyla dolabın kapağına çarpması bir oldu. En azından şimdi yarı uyanık sayılırdı.

Tamam. Anlamıştı. Yeni evindeydi ve bu yeni evde dolap, eski dairesindekinin aksine yatağın diğer tarafındaydı.

Miyaaaaaaaaav.

"GE-Lİ-YO-RUM!" diye seslendi Jamie, mutfakla oda arasındaki kısa mesafeyi yürürken. Mac bir "Yemek İstiyorum!" çığlığı daha attı. Sanki çıkardığı hangi seslerin Jamie'nin kulak zarlarını daha fazla zonklattığı konusunda araştırma yapmıştı ve her yemek istediğinde bu repertuara başvuruyordu.

"Sana hep söylüyorum, eğer kahve makinesini çalıştırmayı öğrenirsen sabahlar ikimiz için de daha keyifli olur" diye hatırlattı kediye. Majestelerine mamasını servis etmeden kendi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kahvesini yapmaya yeltenmedi. MacGyver onu böyle bir hadsizlik yapmaması için fazlasıyla iyi eğitmişti.

Kafein için yanıp tutuşuyor olmasına rağmen dolaptan ke-di maması konservesini çıkardığı an, Mac ayaklarına sürünerek sırtınaşınca gülümsemeden edemedi. Kedisinin çok zeki olduğunu düşünürdü ama yine de algılayamadığı şeyler vardı. Mesela eğer ayaklarına dolanmasa mamasını çok daha hızlı doldurabileceği gerçeği gibi...

“Al bakalım.” Mac’in kafasına sıçratmadan mamanın tamamını kâsesinin içine doldurmayı başarmıştı. Mamayı önce koklayıp sonra mamadan yavaş yavaş ısırlıklar alışını izledi. Görünüşe bakılırsa Alli-Cat markası hâlâ Mac’in onayladığı mamalar listesindeydi. Kedisine timsah eti verdiğine inanamıyordu ama veterineri vahşi yiyeceklerin ona iyi geleceğini söylemişti, şimdilik kedisinin de bir şikâyeti yoktu. Mac’in dört kiloluk cüssesiyle koca bir timsahı öldürerek mideye indirdiğini hayal edip kendi kendine eğlendi.

Jamie, dün kutusundan çıkardığı sayılı gerekli eşyadan biri olan kahve makinesine doğru bir adım attı. Birden kendini halsiz hissederek en yakınındaki sandalyeye çöktü. Tüm hayatını çöpe atmıştı. İşinden ayrılıp hâlâ ABD sınırları içerisinde kalmak şartıyla varabileceği en uzak mesafeye gelmişti. Kollarını bacaklarının etrafına doladı. Hangi akla hizmet böyle bir işe girişmişti ki? Otuz dört yaşındaydı. Otuz dört yaşında birinin düzenli bir hayatı olması gerekirdi, yepyeni bir hayata başlaması değil. Tüm arkadaşları tam da bunu yapmıştı. Hepsi evliydi, hepsi. Yarısından fazlasının çocuğu vardı, hem de bebek falan da değillerdi. Samantha’nın çocuğu gerçek bir ergendi.

“Bunu yapma. Bunu YAP-MA. Böyle başlangıç olmaz.” Ama nasıl bir başlangıç yapacaktı ki? Bir anlığına düşündü. Şimdilik ilk yapması gereken ayağa kalkmaktı. Zıplayarak kalktı. Sırada ne vardı?

Cevap bir anda kafasına dank etti. Dışarı çıkacaktı! Bu, giyinmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kararını değiştirmeden önce hızla oturma odasına gidip en büyük bavulunun fermuarını açtı. En sevdiği kotunu ve Etsy’den aldığı el yapımı bluzu

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi - <https://ranney.org>

çekip çıkardı. Çok seviyor olmasına rağmen bu bluzu yalnızca bir defa giymişti. Nedense Pennsylvania'nın Avella kasabasının tarzına uygun değildi. Biraz çılgın bir tasarımı vardı. Büyük kısmı turuncu üzerine siyah gül desenlerinden oluşuyordu, kenarlarında birbiriyle uyumsuz renklerdeki kumaşlar ve oraya buraya rastgele ilıştırılmış yeşil yaprak desenleri vardı.

Bu bluz Los Angeles için biçilmiş kaftandı. En azından Jamie öyle düşünüyordu. Hem uygun değilse bile kimin umurundaydı ki? Jamie 2018 yılının "Ben Yılı" olacağını ilan etmişti. Sessizce ilan etmişti ama etmişti işte bir kere. Daha önce Bay Bencil Yılı, Bay Sana Evli Olduğumu Söylemeyi Unuttum Yılı, Bay Yapışkan Adam, Bay Ciddi Düşünmeyen Adam Yılı ve en kötüsü Hasta Anne Yılı gibi yıllar atlatmıştı.

Ben Yılı, hiçbir şekilde bir erkekle ilgili olmayacaktı. Bu yıl, mükemmel olduğunu düşündüğü kıyafetler giymekle ilgili olacaktı. Hayallerinin peşinden koşacaktı. Tabii önce hayallerinin ne olduğuna karar vermesi gerekiyordu. Bildiği tek şey, lise-deki tarih öğretmenin hayalinin bir parçası olmadığıydı.

Ben Yılı demek, kimseyi tanımadığı ve gittiği her yerin temiz bir başlangıç anlamına geldiği bir yerde yaşamaktı. Ben Yılı hayatının değiştiği yıl olacaktı. Kafasını salladı. Bir dakika daha böyle düşünmeye devam ederse *Neşeli Günler* filminde manastırdan ayrılan Maria gibi şarkı söylemeye başlayacaktı. Çantasını kaptığı gibi kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. Saçlarını tarayıp dişlerini fırçalasa iyi olacaktı.

Bunları da hallettiği gibi kapıya yöneldi. Gözü kapı paspasındaki bir şeye takıldı. Alıp baktığında bunun düz beyaz renkli bir el havlusu olduğunu gördü. Havluyu dün orada görmediğine ve bunun kendine ait olmadığına emindi. Hiçbir şeyin düz beyazını almazdı.

Havluyu dışarı atmak için veranda kapısını açmaya koyuldu. Kapıyı 10 cm kadar açmıştı ki bir anda Mac yanında belirdi. Lanet olasıca sessiz kedi patileri! Yanında belirmesiyle dışarı kaçması da bir oldu.

Jamie kapıyı sonuna kadar açtı. Mac daha önce hiç dışarı çıkmamıştı. Başına gelebilecek bin bir türlü kötü şeyin düşün-

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

cesiyle beyni adeta uyuştu. “MacGyver!” diye bağırdı. Kedi durmadı, aman ne şaşırtıcı! İşe yaramayacağını bilerek bir kez daha denedi: “MacGyver!”

“Otoritenin sesi” dedi biri horultuyla. Kafasını döndürünce Al Defrancisco’nun, verandasının kenarındaki çiçeklerini budadığını gördü. Al Defrancisco ve eşi Marie ile dün geldiğinde tanışmıştı. Masal Diyarı’ndaki yirmi üç bungalovdan birinde yaşıyorlardı. Bungalov kelimesi ne kadar da Hollywood’dan bir kelime gibi geliyordu kulağa. “Masal Diyarı” ismi 1920’li yılların öykü kitaplarında görülen küçük ev mimarisinden esinlenilerek verilmişti. Sözü geçen mimari ve sitenin tarihi değeri, Masal Diyarı’nın yıkılıp yerine yüksek binaların yapılmamasının tek nedeniydi. Jamie bu evlerden birinin tam da kendine yeni bir yuva aradığı akşamüstü boşalmış olmasına hâlâ inanamıyordu.

“Çağırdığımda gelir...bazen. Elimde mama konservesi varsa. Ya da tonbalıklı sandviç yiyorsam” dedi Al’e. En azından Mac henüz fazla uzaklaşmamıştı. Gri-siyah tüylü kedisi, süs havuzunun yakınındaki palmyelerden birini tırmalama tahtası olarak kullanmakla meşguldü.

Evinin yanında palmyeler vardı. Bundan daha havalı bir şey olabilir miydi? Bunun kendi yaşamı olduğuna inanamıyordu ama gerçek buydu. Annesinin bıraktığı miras sağ olsun, burada bir sene geçirebilecekti. İşe girmesine bile gerek yoktu. En azından, Hayatta İnsanın Başına Bir Kez Gelir Yılı boyunca çalışmasına gerek olmayacaktı. Tembellik yapma gibi bir niyeti de yoktu. Bildiği bir şey varsa o da öğretmenlik yapmak istemediğiydi; ne yapmak istediğini bulacak ve tam da onu yapacaktı.

“Al, şapka takmanı söylemiştim.” Marie yan evden çıkıp hasırdan bir fötr şapkayı kocasına doğru fırlattı. Kadın minnacık ve çelimsizdi. Muhtemelen o da eşi gibi seksenli yaşlarında olsa da sesi güçlü ve otoriterdi.

Al şapkayı taktı. “Otoritenin sesi” diye mırıldandı, çenesiyle Marie’yi işaret ederek.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Marie, Jamie’ye.

“Kedimi yakalayabilirsem kahve içmeye gideceğim. Ara-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranitey.org>

bayla buraya gelirken birkaç blok ötede Coffee Bean&Tea Leaf diye bir yer görmüştüm” diye cevapladı.

Marie, Jamie’ye ithafen gibi görünen, onaylamadığını belli eden bir somurtmayla içeri girdi. Jamie, Avella’da herkesin her adımından haberdar olmasına alışkındı, kasabanın nüfusu bini geçmiyordu. Los Angeles’ta işler farklı olur diye ummuştu ama görünüşe bakılırsa yanılmıştı.

Jamie, ona baktığını belli etmemeye çalışarak Mac’e bir bakış attı. Kedisini tanıdığından, onu eve geri döndürmenin en iyi yolunun sanki gitmesi hiç umurunda değilmiş gibi davranmak olduğunu biliyordu. Palmiyein yanında güneşleniyordu. “Onu dışarıda bırakamam. O bir ev kedisidir, arabalardan kaçmayı bilmez” dedi Al’e ve ekledi, “Avluyu seviyor. Belki de ona bir tasma alıp onunla gezdirmeliyim.”

Al, cevap olarak yalnızca homurdandı. Jamie, konserve mama almak için içeri gidip gitmemek arasında kaldı. Mac daha yeni yemişti. Bunun işe yarayacağını sanmıyordu. Belki de o tüylü kedi oyuncağını alsa... Marie kararsızlıkla yeniden dışarı çıktı. “Kahve” dedi elindeki fincanı çitin üzerinden Jamie’ye uzatırken. “Fincanı yirmi yedi sent. Senin Bean dediğin yerde fiyatı muhtemelen bunun on katıdır.”

“Teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz” diye karşılık verdi Jamie. Bir yudum aldı. Kahve mükemmeldi.

“Bunu Helen’a götür.” Marie, ikinci fincanı da Al’e uzattı. Al, bungalovlarının öbür tarafındaki eve doğru yöneldi.

“Helen, kahve!” diye seslendi, verandanın iki basamağını çıkmaya zahmet etmeyerek.

Birkaç saniye sonra evden, Al ve Marie’den belki de on yaş kadar genç bir kadın çıktı. Helen kahveyi aldı, bir yudum içti ve Marie’ye baktı: “Şekeri unutmuşsun. Yine.”

“Şekere ihtiyacın yok” diye laf çarptı Marie. “İyice şişmanladın.” Helen gözünü dikmiş bakmaya devam ediyordu. “Nessie’nin fiziği hâlâ yerli yerinde. Sen de...”

“Sana bana ondan bahsetme de...” Helen duraksadı. “Şeker ekliyorum” diye bildirdi ve Jamie’yi fark etti. “Sen! Sen Jamie Snyder’sın. Seni görmek istiyordum. Senin yaşlarında bir vaftiz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

oğlum var. Tam olarak onun tipi sayılmazsın. O genelde egzotik tipleri tercih eder, sarışın komşu kızı türünden olanları değil. Ama o da bir öğretmen. Ona numaranı vereceğim.”

Sarışın komşu kızı mı? Sarışın komşu kızı tipli miydi? Egzotik değildi. Bunun farkındaydı. Ama sarışın komşu kızı da kulağa aşırı derecede erdemli ve sıkıcı geliyordu. Tamam erdemliydi ama abartılı seviyede değil. Ve o...

“Telefon numaran?” dedi Helen sabırsızlıkla.

“Hayır. Yani teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum. Hiçbir erkekle ilgilenmiyorum” diye itiraz etti Jamie. Kelimeler ağzından kibar olamayacak kadar hızlı ve gür sesle çıkmıştı. “Yani daha yeni taşındım, önce yerleşmek istiyorum.” Hâlâ güneşlenen Mac’e bir bakış fırlattı. “Öğretmen olduğumu, yani eskiden öğretmen olduğumu nereden biliyorsunuz?” Dün bu konudan Al ve Marie’ye bahsetmediğine neredeyse tamamen emindi, henüz sitede başka kimseyle de konuşmamıştı.

“Eğer kredi kontrolü belgesinde ya da kira sözleşmesinde yazıyorsa bu ikisi bilir” dedi Al, budama işine dönerken. Jamie, ev sahibinin bu türden bilgileri paylaşmasının yasadışı olduğuna emindi ama olayı büyütmemeye karar verdi.

“Zaten vaftiz oğlu sana uygun değil” dedi Marie. “Gerektiğinde kadıncağızın ampulünü bile değiştirmez. Hep küçük Al’i, yani oğlumuzu göndermem gerekir. Her pazar, akşam yemeğine gelir.” Kemikli parmağını Helen’a doğrulttu. “Hem zaten senin vaftiz oğlun çok küçük.”

“Ondan yalnızca beş yaş küçük” diye sertçe karşılık verdi Helen.

“Benim kardeşimin torunu üç yaş büyük. Erkeğin büyük olması gerekir. Daha geç olgunlaşıyorlar.” Marie dikkatini Jamie’ye yöneltti. “Sana iyi gelebilir.”

Jamie yavaşça geri geri gitmeye başladı. MacGyver da sanki onun rahatsızlığını hissetmiş olacak ki aniden kalkıp Gel-be-ni-al tonunda miyavladı. Bu miyavlama şekli *Yemek-istiyorum* miyavlamasından çok daha yumuşak ve çok daha hoştu. Jamie, kediyi minnetle kucağına aldı. Tek eliyle alnındaki “M” şeklindeki izi takip etti. Alnındaki bu kahverengi işaret ona MacGyver adı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

nı vermesinin sebeplerinden biriydi.

“Senin vaftiz oğlunun kedilere alerjisi yok mu?” diye seslendi Marie, Helen’a. Sesinde bir zafer tınısı vardı.

“Şeker alacağım” diye mırıldandı Helen ve içeri gitti.

“İşin bittiğinde fincanı verandaya bırakırsın” dedi Helen, Jamie’ye ve eve girdi.

“Gerçekten de bana kimsenin ayarlanmasını istemiyorum” dedi Jamie, Al’e çünkü kadınların onu dinledikleri yoktu.

Al meşhur homurtularından birini çıkardı. “Sence bunun önemi var mı?”

Jamie için kesinlikle önemi vardı. Ben Yılı’nın vaftiz çocuklar, kardeş torunları ya da herhangi başka bir adamla gerçekleştirecek tuhaf buluşmalarla başlamasını istemiyordu.

“Ona Clarissa’dan bahsettin, değil mi?” diye ısrarla sordu Adam, David masaya yeniden oturduğu anda.

David cevap vermedi, yalnızca Blue Palm’ın sahibi Brian’ın önerdiği ekşi biradan bir yudum daha aldı. David normalde Corona içerdi ama Blue Palm’da Corona sipariş etmek olmazdı.

“Cevap vermek zorunda değilsin” diye devam etti Adam. “Bahsettiğini biliyorum. Belli oluyor. O anda anlamıştım. Bara gittin, onun ve arkadaşının yanındaki boş bir yere oturdun, muhtemelen birkaç espri patlattın ve kendini küçümseyen yorumlarda bulundun. Kız gülümsedi. Her şey yolundaydı. Arkadaşı muhtemelen size biraz mahremiyet tanıyabilmek için tuvalete gitti. Kız elini senin koluna koydu. Kız elini senin koluna koydu. Bence bu iş tahmin ettiğinden de kolay olmuş. Sonra o el, hafifçe kolunu sıvazlamaya başladı. Acıma hissiyle... Ve o an anladım, ölü karından bahsetmeye başladığını anladım.”

David, omuzlarının kasılmaya başladığını hissediyordu ama kendini gülümsemeye zorladı ve kadehini arkadaşına kaldırdı. “Doğru bildin.”

“Özür dilerim. O şekilde söylememeliydim.” Adam ağzına bir çerez attı. “Ama biriyle tanışmanın ilk beş dakikasında Clarissa’dan söz edemezsin” dedi, ağzındakini çiğnerken. “Hele ki o kişiyle aranda bir şeyler olsun istiyorsan.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bir şey olsun istiyor muyum, onu bile bilmiyorum. Sana bunu daha önce de söyledim.” Sesi istediğinden daha tavırlı çıkmıştı ama Adam’a mütemadiyen “sahalara geri dönmek” istediğinden emin olmadığını söyleyip durmuştu. Aradan üç yıl geçmiş olsa da...

“Ben senin arkadaşınım. Seni kasık kılların çıkmadan önceden beri tanıyorum. Yani beş sene falan oldu. Ve bana kalırsa her ne kadar bir şeyler yaşamak isteyip istemediğine emin olmasan da bence içten içe istiyorsun.”

Adam bir çerez daha kapmaya çalıştı ama David elini itti. “Benim” dedi.

Arkadaşı başka bir açıdan yanaştı, çerezi kapıp konuşmaya devam etti. “Çünkü eğer bunu şimdi yapmazsan iş gittikçe zor ve tuhaf bir hale bürünecek, sonradan istediğinden yüzde yüz emin olsan bile elinden artık bir şey gelmeyecek ve sonunda üzgün, yalnız ve yaşlı bir adam olacaksın.”

“Üzgün, yalnız ve yaşlı bir adam mı olacağım? Sanki dizinin bir sonraki bölümü için diyalog yazıyor gibi konuşuyorsun” dedi David.

“Ciddiyim” dedi Adam. “Üstünden yeteri kadar zaman geçti. Lucy, counterpart.com’a üye olman gerektiğini düşünüyor.”

“Çocukları uyuttuktan sonra Lucy’yle konuştuğunuz konu bu mu? Neden hiç sevişmediğiniz belli oluyor” diye karşılık verdi David.

“İnternette sevgili bulmak mantıklı. Hem ağırdan da alabilirsin. Buluşmadan önce birbirinizi tanırırsınız. Hem nasıl bir izlenim bırakmak istediğini de düşünme fırsatı bulursun. Asla Clarissa’dan söz edemezsin demiyorum. Yalnızca ilk beş dakika içinde o konuyu açmasan yeter. Biraz daha ister misin?” Adam boş çerez kâsesini işaret ediyordu.

“Daha mı?” diye itiraz etti David. “Hiç ister misin demek istiyorsun herhalde.”

“Biraz daha isteriz.” Adam garson kıza işaret edip boş kâseyi gösterdi, yalvarır gözlerle bakarak ellerini göğsünde birleştirdi. Kız kahkaha atıp başını salladı. “İçkilerimizi de tazeliyoruz. Ve buradan kalkmadan önce sana counterpart.com’da hesap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

açacağız. Ben bir yazarım. Eminim seni bile çekici kılabilirim.” David’i incelemeye koyuldu. “İnsanlar her zaman Ben Affleck’e benzediğini söylerler ama vermek istediğimiz his bu değil. Sonuçta akla aldatma ve kumar sorununu getiriyor. Aslına bakılırsa insanlar bunu senin yazdığını düşünecekleri için kendini bir ünlüye benzetmek egoistçe görünecektir. O zaman temel özelliklerden ilerleyelim: otuz üç, kahverengi saç, kestane gözler, 1,80 boy diyelim mi?”

David başını salladı. Arkadaşı gaza gelmişti ve onu durdurmanın imkânı yoktu.

“Pastacı olduğunu söyleyeceğiz. Kadınlar buna bayılacaktır. Hem seni hem de senin sıcacık, çikolatalı cupcake’lerini almış olacaklar. Belki hamur falan yoğurduğun bir profil fotoğrafı eklemelisin. Hayalet filmindeki o sahne gibi olur ama kil yerine hamur kullanırsın” diye devam etti Adam.

“Neden Hayalet’i izlediğini sormayacağım.” Aslında David de izlemişti. Clarissa filmi ilk kez on iki yaşındayken izleyip aşırı etkilenmiş. Televizyonda ne zaman çıksa sanki hipnotize olur ve sonunu getirmeden kalkmazdı.

Garson kız bir tabak dolusu çerezle geldi ve bira siparişlerini aldı. “Pekâlâ. Başka? Başka?” diye mırıldandı Adam. “Telefonunu çıkar, ben düşünürken sen de bir hesap aç.”

David telefonunu çıkardı, çünkü Adam bildiğini okurdu ve dur durak bilmezdi. Ama yine de üye olmadan yalnızca siteye göz atmakla yetindi.

“Köpeğin olduğundan bahsedeceğiz. En azından halihazırda canlı olan bir şeyi hayatta tutabildiğini gösteriyor.” Adam bir peçeteye not almaya başlamıştı.

“Bu insanların ne kadar zor durumda olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu David.

Adam soruyu duymazdan geldi. “Şimdilik sessiz film takıntından bahsetmeyeceğiz çünkü bu seçeneklerini sınırlayacaktır. Sahilde uzun yürüyüşlerden hoşlanırsın, değil mi?”

David en son ne zaman sahile gittiğini hatırlamaya çalıştı. Clarissa’dan beri gitmemişti. Sahile gitmek bir saatten az sürüyordu, hele trafik yoksa yol çok daha kısa sürerdi ama sanki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eyaletin öteki ucunda yaşıyormuş gibi davranıyordu. “Sahilde uzun yürüyüşlerden hoşlandığımı söyleyemezsin. Bu var olan en büyük klişe. Sahilde uzun yürüyüşlerden hoşlandığını söyleyen bir adamdan hoşlanan bir kadın istemezdim.”

Adam sırtıtmaya başladı. “Yalnızca dikkatini verdiğine emin olmak istedim. Seni de sardı. Kabul et.”

Sarmış mıydı? Belki de. Biraz. Adam haklıydı. Birileriyle tanışmak içinden gelmiyor olsa bile denemesi gerekiyordu. Bardaki o kadınla yaşadığı başarısız denemeden daha fazlasını yapması gerekiyordu, ki zaten o da Adam’ın fikriydi. “Habitat for Humanity derneğinde gönüllü olduğumu söyleyebiliriz mesele” diye öneride bulundu.

“Hoşuma gitti. Hem kalbi olan hem de belki evdeki bozuk eşyaları tamir edebilecek biri gibi görünmeni sağlıyor.” Adam fikri not aldı. “Bir de ne tür bir kadın aradığından, ne istediğinden de söz etmeliyiz.”

Ne istiyordu? Her zaman yeni bir şeyler denemeye hazır birini... Her zaman keşfedilecek muhteşem bir şeyler olduğuna inanan birini... Her zaman...

Aradığının Clarissa olduğunu fark etti

Sanki çerez boğazına takılmış gibi geldi. Bunun olduğuna inanamıyordu. Kuvvetiyle onu sarsan kederi gömmekte zorlandı. Bir an sanki Clarissa daha dün ölmüş gibi geldi.

“Bak, haklı olduğunu biliyorum. Yeni birilerini bulmaya çalışmam mantıklı. Ama hazır değilim” dedi Adam’a. David ses tonunun sıradan çıktığını sanıyordu ama Adam, David’in ne hissettiğini yüzünden anlamış olmalıydı. Arkadaşı peçeteyi buruşturup cebine tıktı.

“Sonsuza kadar demiyorum.” David ellerini saçlarında gezdirdi. “Yalnızca şimdi değil. Bilmiyorum, belki seneye.”

İKİNCİ BÖLÜM

Pekâlâ. Ben Yılı'nın İkinci Günü diye düşündü Jamie. Taşındığı günü saymıyordu. O tam bir gün değildi, neden sayılısındı ki? Ayrıca o günü saymış olması bugünün Üçüncü Gün olduğu anlamına gelirdi, yani çoktan bir plan yapmış olması gerekirdi. Ama eğer bugün İkinci Gün ise o zaman hâlâ bir plan üzerinde çalışıyor olması kabul edilebilirdi.

Çantasını aldı. Her tarafına işlenmiş çiçekleri ve hasırdan sapıyla, çok eskiden bir büyükannenin kullanacağı türden bir çantaya benziyordu. Ama iyi anlamda. Hem güzeldi hem de içi oldukça genişti. Jamie'nin planını yazdığı, yani yazmayı düşündüğü not defterini alacak kadar genişti. Dizüstü bilgisayarıyla bir derdi yoktu ama söz konusu liste ve planlar olduğunda tam bir kâğıt-kalem kızıydı.

"Ben kaçtım, Mac. Marie'ye söyleme ama Coffee Bean'e gidiyorum." Kedinin çenesinin altını kaşıdı. "Sana bazı sürprizler bıraktım." Jamie dışarı çıkacağı zamanlarda, yokluğunda Mac'in avlayabileceği bir şeyleri olsun diye genelde birkaç yere atıştırılmalık saklardı.

Mac kaçmayı başaramadan kapıdan süzölmeyi başardı Jamie. Marie çıkıp da nereye gittiğini sormadan köşeyi dönüp gözden kaybolmayı da başardı. İyi başlangıç, diye düşündü. Siteyi geçip öteki taraftan çıkmaya karar verdi. Diğer evlere bakmaya hevesliydi.

Karşısına ilk çıkan ev, sivri çatısı sanki bungalovun kendisi bir cadı şapkası takıyormuş gibi görüldüğünden bir Disney cadısının evine benziyordu. Pencerelerde de benzer bir şekil göze çarpıyordu; kapı tokmağı da kocaman, engebeli yüzeyli,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

kırmızı camdan gözleri olan demir bir örümcekti. Jamie mekânı incelerken içeriden bir kadın çıktı, kocaman bir baston şeker, örümceğin bacaklarından birine astı. Neredeyse bir elf kostümü gibi görünen kısa, yeşil bir elbise giyyordu. Kısacık kesilmiş siyah saçları da elfe benziyordu. Kâkülleri neredeyse kaşlarına değiyordu. Jamie'yi fark ettiği anda el sallayıp, "Noel'e bayılıyorum, sen de bayılmıyor musun?" dedi.

"Şeyy, evet, bayılıyorum" dedi Jamie ama bu, eylül ayı için tuhaf bir soruydu.

"Yalnızca süslerimi dışarı çıkarıyordum." Kadın verandadaki saksılı, küçük limon ağacına da bir baston şeker astı. Jamie kadının yaşını tahmin etmeye çalıştı. Tahmin etmesi güçtü. "Bir şeyler pişirmeye de başladım. İçeri girip zencefilli kurabiye almak ister misin?"

Jamie tavşan deliğine mi düştüm yoksa hortuma mı kapıldım, diye düşündü. Başka bir dünyaya girmiş gibi hissediyordu. "Korkma" dedi kadın, yüzünde bir gülümsemeyle. Jamie'nin tereddüdünü açıkça hissetmişti. "Eylül ayında olduğumuzu biliyorum. Yalnızca, Noel'in bir iki aya sığdırılamayacak kadar muhteşem olduğunu düşünüyorum. Ah, bu arada ben Ruby Shaffer. Söylemeyi unuttum. Zencefilli kurabiye? Gerçekten güzel."

"Elbette." Jamie verandaya çıkıp Ruby'nin yanına gitti ve kendini tanıttı. "Yeni taşındım. Evim hemen köşe başında."

"Al ve Marie'nin yanındaki eve" dedi Ruby, Jamie de başını salladı. Jamie, yaklaşınca kadının beyaz saçlarını fark etti ve muhtemelen ellili yaşlarında olduğuna karar verdi. "Çok tatlı değiller mi? Onlara bayılıyorum" diye devam etti Ruby. "Marie sert görünmeye çalışır ama çevresindeki herkesle ilgilenir." Kapıyı açıp Jamie'yi içeri davet etti. Karşısına çıkan görüntü, yeşil ve kırmızı ile gümüş ve altın sarısı renklerinin bir patlamasıydı.

"Dediğim gibi, Noel süslerini çıkarmaya başladım" dedi Ruby ışık, ağaç süsü, çelenkler ve onlarca Noel giysisi içindeki pelüş oyuncak yığınıyla çevrili dar koridordan geçerken.

"Başladım derken?" diye mırıldandı Jamie.

"Çöp toplayıcısı falan değilim. Her şeyi ocak ayının on be-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

şiiyle eylül ayının on beşii arası depoda tutuyorum” diye anlatı Ruby. “Otur.” Mutfak masasındaki sandalyelerden birine işaret etti. Odada Noel’i anımsatan tek şey, yeşil ve kırmızı kremalı zencefilli kurabiyelerdi. Ruby tezgâhın üstünden bir tabak alıp Jamie’nin önüne yerleştirdi.

“İnsan formundaki kurabiyeleri yemekten hep biraz çekinmişimdir” diye itiraf etti Jamie. “Kendimi yamyam gibi hissetmemeneden oluyor.”

“Önce kafasını ye böylece sana bakmaz” dedi Ruby ve hemen ardından bir kurabiyeyi kapıp kafasını kopardı. Jamie kahkaha atıp kendi kurabiyesinin kafasını ısırdı. Bu tuhaf kadını sevmeye başlamıştı. Jamie’nin de tuhaf bir tarafı yok değildi ama o bu tarafını saklamayı daha iyi beceriyordu. Özellikle de sınıfın önünde.

“Soru için hazır mısınız?” diye sordu Ruby. “Yeni tanıştığım tüm insanlara sorduğum bir soru var. Bu onları tanımanın kısa yolu.”

“Ta-mam” dedi Jamie. Sonuçta başka ne diyebilirdi ki?

“Hayatının filminin adı ne olurdu?”

“Söylemesi zor çünkü sonunu henüz bilmiyorum” diye cevapladı Jamie. “Filmimin ilham verici mi, komik mi yoksa dehşete düşürücü mü olduğunu bilmiyorum.”

“Doğru diyorsun” dedi Ruby. “Aslına bakarsan daha önce kimse bu cevabı vermemişti.”

“Şu anki film ismim ise Ben Yılı olurdu” diye atıldı Jamie. Ruby’de bir şeyler vardı. Jamie’ye kendisini istediği her şeyi söyleyebilecek ve karşılığında yargılanmayacak gibi hissettiriyordu.

“Nasıl yani?” Ruby kurabiye adamın bir bacağına ısırdı.

“Uzun bir süre, gerçekten de uzun bir süre, kararlarım birlikte olduğum kişiye bağlı olarak geliyordu, özellikle de erkeklere. Sonra annem hastalandı ve kararlarımı ona göre vermek istedim, ama şimdi...” Jamie’nin nefesi titriyordu.

“Şimdi Ben Yılı” diye sözünü tamamladı Ruby. “İyiymiş. Benim filmimin adı Benim Gerçek Olmayan Harika Maceralarım olurdu. Çünkü sahte dünyalar yaratan bir sahne tasarımcısı olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranterey.org>

Çalışıyorum ve hayal gücüm, en yakın arkadaşım. Her zaman kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulabilirim. Birçok zihinsel maceram var, bazıları da gerçek.”

“Yani işinin tutkun olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Jamie.

“Tutkularımdan biri. Kesinlikle” dedi Ruby, tereddüt etmeden. “rneğin, belirli bir karakterin en st çekmecesinde ne olabileceğine karar vermenin zorluklarına bayılıyorum. Ve bir takımın parçası olmaya... Yani çoğu zaman. Hepimiz; yönetmen, oyuncular, kostmc, herkes bir arada çalışınca işler harika oluyor.”

Benim istediğim de bu, diye düşündü Jamie. İşim hakkında ben de böyle konuşmak istiyorum.

“Ya sen? Sen servetini nasıl kazanıyorsun?” Ruby, kurabiye adamın öteki bacağını da yedi. “Bacağı kaybetmek anlamına gelen bir deyiş var mı? Bacağından vurulmak?” Başını salladı. “Neyse. Sen anlat.”

“Tarih ğretmeniydim. Lise. Tarihe bayılıyordum. Çocukların bazılarına da. Disiplinden ve çocuklara yalnızca standart bir sınavdan geçmelerine yetecek kadar şey öğretmekten nefret ediyordum. Bir de veliler yok mu? oğuyla başa çıkmak imkânsızdı. Bir ocuğa 95 verirsin, sonra ebeveyni gelip neden çocuğunun 100 almadığını öğrenmeyi talep eder. Hele ocuğa 80 vermeye kalkarsan vay haline. Ebeveynler kafayı yemiş” diye cevapladı Jamie. “Ah, senin çocukların var mı?” diye geç de olsa ekledi.

“Hayır. Eski eşime evlenmeden önce ocuk isteyip istemediğini sormayı unuttum. İstiyordur diye düşünmüştüm. Aptal ben. İstemediğini öğrendiğimde ve birbirimizden koptuğumuzda benim için çok geçti. Onun için değil. şimdi bir bebeği ve altı yaşında bir çocuğu var. Erkeklerin zaten yeteri kadar avantajı var, bir de sonsuz sayıda spermli olmaşı şart mıydı?” Ruby tüm bu şeyleri tek bir nefeste söylemeyi başarmıştı, sonra da kocaman bir nefes aldı.

Adil oynuyor, diye düşündü Jamie. Yalnızca sormakla kalmıyor, kendi de anlatıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Peki, eğer tarih öğretmeni değilsen ne yapıyorsun?” diye sordu Ruby.

“Ben Yılı miras tarafından finanse ediliyor” dedi Jamie. “Bu fırsatı, ne yapmam gerektiğine karar vermek için değerlendiriyorum.” Defteri çantasından çıkardı. “Ben de gidip biraz beyin fırtınası yapmak üzereydim.”

Ruby ayağa kalktı. “O zaman git! Seninle ilhamın arasına girmek istemem. Masal Diyarı’nın delisi olduğumu düşünmediysen sonra yine konuşuruz.”

“Düşünmüyorum ve bu hoşuma gider” diye cevapladı Jamie, defterini çantasına geri koyarken.

“Şahane çanta” dedi Ruby.

Evet, Jamie tuhaf yeni komşusundan kesinlikle hoşlanmıştı. Kendine, yeni mahallesini daha ayrıntılı inceleme sözü verdi ama şimdi işbaşı yapmak istiyordu. Siteden hızlı adımlarla çıkıp Sunset’e yöneldi. Gower Gulch Alışveriş Merkezi’nin bir fotoğrafını çekmek için bir an duraksadı.

Bakılacak fazla bir şey yoktu. Otoparkın en sonundaki eski tip ilaç karavanıyla herhangi bir alışveriş merkezine benziyordu. Hatta en iyi mağazalarının Denny’s ve Rite Aid olduğu düşünülürse biraz vasat bile sayılırdı. Ama bölgenin tarihiyle ilgili biraz araştırma yapmış; eskiden, filmlerde oynamak isteyen kovboyların burada toplandığını öğrenmişti Jamie. Tarih öğretmek istememesi tarihten hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu, yeni şehri de bazı harika hikâyeler barındırıyordu. Hatta önceki gün gerçek bir tur bile yapmıştı. Durup hayatının geri kalanını düşünmeye başlamadan önce bir günü daha izin günü olarak kullanmaya karar vermişti.

Birkaç blok daha yürüdü sonra gövdesi, mor gündüzsefalarıyla çevrili bir palmye ağacının önünde durdu. Fotoğraf çekmesi gerekiyordu. Bunu nadiren yapardı. Bazı arkadaşları yedikleri her lokmanın ve elbette bebeklerinin milyarlarca fotoğrafını çekerlerdi ama Jamie genelde zahmet etmezdi. Belki de memlekette her gün aynı şeyleri gördüğü içindi. Buradaysa her şey yeniydi.

Fotoğrafı çektiği anda yaprakların birbirine çarptığı nokta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

da bir şeylerin kıpırdandığını gördü. Bir sıçan. İyy!

Ama fotoğraf fena sayılmazdı. Güzel çiçekler, şaşıla pal-miye, parlak gözlü sıçan... Güzel tezatlık. Güzel bir tane çekti-ğine emin olmak için birden fazla fotoğraf çekti, sonra da Coffee Bean'e girdi. Kendine büyük bir Black Forest kahvesi sipari-ş etti çünkü hayatının geri kalanına karar vermek şeker (zen-cefilli bir kurabiye'nin verebileceğinden fazlası) ve bolca kafein gerektiriyordu. Bir masa buldu, defterini çıkarıp temiz bir say-fa açtı ve en sevdiği, mor renkli iki Varsity marka kalemı çıkara-rıp oturdu.

Şeker ve kafein, diye hatırlattı kendine. Black Forest kah-vesinden birkaç büyük yudum aldı. Fazla büyük ve fazla hızlı... Şimdi -ah, ah, ah- beyni donmuştu. Geçmesini beklerken şa-kaklarını ovdu. Geçtiğinde ilgisini yeniden defterine, o boş say-faya döndürdü.

"Benim Yılım" kelimelerini sayfanın başına yazıp üstünü çizdi. Kendi kafasında ve hatta bir film ismi olarak bile kulağa iyi geliyordu ama yazılınca saçma görünmüştü. Bir an düşün-dü, sonra "Hoşuma Giden Şeyler" yazdı. İnsan, tutkusunu böy-le keşfederdi. Tutku insanın hoşuna giden şeyler demekti ve umuyordu ki tutkudan para da kazanılabilirdi.

Kelimelerin altını çizdi. Sonra biraz daha oturdu. Biraz da-ha bakındı. Ardından hızla bir şeyler yazmaya başladı.

Mac'i lazerle oynatmak.

Eski filmler izlemek.

Farklı şeylerden yapılmış şeyler.

Şeker ve kafein.

Sıcak çatıya vuran yağmur damlalarının kokusu.

Bacaklarımı tıraş ettikten hemen sonra nevreşimin verdi-ği his.

Garaj satışları.

Üzerlerinde mesajlar olan eski kartpostallar.

Eski oyuncak bebekler: hem ürkütücü hem de normal tür-leri.

Tarih. Ama öğretmek değil.

Biyografiler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Wonder Woman.

Wonder Woman? Bu da nereden çıktı? Jamie herhalde Wonder Woman'ı seviyordu. Kesinlikle Wonder Woman'a karşı bir şeyi yoktu. Ama "Hoşuma Giden Şeyler" listesinde karşısına çıkmasını beklemiyordu.

Belki dünkü turunda Grauman's Çin Tiyatrosu'nun önünde Wonder Woman kostümü giymiş birini gördüğü içindi? Artık oranın adının Grauman's olmadığını biliyordu ama yine de ağzından Grauman's çıkıyordu. Ünlülerin ayak izleri onun için Grauman's demekti.

O Wonder Woman taklitçisi bu işten yeteri kadar para kazanabiliyor muydu? Tutkusu bu muydu? Belki de. Eğer Wonder Woman'ı gerçekten sever ve saygı duyarsan bütün gün o olmak da insanın tutkusu olabilirdi. İnsanları mutlu ediyordu. Onunla fotoğraf çeken herkes gülümsüyordu. Jamie onunla fotoğraf çektiirmemiş olsa da fotoğraf çekinen kişilerin fotoğrafını çekmişti. Wonder Woman, tanıştığı herkesle geçirdiği her anın tadını çıkarıyor gibiydi.

Son iki günde, son iki yılda çektiğinden daha fazla fotoğraf çekmişti. İki yıldır eli nedense makineye gitmiyordu. Halbuki lisedeyken okul gazetesi için fotoğraf çekiyordu, üniversitede de birkaç fotoğrafçılık dersi almıştı. Belki yeniden başlamanın sebebi burada ilgisini çeken pek çok şey olmasıydı.

Listeye birkaç madde daha ekledi:

Fotoğraf çekmek.

Mutlu insanları görmek.

İnsanları mutlu etmek.

Ve... ve aklına başka hiçbir şey gelmiyordu. Bu kadar şeyden, yani (kafasında hızlıca bir hesaplama yaptı) on beş şeyden daha fazla şeyi seviyor olmalıydı. Ama on beş başlangıçtı. Listesini hızla okuyup benzerlikler, bağlantılar ve ilham aradı.

Görünüşe bakılırsa eski şeylerden hoşlanıyordu. Eski filmler. Garaj satışları. Eski oyuncak bebekler. Eski kartpostallar. Hatta farklı şeylerden yapılmış şeylerden bile; çünkü çoğu zaman "farklı" eski anlamına gelirdi. Gördüğü anda Masal Diyarı'nda yaşaması gerektiğini anlamıştı çünkü burası başka bir za-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mandan çıkmış gibi görünüyordu. Evler ilk inşa edildiklerinde bile modern değillerdi. Sanki bir masalda yaratılmış, sonra da Ruby'nin küçük cadı evi gibi buraya taşınmışlardı. Al ve Marie'nin evi, büyüklü küçüklü kuleleriyle tamı tamına minyatür bir kale gibiydi. Helen'in evi de yarı insan evi, yarı hayvan ini gibi görünüyordu.

Yani tutkusu, öyle düşünmemiş olsa da onu yeni bir eve yönlendirmişti. Peki, yeni bir kariyere de yönlendirebilir miydi?

Bazı insanlar Ebay'de eski eşyalar satarak güzel paralar kazanıyorlardı ama bu onun ilgisini çekmiyordu. Şahane eski buluşlara bakıp ederlerini hesaplamak zorunda kalmak istemiyordu.

Elbiseleri dönüştürüp en sevdiği bluzu gibi bir şeyler yapabilmeyi dilerdi ama eli bu işlere o kadar da yatkın değildi. Denediğinde sonuçlar o kadar da... iyi değildi. Hatta bir seferinde iki parmağını japonyapıştırıcısıyla saçına yapıştırmayı başarmıştı. Ve bu olduğunda çocuk değildi.

Jamie, oturup bakınma moduna geri döndü. İçeceğinden bir yudum daha almamış olmasına rağmen sanki beyni donmuş gibi hissediyordu. "İyice düşünüyorum" diye mırıldandı Frankenstein sesiyle. Hollywood'da, ortalama bir Frankenstein sesiyle iş bulunabilir miydi? Bundan emin değildi. Defterinin kapağını hızla kapayıp sevdiği bir başka eski şey olan çantasına tıktı. Beyninin içi çözüldüğünde daha fazla beyin fırtınası yapabiliirdi.

Dışarıdaki harika havaya adım attığında Mac'e gerçekten bir tasma alması gerektiğine karar verdi. O da bütün gün içeride tıklı kalmayıp yeni mahallesini keşfetmeyi hak ediyordu. Zavallı kedicik...

Diogee, David'i kapıda karşıladı. Tasma kayışı ağzındaydı ve kuyruğu, hatta bedeninin arka kısmı tümüyle sallanıyordu. "Tamam koca D, tamam." Köpeğin ağzından, salyayla kaplı kayışı alıp tasmaına taktı. Bunu yaptığı anda Diogee son hız ile geri atıldı ve David'i veranda basamaklarına doğru çekti. David dominant tarafın Diogee değil, kendisi olması gerektiğini bi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://arantey.org>

liyordu; bunun gerçekleşmesi için de kapıdan ilk çıkanın o olması gerekiyordu. Ama kocaman boyutlardaki bir köpekle günde birkaç kez bu mücadeleye girmenin “hayat çok kısa” kategorisinde olduğuna karar vermişti. İlk adım, evin yanında büyüyen sedir ağacıydı. Diogee ağacı idrarıyla güzelce suladı ama bu, işinin bittiği anlamına gelmiyordu. D, idrarını kıymetli bir varlık olarak görüyordu ve yürüyüşün geri kalanını oraya buraya idrar püskürtüp, “Bu benim”, “Bu benim”, “Ve oradaki, o da benim” diyerek geçirecekti.

“Çitlere olmaz” diye uyardı David kapıyı açarken. Çitleri, köpeği aldığı zaman, Hobbit deliğine benzeyen eviyle uyumlu olduğunu düşündüğü kıvrımlı ağaç dallarını kullanarak kendi yapmıştı. “Çitlere olmaz” diye tekrar etti. Cebinden, dondurularak kurutulmuş bir parça ciğer çıkardı (evet, köpeğine mütemadiyen rüşvet verirdi) ve bunu, çitleri işaretleme fırsatı bulmadan Diogee’yi oradan uzaklaştırmak için kullandı.

Diogee dörtlüde, komşunun evinin yakınında büyüyen çit bitkisine gitti, işini orada halletti. Hedef aldığı şeyden uzağa doğru eğildiği bir tekniği vardı, böylece bacağına daha yükseğe kaldırabiliyor ve istediği kadar yükseğe atış yapabiliyordu. Köpeğin boyutları neredeyse bir midilli kadardı ama sanki koca bir at boyutunda bir yaratığın az önce buralardan geçtiği izlenimi bırakmak ister gibiydi.

“Kusursuz iş çıkardın” dedi David köpeğe, arnavutkaldırım patikadan yürürlerken.

“Diogee, hey!” diye seslendi Zachary Acosta sokağın öteki tarafından.

Diogee çocuğa doğru atıldı. David araba geliyor mu diye kontrol edebilmek için kayışı bir süre geri çekti, sonra da köpeğin çocuğa doğru koşmasına izin verdi. Diogee anında patilerini çocuğun omuzlarına koydu, çocuk da köpeğin yanlarını okşadı. Bu, onlar için bir çeşit kanka sarılışıydı.

Diogee sonunda patilerini yere indirdiğinde David çocuğun suratına bakma fırsatı buldu. Kaşlarının arasında, bir çeyreklik genişliğinde, kabarık bir iz vardı.

David soru sormadı ama gözlerini uzaklaştırmak zorunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

kaldı. İz çok parlak ve simetrikti. “Naberirsin?” diye sordu Zachary. Çocuk küçükken, doğrusunu söyleyemez, böyle sorardı. Bu da zamanla arkadaşlık dillerinin bir parçası haline gelmişti.

“Okul falan işte, bir şey yok” diye cevapladı Zachary.

David bazen Zachary’nin on dört yaşında olduğuna inanamıyordu. Mahalle gezintilerine başlayalı nasıl on yıl olmuş olabilir ki? David ve Clarissa taşınalı bir hafta olmuştu, David tarif denemeleri için yediği tüm numuneleri eritebilmek için haftanın en az birkaç günü koşuya çıkmaya gayret ediyordu. Acostas’ların kapısı pat diye açılıp da içeriden Oakland Athletics tişörtü, eşofman ve minnacık Puma spor ayakkabılar giyen Zachary fırladığı sırada koşuya daha yeni başlamıştı. Pumalarının rengine kadar, David’in küçük versiyonu gibi görünüyordu: kırmızı ve beyaz.

“Bekle! Bekle! Ben gelir!” diye bağırıyordu.

Annesi Megan, kaldırıma ulaşmadan önce Zachary’ye yetişip onu kucağına almış, çocuk da hemen kendini kurtarmaya çalışmıştı. “Üzgünüm David. Geçen gün seni koşarken gördü, o zamandan beri de ağzından düşmedi. Koşu takımı yeterli olur diye düşünmüştüm.”

“Hey, bir koşu arkadaşı fena olmazdı” dedi David.

“Emin misin?” diye sordu Megan.

“Kesinlikle. Hadi yola koyulalım, Zachary.” Çocuk o zamandan beri “Zach” değil de tam adıyla “Zachary” olarak anılmak istemişti. Megan onu yere koyar koymaz son sürat David’e koşmuştu. O günden beri de birlikte koşuyorlardı. Ya da son birkaç senedir haftanın en az birkaç günü Diogee’yi birlikte yürütüyorlardı.

“Okul falan işte, bir şey yok” diye tekrar etti David. “Biraz daha açmak ister misin?” Zachary liseye daha yeni başlamıştı, David söylenecek başka şeylerinin olduğuna emindi.

David, hazırlık olsun diye kayışı elinin etrafına birkaç kez doladı. Birkaç saniye sonra Diogee sincabı gördü ve David’in “omuz çıkaran” olarak adlandırdığı, ani atılma ve çekme eylemini gerçekleştirdi. Sincap en yakındaki evin çitlerinden içeri daldı, Diogee de bir havlama bombardımanıyla, sincaba eğer

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

serbest olsaydı tam olarak neler yapacağını söyledi.

Havlama bittiğinde Zachary, “Koşu takımına yazıldım. Ülke çapında. Futbol istemiştım ama annem çıldırdı” dedi.

Annesinin haklı olabileceğini düşündü David. Yaz boyunca boy atmıştı Zachary. David kendisinin o evreyi yaşadığı zamanı hatırlıyordu. Odanın bir ucundan diğer ucuna bir şeye çarpmadan yürümeyi başaramazdı bile. Futbol sahasında olmak için en doğru zaman olmayabilirdi. Gerçi bunu Zachary’ye söyleyemezdi. “Beş yaşından beri koşuyorsun. Sen doğuştan yeteneklisin” dedi bunun yerine, kendine çocuğun gözlerinin arasındaki kırmızı noktaya bakmayı yasaklayarak. Nedeni gerçekten de mükemmel bir daire miydi? Başına golf topu çarpmış olabilir miydi?

David, Zachary’nin babasının golf oynadığına emindi ama Zachary’yi yanında götürüyor gibi görünmüyordu. Zachary ve babasının arasında iki haftada bir, hafta sonunu birlikte geçirme olayı vardı ama bu sık sık iki haftada bir tek güne dönüşüyordu. Zachary’nin söylediğine göre, genelde babasının o anki kız arkadaşının beğendiği moda bir restorana gidiyorlardı, Zachary de dişine göre bir şey bulamıyordu. Aslına bakılırsa, Zachary yiyecek konusunda fazla seçiciydi. Fıstık ezmesi ve şekerlemeyle hayatta kalıyor gibi bir hali vardı.

Diogee durmadan mabet ağacını kokladığı için durakladılar. “Çiş mesajlarını kontrol ediyor” diye açıkladı Zachary bu durumu. Bacaklarını kaldırıp Diogee de mesaja cevabını fıskırttıktan sonra devam ettiler. Köşeye ulaştıklarında, ya da Masal Diyarı’nda hiçbir şey köşeli olmadığından, köşeye en yakın şeye yaklaştıklarında Diogee sola döndü. Dominant köpek her zaman yönü tayin ederdi.

Addison Brewer’ın bağırışlarını duyduklarında ancak birkaç adım ilerlemişlerdi. Zachary gibi o da takma isimlerden nefret ederdi. İsminin “Addison” şeklinde söylenmesi gerekirdi, aksi takdirde duymamış gibi davranırdı. Onlar yürüdükçe ses yükseldi. “Uğrayacağını söylemiştin. Ama mutfakta değilsin ve doğrudan buzdolabından yemiyorsun ve kendini Kumanda Kralı da ilan etmedin. Yani burada değilsin. Ah bekle. Belki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

de banyoyu kirletiyorsun. Hayır, orada da değilsin. Yani bu demek oluyor ki burada olacağını söylemiş olmana rağmen burada değilsin. Yine... Spor salonunda da hasta gibi görünmüyordun halbuki. Seni cebir dersinde görebiliyordum. Yani onu hiç deneme.”

“Kız tam bir şirret” diye mırıldandı Zachary. Addison’ın evinden yalnızca kafasının arkası görünsün diye başını çevirdi.

“Bu sene onunla birlikte aldığın ders var mı?” diye sordu David.

“İngilizce.” Zachary kelimeyi tiksintiyle doldurmayı başardı.

“Akciğerleri etkileyiciymiş. Tüm o söyledikleri sırasında bir kez bile nefes alması gerekmedi” dedi David. Zachary yorum yapmadı, yalnızca başı sokağa dönük biçimde yürümeye devam etti.

Kızın laf kalabalığı bir an için kesildi. “Ne kadar trafik olabilir ki? Ben evdeyim ve otobüsle geldim. Yalnızca bir dakikalığına eve gitmen gerektiğini söylemiştin. Bu da yirmi dakika önce burada olman gerektiği anlamına geliyor. Aramızdaki şey sona erdi. Aramızdaki şey cidden sona erdi. Cidden. Bir daha sakın buraya gelme. Ne kadar yakın olman umurumda değil. Yolunu değiştir.”

Herkesin, panjurlarındaki sarı gül deseni yüzünden gül bungalovu dediği evin pencerelerinden biri açıldı. Bir saniye sonra camdan, üzerinde kristal kafatası desenli kılıfı olan mor bir cep telefonu çıktı.

Zachary bir an bakıp sonra yine kafasını çevirdi. “Şirret.”

“Ona doğum günü için çiçek hediye ettiğin zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu David. Zachary ters ters baktı. David genç erkeklerin ne kadar hassas olabileceklerini bazen unutuyordu. Zaman zaman aklına geliyordu ama yine de çocuğa takılmadan edemiyordu.

“Anaokulundaydım ve annem işten eve çiçek getiriyordu çünkü birkaç günde bir çiçekleri yenilemeleri gerekiyordu.”

“Ah, peki o halde” dedi David, çocuğu rahat bırakmaya karar vererek.

Hendeği soda dolu, açılır köprülü evi geçtiler. David minyatür bir golf sahasında yaşıyormuş gibi hissedirdi bazen. Clarissa'nın büyükannesi, düğün hediyesi olarak onlara evini vermiş, kendi de Westwood'da lüks bir huzurevine yerleşmeye karar vermişti. Masal Diyarı, başlarda David'e fazla cicili bicili gelmişti ama sonuçta yirmili yaşlarının başındayken ellerine verilmiş bedava bir evi reddetme imkânları yoktu. Zamanla sevdi. Şimdi ise burası Clarissa'nın anılarıyla o kadar doluydu ki başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Minyatür golf sahasını düşünmek, aklına Zachary'nin yüzündeki çemberi getirdi; bu sefer kendini tutamadı ve baktı.

Zachary onu yakaladı. "Yüzümü mahvettim sayılır."

"Ne? Ben şey yapmadım..." David durdu. Çocuğu kandırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. "Ne halt yedin?"

"Yüz yıkamak için kullanılan, ucunda döner başlıklı fırçası olan şeyler var ya?"

David başını salladı.

"Annemde onlardan var. Okuldan geldiğimde şu sivilcelerden kurtulmayı kafama koymuştum. Eğer bir bölgede uzun süre tutarsan başına bu geliyor." Zachary iki kaşı arasındaki üçüncü gözü işaret etti.

Bu, David'in duymayı beklediği en son açıklamaydı. Kişisel hijyen, çocuk için büyük bir öncelik değildi. Megan birkaç sene önce, Zachary o fazla giyilmiş çorap kokusuna bürünmeye başladığı sıralarda, David'den çocuğa "gerçek erkeklerin deodorant kullandığını" söylemesini istemişti. David çocuğun bakım rutininin bununla sınırlı olacağını sanıyordu. Söz konusu bir kız olmalı, diye düşündü ama çenesini kapalı tuttu. Zachary istediği zaman konuyu açabilirdi.

"Yeni mi oldu?" diye sordu David.

"Birkaç saat önce" diye cevapladı Zachary. "Okula bu şekilde gitmem. Sivilceler zaten yeteri kadar kötüydü." Yeniden kırımızı çemberi eliyle dürttü.

"Öncelikle ellerini oradan uzak tut" dedi David, Zachary de ellerini ceplerine soktu. "Buz koyabilirsin mesela? İşe yarayabilir" diye öneride bulundu, Diogee'nin pesinden yürümeye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

ve bazen de hafif tempoda koşmaya devam ederlerken.

“Denedim. Faydası yok” diye cevapladı Zachary çembere elini sürterek.

“Hayır” diye atıldı David.

“Üzgünüm” dedi Zachary elini geri çekerek.

“Sen değil. Diogee! Diogee, hayır!” Diogee, hep dışkılamasıyla son bulan o etrafında dönme hareketini yapmaya başlamıştı ve Defrancisco’ların bahçesindeydi. “Marie kafamı alır, testislerimin yerine koyar.” Diogee’yi çimenden uzaklaştırmaya çalıştı. Diogee ayak diredi. İsteddiği noktayı bulmuştu. Çömeldi.

David eğildi, köpeğinin karnına kolunu doladı ve köpeğİ yandaki eve doğru çekti. Oraya kimin taşındığını bilmiyordu ama köpek dışkısına Marie’den daha çok tolerans göstereceğİ kesindi. Zaten temizlememe gibi bir niyeti de yoktu. Diogee, bütün mahalleye genlerinde bir av köpeğİ olduğunu hatırlatırçasına uğuldadı.

“Ah hadi ama” dedi David. “Sanki hangi çimen parçasını kullandığının bir önemi var.” Diogee yeniden havladı; bu sefer cevap olarak, evin sineklikli verandasında oturan kediden yüksek perdeden uzun bir miyavlama geldi. Altın rengi gözleri Diogee’ye kilitlenmişti ve nefret ışınları saçıyordu. Diogee, ağzını açarak karşılık verdi.

“Bu kadarı yeter sert çocuk. David bir ödöl ciğeri çıkardı. Diogee’nin ilgisi hemen ona yöneldi. Diogee, Marie’nin gazabını David’in üzerine salmaya çalışırken bunlardan birini kullanmayı akıl edemediğİne inanamıyordu. Ödölü olabildiğince uzağİ attı ve Diogee önden, David ile Zachary arkada, koşmaya başladılar.

Diogee ödölü yiyip bitirdi. O bir bağımlıydı, David de tedarikçisi. Bu şu anlama geliyordu: Diogee kapıdan ilk çıkan olsa ve hatta yön tayinini bile yapsa David her zaman baskın taraftı. Diogee para bulup markete kendi gitmediğİ sürece de böyle olacaktı.

“Peki ne dersin? İki gün mü?” diye sordu Zachary. Kırmızı çemberi gösterdi ama dokunmadı. “Çok fazla antrenman kaçır-

Ücretsiz PDF Kırıp Arsivi - <https://rantey.org>

mak istemiyorum. Koşu koşu gerçekten katı bir tipe benziyor.”

David, on dört yaşında bir erkek çocuğunun başına gelebilecek çoğu konuda yardımcı olabilirdi. Bir zamanlar o da o yaştaydı. Ama cilt bakımı sorunu onun alanının dışındaydı. “Bence bir uzmana ihtiyacımız var.” Bir tane daha ödül ciğerini çıkardı. “Geri dön Koca D.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Zachary yönlerini değiştirirken.

“Ruby’nin evine. Set tasarımcısı olmadan önce makyaj sanatçısıydı. Senin işini halleder” diye cevapladı David.

Zachary kaskatı kesildi. Defrancisco’ların bahçesindeki Diogee kadar kıpırdamaya isteksizdi. “Okula makyajla gitmeyeceğim. Zaten onu o kadar iyi de tanımıyorum.”

“Bunu özel efekt olarak düşün. Ve onu gayet iyi tanıyor-sun. Ayrıca ben onunla arkadaşım.” Zachary kıpırtısız duruyordu. “Bırak da denesin. Eğer hoşuna gitmezse sana numaradan grip olmanın en iyi yolunu öğreteceğim. Tek ihtiyacın, bol parçalı bir çorba konservesi.”

Zachary evet demedi ama Ruby’nin evine doğru yürüme-yeye başladı. “Parçalı çorba pek de kusmuk gibi görünmez.”

“Ama kulağa öyle gelir. Annenin banyoya duyabilecek kadar yakın olduğuna emin olduktan sonra tuvalete dökmeye başlarsın” diye açıkladı David.

Zachary kıs kıs güldü. “Harika.”

Patikanın kıvrımını takip ettiler ve Ruby’nin evi ufukta göründü. David biri karnına şiddetli bir tekme atmış gibi hissediyordu. Eylül ayının on beşinde olduklarını nasıl unutmuştu. Bu Clarissa’nın en sevdiği gündü. Bir zamanlar yani. Cadı evini Noel için süslemek konusunda Ruby’ye yardım ederdi. Onu bu kadar mutlu eden bir şeyi görmek iyi bir şey olmalıydı ama kaburgasının altında kocaman bir boşluk açılmış gibi hissediyordu. Kederinin hâlâ ne kadar keskin olduğunu bu hafta ikinci ke-re görmek onu şaşırtmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Zachary.

“Evet” dedi David. “Evet” dedi bir kez daha, böylece buna kendi de inanırdı.

İyiymi ama geçen gece Adam'a doğruyu söylemişti. Başka bir kadınla bir şeylere başlamaya hazır değildi. Arkadaşı ne düşünüyor olursa olsun, bunun için hâlâ erkendi.

MacGyver, Jamie'yi uyur vaziyette bırakıp mutfağa yöneldi. Musluğun altındaki dolabı patisiyle açtı ve kızgınlık dolu kısa bir hırıltı çıkarttı. Kendine insanıyla ilgili sabırlı olması gerektiğini hatırlattı. O insandı ve bu, burnunun, yüzünün ortasında duran aşağı yukarı işlevsiz bir nokta olduğu anlamına geliyordu. Ama bu kadarını da beklemiyordu. Hediyesini neredeyse iki gündür görmezden geliyordu. En sonunda el havlusunu eline almıştı. Evet eline almıştı, sonra da üzerine ona fark ettirmeye çalıştığı o hoş kokuyu bloke edecek bir şeyler sıkıp tüm masayı silmişti. Dolabın kapağını kapatırken bir kez daha sinirle hırıldamaktan kendini alamadı Mac.

Sabır, dedi kendine bir kez daha. Jamie'nin yalnızca tek denemeyle anlamasını bekleyemezdi. Kaşınmasından en çok hoşlandığı noktayı bulması da birkaç deneme gerektirmişti. Bıyıkların tam arkası. Salt saadet... Göbeğinin tek seferde üç kereden fazla kaşınmasını sevmediğini anlaması da uzun sürmüştü. Anlaması için onu hafifçe ısırması gerekmişti. Bunu yapmak hoşuna gitmemişti ama eğitilmesi gerekiyordu.

MacGyver'in, insanının mutlu olmak için ihtiyacı olan şeyin, doğru bir sürü arkadaşı olduğunu anlamasını sağlamak için daha çok çaba göstermesi gerekiyordu. Bu zorluğa göğüs germeye hazırdı. Jamie için her şeyi yapardı. Evet kusurları vardı ama onun insanıydı. Verandaya koşup sineklikteki delikten dışarı sıvıştı. Başka bir şey yapmadan önce leş gibi kokuyla ilgilenmesi gerekiyordu. Süs havuzuna en yakın palmiye ağacına gidip ağacı güzelce tırmaladı, köpek idrarı kokusunu kendi misk kokusuyla örttü. Oldu işte. Şimdi göreve odaklanabilirdi.

Başını geriye doğru atıp diliyle ağzına biraz hava aldı ve aynı anda hem koklayıp hem de tadım yaptı. Yalnızlık iki gece öncekiyle aynı yerde, en kuvvetli haldeydi. Yalnızlık kokusunu takip etti. Acaba Jamie'ye çevresindekilerle ilgili bilgi alabilmesi için dilini kullanmayı öğretebilir miydi? Mac'in hediyeleri de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteoy.org>

boşa gitmezdi böylece. Emin değildi. Tatma duyusu düzgün çalışıyordu Jamie asla greyfurt yemezdi. Mac, Jamie'nin kaşığını o iğrenç şeye soktuğunu izlemeye dayanamıyordu.

Önemi yoktu. Mac'in burnu ve dili ikisine de yeterdi. Yalnızlık kokusuna doğru ilerlemeye başladı. Ne yazık ki hedefine yaklaştıkça köpek kokusu daha da güçleniyordu. O kadar güçleniyordu ki insan burnuna sahip olmayı diledi Mac. Yani neredeyse. Çünkü o zaman böyle bir fedakârlığı asla yapamazdı. Kokulu Ev görüş alanına girdiğinde adımlarını yavaşlattı.

Mac'in daha önce gördüğü köpek bahçede duruyordu. Acayip, karmakarışık, uzun, sarkık kulaklı, uzun ve geniş vücutlu, kocaman kafalı ve salya üretimi konusunda uzmanlaşmış bir ağza sahip bir köpekti. Mac, mankafayı alt etme konusunda bir sorun yaşamayacağını biliyordu ama aynı zamanda köpeğin salya ürettiği kadar iyi derecede havlayabildiğini de biliyordu; Mac'in gizli görev sırasında şamataadan kaçınması gerekiyordu.

Daha sonra yeniden gelmeye karar verdi. Şimdilik biraz keşif yapacaktı. Burnuna başka türden bir yalnızlık kokusu geliyordu ve onu takip etmeye karar verdi. Koku onu, ön cephesinde adeta davet ediyormuşçasına açık bir penceresi olan eve yönlendirdi. Mac daveti içeri atlayarak kabul etti. Yumuşak bir iniş yapıp hızla evi inceledi.

Kâğıt fişekle iniş yapmış olsa bile koltukta uyumakta olan kişiyi uyandırmayı başaramazdı. Kokusu kuvvetliydi. Mac'in, ne küçük bir kız ne de yetişkin olan dişi insanla bağdaştırmayı öğrendiği türden bir kokuydu. Neredeyse her zaman saklamaya çalışsalar da bunların teri aşırı derecede güçlü kokardı. Bu kişinin gerçek kokusu kavun, çiçek ya da elma gibi kokan ama bunlardan aynı zamanda hem daha tatlı hem de daha keskin bir kokuyla maskelenmişti. Mac kızdan gelen öfke kokusunu hâlâ alabiliyordu. Koku, biraz yalnızlıkla karışmıştı.

Ama takip ettiği kokuyu üreten o değildi. Odadan çıkıp koridordan geçerek kokuyu takip etti. Odadaki kız küçüktü. Küçük bir kızın bu kadar güçlü bir yalnızlık kokusu olmaması gerekirdi. Hayatta kalmak için bir sürü liderine ihtiyacı vardı ama böyle bir kişiye sahipmiş gibi görünmüyordu. En azından bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

kişi yakınlarında değildi. Mac, ona böyle birini bulmaya karar verdi. On elinde on marifeti olan bir kediye. Bu hünerlerin boş gitmemesi gerekiyordu. Yatağı çıkıp yanağını kızınkine sürttü ve geri döneceğine dair söz verdi.

Ama şimdi esas görevine dönme zamanıydı. Evden çıkmadan önce, daha büyük olan kızın yanında duran patates cipslerini yalamak için durdu. Cipsten o kadar da hoşlanmıyordu ama tuza bayılıyordu.

Mac, Kokulu Ev'e geri döndüğünde mankafa hâlâ ön bahçede idi; Mac'in eve çıkmak için kullanması gereken ağacın çevresini kokluyordu. Köpek çömelince Mac fırsattan istifade ağaca doğru koştu. Başka işle meşgul olan köpeğin sırtından zıpladığı gibi pencereden içeri daldı.

Köpek inlemeye başladı ama Mac'in umurunda değildi. Mankafayı rampa olarak kullanma fırsatı kaçırılmayacak kadar mükemmeldi. Zaten köpekler her zaman havlayacak bir konu bulurlardı. Neyin önemli, neyin önemsiz olduğuna karar verecek beyin gücüne sahip değillerdi. "Diogee, kes sesini!" diye alt kattan bağırın birini duydu. Sesinde herhangi bir endişe ya da korku yoktu. Belli ki uyarılar konusunda köpeğe güvenmiyordu. Akıllı bir insandı o halde. Gerçi bir mankafayla yaşamayı seçmişti.

Kokuyla bezeli mükemmel şeyi bulmak Mac'in çok vaktini almadı. Jamie'nin bu kez mesajı alması gerekiyordu!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**H** oşça kal, Mac. Döndüğümde sana bir hediye getireceğim” diye seslendi Jamie. Sonra da ön kapıdan süzülüp kapıyı da olabildiğince hızlı kapattı. Kapı paspasında, kıvrımlı, siyah ve sarı renklerde bir şey vardı. Yılan! Geri sıçradı.

Aslında ikinci defa bakınca bu şey o kadar da yılanla benzer miyordu. Cismi kararsızlıkla ayağıyla dürttü; sürünerek gitmediği ya da eşit derecede iğrenç bir şey yapmadığı için cismi iki parmağını cımbız gibi kullanarak yerden aldı.

Yalnızca bir çorap. Aslında yalnızca bir çorap değil, üzerinde sarı çizgileri olan siyah bir çorap. Jamie gülümsedi. Şirin.

Gülümsemesi soldu. Kapı eşiğinde kendine ait olmadığını bildiği bir şeyi ikinci kez buluşuydu bu. Buraya nasıl geliyorlardı? Los Angeles’in efsanevi Santa Ana rüzgârlarını duymuştu. Bir çorapla havluyu oradan buraya sürüklemenin çok üstünde bir kuvvete sahipti. Ama geldiğinden beri şeytani kasırgalar bir yana, hafif bir esinti bile olmamıştı.

İkisini de kapı eşiğinde bulmuştu, bahçede değil. Hatta ön kapıya çıkan iki basamağın üstünde bile değil. Biri bunları kapıya mı bırakıyordu acaba? Ama neden? Bir çorap ve havlu mu? Çok alakasızdı.

“Jamie, kahve!”

Al’in sesi, Jamie’yi düşüncelerinden uzaklaştırdı.

“Kahve” diye tekrarladı Al. Verandasındaydı, ona doğru bir fincan uzatıyordu. Jamie daha evden dışarı adımını bile atmamıştı ama Al ona kahvesini getirmişti. O ve Marie, camdan bakıp komşuları izlemek dışında bir şey yapıyorlar mıydı?

Belki de yapmıyorlardı. Ama bu zararsızdı. Sıcacık ve lez-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zetli kahve ikramında hiçbir sorun yoktu. Bu iyilikti. Komşuluktu. Kapı paspasındaki eşyaları Al ve Marie bırakmış olabilir miydi? Belki de bir el havlusuna ihtiyacı olabileceğini düşünmüşlerdi. Ama tek bir çorap? Belki bir çift bırakmışlardı ama biri kaybolmuştu... bir şekilde.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Jamie bahçesini aşır Def-rancisco'ların çitine doğru yürüdü. "Teşekkürler" dedi kahveyi alırken. "Sen ve Marie gerçekten çok iyisiniz. Bunu bana bırakmış olma ihtimaliniz var mı?" Çizgili çorabı havaya kaldırdı.

Al çoraba bir göz attı. "Daha önce hiç görmedim."

"Peki ya el havlusu? Beyaz bir el havlusu?"

Al yine boş boş baktı.

"Taşındığım gün kapı paspasımdaydı" diye ekledi Jamie.

"Ben yapmadım."

"Marie, belki?"

"Marie!" diye seslendi Al. "Jamie'ye bir kurulama bezi bıraktın mı?"

"El havlusu" diye düzeltti Jamie, Marie verandaya çıkar-ken.

"El havlusuna mı ihtiyacın var?" diye sordu Marie.

"Hayır. Yalnızca kapımın önünde bir tane buldum ve sizin bırakmış olabileceğinizi düşündüm" diye açıkladı Jamie.

Marie'nin yüzü asıldı. "Böyle bir şeyi neden yapayım?"

İyi soru, diye düşündü Jamie. "Yalnızca kontrol ediyordum" dedi. "Belki de buradan taşınan kişi düşürdü ve daha önce fark etmedim." Ama çorabın buraya geliş hikâyesi bu değildi. Yoksa bu sabahtan önce görürdü.

"Pet shop'a gidiyorum" dedi Jamie. "Dışarıdan bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Al homurdandı, Marie de "Her şeyimiz var" dedikten sonra eve döndü.

"Fincanı daha sonra getiririm" dedi Jamie, Al'e. Bahçede yürümeye başlamıştı ki çorabın hâlâ elinde olduğunu fark etti. Gerisin geriye eve dönüp çorabı posta boşluğundan evin içine attı. Bununla daha sonra ilgilenecekti.

Sokağa döndüğünde Mac'in uzun uzun, acılı biçimde mi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteý.org>

yavladığını duydu. Belki dışarı çıkınca yeni evinden daha mutlu olurdu.

Jamie, Pet World'deki kedi/köpek tasma seçkisinin önünde durup bakındı. Çeşitlilik karşısında şoke olmuştu. "Saçmalamayı bırak" diye mırıldandı. "Şu an hayati kararlar veriyorsun ama bu onlardan biri değil. Bir omzunda kocaman bir poşet dolusu köpek maması taşıyan uzun boylu bir adam tam da kendi kendine konuşurken köşeden çıkınca yüzü kızardı Jamie'nin. "Kedimin daha çok süper kahraman tarzına mı yoksa ot içen, rasta saçlı maymun tarzına mı sahip olduğuna karar veremiyorum" dedi adama. Neden bunun durumu daha az tuhaf hale getireceğini düşünmüştü ki?

"Tasmayı kedinizin kişiliğine göre mi seçiyorsunuz?" diye sordu adam. "Benden daha iyi bir insansınız. Ben benim canavarı pembe bir tane taktım. Kimin dominant olacağına karar veriyoruz ve bunun bana avantaj sağlayacağını düşündüm. Şuradaki." Üzerinde köpek kemikleri deseni olan, açık pembe bir tasmayı gösterdi. "Eğer onu hadım etmeye çalışıyor olsaydım, ki cerrahi bakımdan bu neredeyse gerçekleşmek üzere, şuradaki kalpli olanı tercih ederdim."

Jamie kahkaha attı. "Bence köpek hâkimiyeti planınızda bir kusur var. Köpekler renk körüdür." Ne yapıyordu? Flört mü ediyordu? Flört etmemeliydi. Bu Son Derece Tatlı Adam Yılı değildi. Benim Yılım'dı.

Adam başını salladı. "Aslına bakarsan renk tonlarını ayırt etmekte zorlanıyorlar, yani kırmızı ve yeşilin ayrımını yapamayanlar gibi. Hatta köpek görüşünü görmeye yarayan bir uygulamam bile var." Sırıttı. "O son kısmı söylediğimi unutabilir miyiz? Her halükârda bence Diogee pembeyi hissedebiliyor, bu da bana hükmetmeye çalışmasını zorlaştıracak."

"Çünkü pembe kız rengi ve kadınlar genelde itaatkârdır" dedi Jamie.

Adamın gözleri büyüdü. "O anlamda demedim. Ben sadece... söylediğim şeyi unutabilir miyiz lütfen?" Köpek mamasını evirip çevirdi, rahatsız görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben şey yapmaya çalışmıyordum... yani yalnızca sana takılıyordum” diye cevapladı Jamie. Flört etmeye çalışmış olmasının bir önemi yoktu. Bunu, pembe renk üzerinden cinsiyet politikası yaparak inkâr etmiş oldu. “Ama eğer beni kedimin hangi tasmayı seçeceğiyle ilgili kendi kendime konuşurken yakaladığını unutmaya söz verirsen ben de bu konuşmayı silerim.”

“Oldu bil” dedi Adam. Ona bir an baktıktan sonra köpek maması torbasına vurdu. “Bunun ödemesini yapmam gerek.” Koridordan yürüdü. Jamie adamın poposuna baktı, iyiydi, bu Benim Yılım olsa da. Neyse zaten erkekleri nesneleştirmek kadınları nesneleştirmek kadar kötüydü. İlgisini duvardaki tasmalara yöneltti, Mac’in bej ve kahve çizgili kürküyle gidecek düz, parlak kırmızı olanı seçti.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, kollarında Mac’le ön kapıdan dışarı çıktı. Geçen zamanın muhtemelen üçte biri ödeme yapmaya ve eve geri dönmeye harcanmıştı. Zamanın geri kalanı ise şık yeni tasmayı Mac’e takmakla geçmişti ki bu Mac’in uluması ve Jamie’nin de ağlamamaya çalışmasından ibaretti.

“Bak şimdi” dedi Jamie, kedisini çimenlere bırakırken. “Harika değil mi? Dışarıdasın. Aslında senin için güzel bir şey yapıyordum, sana işkence etmiyordum.”

Mac başını ona çevirmedi. Kulağını bile titretmedi. Belli ki affedilmesine daha çok vardı. Aman, neyse. Zaten o da onu affettiğine emin değildi. Kedinin hızlıca profilden bir fotoğrafını çekti ve ekranı görsün diye burnunun dibine soktu. “Bil diye söylüyorum, nankör bir kedi böyle görünür.” Kedi onu görmezden gelmeye devam etti.

Derin, tazeleyici bir nefes, dedi Jamie kendi kendine. Bazen Mac’le uğraşabilmek için derin, tazeleyici bir nefes almak gerekiyordu. Şimdiden bir yürüyüşe çıkma girişiminde bulunma niyeti yoktu. Mac’in duruma alışmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Onun yerine bungalovunun fotoğrafını çekmeye karar verdi. Önceliği, kapısının yakından fotoğraflarına verecekti. Kapı, evin bütün havasını değiştiriyordu. Öncelikle dikdörtgen değildi. Masal Diyarı’nın dik açılarla kesinlikle alakası yoktu. Kapının şekli, kesik zemini dışında ovaldi; kocaman, şa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şırtıcı ve abartılı derecede büyük dövme demirden kapı mandalları ve kocaman yuvarlak bir kapı tokmağı vardı.

Jamie, kapının etrafında büyüyen sarmaşığı da çerçeveye aldığına emin olduktan sonra deklanşöre bastı. Çatıya çıkıp çıkmayacağını merak etti. Çakılların eğri büğrü dalgalar halinde görüldüğü bir fotoğraf çok iyi olurdu. Ama bu bekleyebilirdi. Yerdeyken yapabileceği bolca şey vardı. Ah! Örneğin, mutfak musluğunun üzerindeki çoklu bölmeli cam gibi.

O yöne doğru bir adım attı. Mac yerinden kımıldamadı. Tasma yerine bir anne kucağı alması gerekirdi. Gerçi Mac'ın onuna sokmak bir saat daha fazla sürerdi. Jamie olduğu yerde durup kapı mandallarını çekmek için merceği yakınlıştırdı.

“Hey bebek! Seni buralarda görmemiştim.”

Jamie yerinden zıpladı. Ses tam arkasından gelmişti. Döndü ve bir şekilde Mac'ın tasma kayışını bileklerinin etrafına sarmayı başardı. “Burada yaşıyorum” diye açıkladı, ayaklarından birini kurtarıırken gözlerini yerde tutarak.

“Yeni mi taşındın?”

Jamie sonunda başını kaldırabilmişti. Onunla konuşan adam ellilerinin sonundaydı; aşırı derecede jöleli, uçları sivrileştirilip rengi açılmış, doksanlardan kalma sarı saçları vardı. Üstünde bej bir pantolon, mavi bir gömlek ve kafa karıştırıcı derecede fazla sayıda cebi olan bir balıkçı yeleği vardı. Ön kısımdaki kuzu derisi yamanın üzerine çeşit çeşit balık yemlerileştirilmişti. Boynuna asılı kordondaki boncukların her birinin üzerinde de eşit miktarda balık yemi bulunuyordu. Jamie'ye tanıdık gelen yalnızca bir tür iğne burunlu yemdi.

“Yeni mi taşındın?” diye sordu yeniden. Yuvarlak, tel çerçevesi gözlüğünün mavi camlarının arkasından gözleri görünmüyordu ama içinden bir ses konuşmaya başladıklarından beri o gözlerin hiç kırılmadığını söylüyordu Jamie'ye.

“Hı hı. Şuradaki benim evim. Ben de fotoğraf çekiyordum” diye açıkladı. “Peki siz de mi Masal Diyarı'nda yaşıyorsunuz?”

Adam gözlüğünü indirip sırtıttı. Sırtışında ve Güneyli aksanında sahte bir şeyler vardı. “Soruları benim sorduğumu sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nıyordum” dedi.

“Sırayla soramaz mıyız? Ben bir şey sorarım, sonra sen bir şey sorarsın” diye öneride bulundu Jamie. Defrancisco’ların camı açılıp Al elinde süpürgesiyle dışarı çıktığında biraz rahatladı.

“Azizim!” diye seslendi adam. “Buradaki bebek yeni taşındığını söylüyor. Doğru mu?”

Al başını salladı, sonra da Mac’e bakarak tasmaıyla kayışını algılamaya çalıştı. “Senin adına üzgünüm” dedi kediye ve merdivenleri süpürmeye başladı. Mac de cevap olarak uzunca ve yüksek sesle miyavladı.

“Onu kendi kendine somurturken gördüm ve bir kontrol etsem iyi olur diye düşündüm.” Jamie’ye dönüp elini uzattı. “Hud Martin.”

“Hiç de somurtmuyordum” dedi Jamie tokalaşırken. “Kendi evimin önünde kedimle durmuş fotoğraf çekiyordum.

“Benim gördüklerimi görmüş olsan...” Hud oradan çekip giderken sesi de yavaş yavaş kayboldu.

“Vay canına” dedi Jamie gidişini izlerken. Al yine bir homurtu çıkardı.

Bu sihirli masal evinin bir sene boyunca onun olacağı gerçeğinin yarattığı neşe hissiyle kapı mandallarının ve kapı tokmağının birkaç fotoğrafını daha çekti. Kedisine baktı. “Pekâlâ MacGyver. Hadi kıpırdayalım.” Mutfak camına doğru kasıtlı adımlar atıp durdu. Gerilen kayışı nazikçe çekti. Mac kuyruğunu ileri geri vurmaya başladı.

Jamie tereddüt etti. Yapılacak en iyi şey yenilgiyi kabul etmek ve Mac’i eve geri götürmektir. Ama onu nasıl geri götürecekti? Kucağına alamazdı, kuyruk hareketlerinin ne anlama geldiğini biliyordu: “Dokunursan tırmalarım”dı.

Belki içeri girdiklerini bilseydi tasmayla yürümeye yanasırdı. Jamie kapıya olabildiğince yaklaştı. “Hadi Mac-Mac. Hadi güzel oğlum.” Mac kıpırdamadı. Kuyruğunu daha da hızlı vurmaya başladı. “Pekâlâ, kabul ediyorum. Büyük bir hata yaptım. Sana tasma takılmaz. Eve girelim de çıkarayım. Sonra da Farecik’le oynarız. İyi olur, değil mi? Farecik’i seversin.” Jamie’nin sesi her kelimeyle daha da yükselmisti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Defrancisco'ların kapısının kapandığını duydu. Baktığında Al'in ortadan kaybolduğunu gördü. Onu suçlayamazdı. Bunun bir anaokulu öğretmeni gibi konuşuyordu. Mac'in tasma-sını dışarıda mı çıkarmayı deneseydi? Geçen gün kaçtığında onu içeri sokabilmişti. Ama geçen gün öfkeden kudurmuyordu. Belki de...

Defrancisco'ların kapısı yeniden açıldı. Al, tek kelime etmeden ona bir şey fırlattı. Jamie atılan şeye bakıp rahatlamış biçimde gülümsedi. Tonbalığı konservesiydi. "Teşekkürler" dedi. Marie, Al'in arkasında, elinde bir konserve açacağıyla belirdi. Al'e verdi, o da açacağı Jamie'ye fırlattı. "Ve bir kez daha teşekkürler" diye ekledi Jamie.

Tonbalığını açtı, Mac'e koklattı ve takip etsin diye eve doğru yürümeye başladı.

O da takip etti.

"Onlardan birini yemeden önce kimliğini kontrol etmem gerekecek" diyerek, soğumaya bıraktığı *cupcake*'lerden birini eline alan Lucy'yi uyardı David. İçindeki kremada Jager var, yapımı bittiğinde dış kremasında da karamel drajeleri olacak.

Lucy cevap olarak gülümsedi ve bir ısırık aldı. "Leziz."

"Corner Bar için onlar. İçkili *cupcake* satışına başlamak istiyorlar, ben de çeşitli karışımlarla denemeler yapıyorum" dedi David. Ona içi Jager dolu bir tüp verdi. "Eğer daha fazla etki istiyorsan bunu sık. Barda da böyle sunum yapacaklar."

"Rom ve kolalı da yapmalısın. Üstüne de kola şeklinde jelibon koyarsın" diye öneride bulundu Lucy.

"Daha önce yapıldı" dedi David. "Ama zaten yapılmayan ne var ki?"

Lucy'nin o çalışırken pastaneye gelmesinin bir sebebi olduğuna emindi, bu sebebin ne olduğundan da oldukça emindi. David ve Adam dışarı çıkalı neredeyse bir hafta olmuştu, David'in gidip kontrol edilmesi gerektiğine karar vermişlerdi. David, işleri onun için kolaylaştırmaya karar verdi. "Ben iyiyim" diye duyurdu. "Adam'la senin benim hakkımda endişelenmenize gerek yok."

Lucy'nin yüzü kızardı. "Ne? Ben şey yapmıyordum... Yani biz..." diye lafa girdi ama sonra pes etti. "Pekâlâ haklısın. İyi misin diye görmek istedim. Adam, dışarı çıktığınızda zor bir gece geçirdiğini söyledi."

"Pek sayılmaz. Yalnızca barda bir kadın tavlamaya çalışırken biraz dilim düğümlendi" diye cevapladı. "Bir de bugün pet shop'ta bir kadınla konuşarak kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm. Formdan düşmüşüm."

Lucy meraklanmış görünüyordu. "Pet shop'ta bir kadınla mı konuştun? Ortada seni zorlayacak bir adet Adam olmadan mı hem de? Anlat bakalım."

David omuz silkti. "Kedisi için tasma bakıyordu, ben de ona Diogee için aldığımı gösterdim. Onu tavlamaya falan çalışmıyordum. Mağazalarda insanlarla nasıl lafa daldığımı bilirsin."

"Formdan düştüğünü söyledin. Formdan düşmek demek, ilgilenildiğin bir kadınla konuşmak konusunda formdan düşmek demek, değil mi?" diye sordu Lucy. "Ayrıca hayvan gereçleriyle ilgili konuşmaktan fazlasını yapmış olman lazım yoksa kendini rezil ettiğini düşünmezdin."

David onunla ilgilenmiş miydi? Durup kendi kendine konuşmasında, David'e çekici gelen bir şeyler vardı. Yürüyüp geçmek yerine onunla konuşmaya karar vermesini sağlayan bir şey...

Lucy cupcake'ten bir ısırık daha aldı. "Bu cennet! Her zaman çocuklara iyi beslenmek konusunda örnek olmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Aslına bakarsan geçenlerde dolaba girip bir Snickers'ı mideye indirdim. Sonra da kendimi suçlu hissettim. Neyse, ona ne dedin peki?"

"Baskın olabilmek için Diogee'ye pembe tasma takmakla ilgili bir şeyler."

"Evet, tam bir alçaksın" dedi Lucy. "Yani evet, elbette köpeğine kız tasma takmak onu daha itaatkâr yapar. Ama tatlı ve çekicisin. Bunu lehine kullanıp durumu düzeltebilirdin."

"Düzeltecek bir şey yok. Bir şey başlatmaya çalışmıyordum" diye karşı çıktı David.

"Gerçekler aksini iddia ediyor" dedi Lucy. "Eminim taş gibiydi." Bir cupcake daha aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

David, dikkat etmediğini söylemek üzereydi ki kızın görünümlerini detaylı bir biçimde hatırlayabildiğini fark etti. Dağınık bir topuz halinde toplanmış, dalgalı, bal rengi saçlar, gamzeler, derin gamzeler ve muhteşem bir ses. “Tatlıydı” diye kabul etti.

“İşi batırmış olsan bile onunla konuşmuş olman iyi” dedi Lucy. “Forma böyle böyle girilir. Counterpart.com’a üye olman gerektiğini bu yüzden düşünüyorum. İdman. Birkaç kadınla çıkarsın. İşler yolunda gitmezse kimin umurunda? Onları bir daha asla görmek zorunda değilsin. Ama şey olmaya alışıyorsun...”

“Bekâr” diye onun yerine bitirdi David.

“Evet.” David’in koluna dokundu. “Evet.”

David bir pasta kutusu yaptı; içine, bitirdiği deneyleri yerleştirmeye başladı. “Onlar benim olmasa iyi olur” dedi Lucy. “Çocuklar bulur. Şeker yediklerinde zaten yeterince kötü oluyorlar. Onları bir de şeker kafası yaşarken görmek istemiyorum.” Sırıttı. “Burada biraz daha fazla yesem yeter. Hem ben buradayken, Counterpart’ta kullanmak üzere birkaç seksi pastacı pozu çekebiliriz. Adam profilin üzerinde çalıştığını söyledi.”

Lucy ısrardan vazgeçmeyecekti, Adam da.

Ona doğruyu söylerse iş değişirdi. Ona, zaten zar zor ayakta durduğunu söylerse iş değişirdi. Hayır, o kadar da kötü değildi. Ama bazen o kadar kötü oluyordu. Ve bu hafta oldukça kötü geçmişti. “Hazır değilim, Luce.” Lucy itiraz etmeye yeltenmişti ama David tek elini havaya kaldırarak onu durdurdu. “Barda neredeyse kendime hâkim olamayacaktım. Sanki bir anda, onu kaybedeli yıllar değil, günler olmuş gibi geldi. Ve aynı şey birkaç gün sonra yine oldu. Arkadaşımız Ruby’yi tanıyorsun. Yani arkadaşım...” Bazen “benim” demek isterken hâlâ “bizim” diyebiliyordu.

“Devasa Noel partili kadın” dedi Lucy.

“Evet, o” diye cevapladı David. “Her sene eylül ayının on beşinde evi süslemeye başlar. Arkadaş oldukları andan itibaren, Clarissa günün olabildiğince büyük kısmını ona yardım ederek geçirirdi. Ben de geçen gün Diogee’yi yürütüyordum. Köşeyi döndüm, evin süslendiğini gördüm ve çat! İcimi aynı his dol-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

durdu. Aştığımı sanmıştım. Uzun sürdü ama gerçekten epeydir o şekilde kederlenmemiştim. İnsanın nefesini kesen türden bir keder yaşamamıştım. Ve şimdi, bir hafta içinde ikinci kez bunu yaşıyorum. Hâlâ böyle hissediyorken bir şeylere başlamayı düşünemem.”

Lucy, Jager dolu tüpü açtı, içindekileri dilinin üstüne boşalttı. “Şimdi tam bir terapist gibi davranacağım” diye uyardı David’i.

“Pekâlâ” dedi David. Zaten dediği hiçbir şey onu susturabilecek benzemiyordu.

“Belki de o yoğun acıyı, hazır olduğun için hissediyorsun. Ve hazır olmak da Clarissa’dan vazgeçiyorsun gibi hissetmene neden oluyor.” Bir tepki beklerken Lucy’nin gözleri parlıyordu.

David, sözlerinden ne kadar etkilendiğini ve ona ne kadar da mantıklı geldiğini gizlemekte zorlandı. Tarif fikirlerini yazmak için kullandığı defterin sayfasını değiştirdi.

“Bırakayım da işine dön.” Lucy son bir cupcake daha kaptı. “Benimle ne zaman istersen konuşabileceğini biliyorsun.”

“Biliyorum ama iyiyim” dedi David. Ve iyiydi. İşini seviyordu. İyi arkadaşları vardı. Kocaman aptal bir köpeği vardı. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Mac, sineklikteki gizli delikten geçti. Tüpleri diken diken oldu. Tasmaşının hâlâ bedenini kafese aldığını hissedebiliyordu. Jamie bunu ona nasıl yapardı? Genelde Mac’i kendisinden bile iyi anlardı. Belli ki Mac’in ona çorapla anlatmaya çalıştığı şeyi bile anlamamıştı. Denememişti bile! Jamie’yi camdan izlemişti; çorabı nasıl bir kez bile koklamadan evin içine tıktığını görmüştü. Sonra da çöpe atmıştı. Mac çöp kutusunu devirmişti, böylece Jamie çorabı yeniden görebilecekti. Ama bunun yerine kötü kedi diye laf işitmişti. Jamie’nin insan olduğunu ve her şeyi anlamasının beklenemeyeceğini kendine hatırlatması gerekiyordu Mac’in. Çorabı yeniden çöpe attığında ise gidip çöpten çıkarmıştı Mac. Daha sonra çorabı alıp adamakıllı koklatmaya çalışacaktı.

Artık onu mutlu etmenin bir yolunu bulmaya daha da ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

rarlıydı. Ne kadar zaman alacağı umurunda değildi. Bunu onun için istiyordu, çünkü Jamie onun insanıydı ve Mac onu seviyordu. Ama bu işin Mac'e de yararı dokunabilirdi. Eğer Jamie'nin yanında bir insan olursa ve mutluluk kokusunu geri kazanırsa belki Mac'i uzun bir iple bağlamak gibi saçma işlere kalkışmaktan vazgeçerdi. Ona tasma demeye bile dili varmıyordu. Herkes tasmaların köpekler için olduğunu bilirdi. MacGyver'ın köpeğe benzer bir yanı var mıydı? Hiç de bile.

Mac serin gece havasını içine çekti; tasmaşının gıdıklayıcı hissi ve kayış... hayır, iple bağlanma korkusu geçti. Özgürdü. Mahalle onundu. Yola koyuldu. Yapılacak işler vardı.

Mac yavaşladı, bahçelerin birinde tanıdık gelmeyen bir şeyler görünce duraksadı. Sanki orada, gölgelerin içinde kocaman bir hayvan varmış gibi duruyordu. Ama hayvan gibi kokmuyordu. Yanına yanaştı. Hayvansı şey kıpırdamadı. Mac biraz daha yanaştı.

Pekâlâ, bunlardan birini daha önce eski dairesinin camından birden fazla kez görmüştü. Ama yalnızca en soğuk havalarda dışarıda bırakılırdı. O yüzden ilk başta ne olduğunu anlamadı. Bu plastik bir rengeyiğiydi.

Üstüne çıkıp emin olmak için bir iki kere kokladı. Kesinlikle bir zamanlar canlı olan bir şey değildi. Kulakları titredi. Evin içinde biri yürüyordu. Bir an sonra kapı açıldı. Bir kadın dışarı çıktı. Mac, kadının üzerinde Jamie'nin yok olmaya yüz tutmuş kokusunu aldı. Bu onu rahatlattı. Kadın kapının yanındaki bitkiyi suladı. Sonra bahçeyi boylu boyunca yürüdü. Mac, rengeyiğinin altındaki gölgeye saklandı. Kadını ağaca bir şeyler asarken izledi. Bu da tanıdık kokuyordu: Jamie'nin yediği fıstık ezmesi gibi.

Kadın bir sürü lideri miydi? Birileri için dışarıya yiyecek bırakıyordu. Kadın eve dönerken Mac, koku karışımının içinde tam olarak yalnızlık değil ama öyle bir şeyler olduğunu duyumsadı. Yalnız, küçük kızı hatırladı. Belki bu kadın, kızın ihtiyacı olan şeydi. Kadına bir mesaj bırakmaya karar verdi.

Ama önce, Jamie için bir şeyler daha bulması gerekiyordu. Atmaya çalışmayacağı bir şeyler.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mac'in yüksek perdeli artık kahvaltı istiyorum uluması Jamie'nin rüyalarını işgal etti. Bu sabahki daha çok bir feryada benziyordu, normalden daha uzun ve yüksekti. "Mac, hadi ama. Bu gerçekten gerekli mi? İkimiz de açlıktan ölmediğini biliyoruz" diye homurdandı, hâlâ yarı uyur vaziyette. Gözkapaklarını açık tutmaya çalışıyordu. Mac göğsüne oturmuş, gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Feryat yine duyuldu. Eğer kedisi boş zamanlarında karından konuşma teknikleri konusunda pratik yapmıyorsa bu ses kesinlikle ondan gelmiyordu.

Feryat üçüncü kez duyuldu. Şimdi yüzde yüz uyanıklık haline ulaştığından ses küçük bir kıza ait gibi geliyordu! Yataktan çıkıp dün giydiği kotu üzerine geçirdi, yatarken giydiği tişörtün üzerine de uzun kollu bir üst giydiği gibi dışarı fırladı. Al ve Marie çoktan bahçeye çıkmışlardı. Jamie çabucak yanlarına gitti. "Neler oluyor?" diye bağırdı.

"Bence bu Brewer'ların küçük kızı" dedi Marie, suratını asarak.

"O?" Jamie'nin lafı başka bir feryatla kesildi. Bu sefer kulağa "Paulaaaaa!" gibi gelmişti. Jamie bir kez daha denedi. "O?.."

Bu sefer de lafı, Defrancisco'ların evinin köşesinden görünen Hud Martin tarafından bölündü. "Merhaba arkadaşlar" dedi onlara yaklaşırken. Güneş, yeni jölelenmiş saçlarındaki sarı röflelerden yansıyordu.

Al yine homurdandı, bu kez rahatsız olmuş gibiydi.

"Sizinle konuşmam lazım. Bir hırsızlık olayı oldu" diye duyurdu Hud, onlara bakmak için güneş gözlüğünü indirerek. Jamie, kendisine diğerlerine oranla biraz daha uzun baktığından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

emindi. “Brewer’ların evinde.”

“Küçük kıza zarar mı verdi?” diye ısrarcı biçimde sordu Marie.

“Hiç hayattaki her şeyden daha çok sevdiğiniz bir oyuncanız oldu mu?” diye sordu Hud, sahte aksanı gittikçe daha da sahte bir hal alırken. “Benim için bu bir Esneyebilen Armstrong’tu. Küçük Riley için ise plastik midillisiydi. Çalınan da oydu.”

“Paulaaaa!” Feryat yine duyuldu.

“Midillinin adı bu: Paula. Riley mahallede dolaşıp onu arıyor. Sesine bakılırsa acısı, çinakop ısırtısından daha kötü” diye cevapladı Hud. “Onu bulup geri getireceğime söz verdim.” Boynuna asılı kordonu düzeltti.

“Başka bir şey alınmış mı?” diye sordu Al.

“Bana kalırsa bu bile fazla” dedi Hud. “Ve bana kalırsa bu hırsızlıkların sonu da olmayacak. Bence hırsız dün gece nabız yokluyordu, idman niyetine de midilliye araklamaya karar verdi.” Yeniden Jamie’ye baktı. Jamie bakışlarını ondan kaçırarak kendini zorladı.

Marie bıkkınlıkla öfledi. “Tüm bu yaygara bir oyuncak için. Muhtemelen bir yerlerde düşürmüştür.”

“Öyle bir şey söz konusu değil” dedi Hud, Marie’ye dönüp Jamie’yle arasındaki bakış yarışmasını sonlandırarak. “Ablası Addison, Riley’nin oyuncacı olmadan uyumasına imkân olmadığını söyledi. Yani dün gece oyuncacığın Riley’nin yatağında olduğuna emin. Ama sabah yok olmuştu.”

“Yatağın altına düşmüştür o halde” dedi Marie.

“Ben çoktan her yeri arayıp taradım. Orada yok.” Hud, Marie’ye göz kırptı. “Bu mahallede olan biten her şeyi gördüğünü biliyorum. Dün gece sıra dışı, alışılmıştın dışında bir şeyler gördün mü?”

Marie kollarını birleştirdi. “Camdan bakmaktan daha önemli işlerim var.”

Jamie, Marie’nin tam da bunu yaparak fazlasıyla zaman harcadığını biliyordu ama yorum yapmadı.

“Bu hayır demek mi?” diye sordu Hud.

Riley bir kez daha feryat etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bütün sabah bunu dinleyecek değilim.” Marie dönüp eve doğru yürümeye başladı. Al de onu onaylayan bir homurtuyla peşinden gitti.

Hud bir süre onları izledi, sonra da Jamie’ye dönüp, “Tam olarak işbirliği yapmış sayılmazlar, değil mi bebek?” dedi.

“Eminim ki ikisinden biri bir şey görmüş olsaydı sana söylerlerdi.” Aslında Jamie, bir şey görmüş olsa hırsız Marie’nin kovalayacağını biliyordu.

“Senden ne haber? Senin bana söyleyecek bir şeyin var mı?” Gözlüğünü yeniden yukarı itti.

“Neredeyse dün seni gördükten hemen sonra içeri girdim” dedi Jamie. “Ama neyse. Zaten ben neyin normal, neyin olağandışı olduğunu anlayabilecek kadar uzun süredir burada değilim.”

“Seni gördüğümde saat bayağı erkendi. Gece olduğu için içeri girilmeyecek kadar erkendi.”

“Hâlâ kutularından çıkarıp düzenleyeceğim çok şey var.” Kulağa biraz alingan geldiğini biliyordu. Ama adam öyle konuşmuştu ki sanki şüpheli oydu. Yetersiz bahaneli bir şüpheli...

“Buraya nereden geldin?”

“Pennsylvania. Avella.”

“Küçük bir kasaba mı?”

“Kesinlikle.”

“Yani buraya taşradan geldin ve geceni dışarı çıkıp Los Angeles’in gece hayatı nasılmış diye görmek yerine düzenleme yaparak mı geçiriyorsun?”

Adam soruyu pat diye yapıştırmıştı. Jamie neredeyse bir önceki soruyu bile cevaplama fırsatı bulamamıştı. Bu gerçekten de bir sorguya benzemeye başlamıştı ve ciddi canını sıkmak üzereydi. Gerçi, neden dışarı çıkmamıştı? Dışarı çıkması gerekirdi. Benim Yılım, Evde Saklanma Yılı demek değildi.

Konu bu değildi. “Zamanımı nasıl geçirdiğim sizi hiç ilgilendirmez. Size kesin olarak söyleyebilirim ki küçük bir çocuğun oyuncaklarını çalmıyordum.”

“Ne?”

Jamie bu sefer Hud’ın lafını bitirmesine müsaade etmedi.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kedimi beslemem gerek” diye bilgilendirdi onu, sonra da biraz zavallıca hissederek eve yöneldi. Evi toparlamak ve Mac’le ilgilenmek dışında başka işler de yapıyordu. Dün dışarı çıkmıştı. Pet shop’a gitmiş, Mac’e tasma almıştı. Gerçi bunlar kedi bakımı kısmına giriyordu. Ama fotoğraf da çekmişti. Hoşlandığı şeyler listesinin üzerinde de çalışmıştı. Azıcık bile olsun zavallıca hissetmesini gerektirecek bir durum yoktu.

Enteresan kapı tokmağına uzandığı sırada matının üzerinde bir şey fark etti: başka bir çorap. Bu seferki bir spor çorabıydı. Sanki buraya nasıl geldiği hakkında bir ipucu elde edebileceği gibi inceledi çorabı. Düz, uzun bir çoraptı. Değişik bir süslemesi yoktu; yalnızca tepeye doğru birkaç mavi çizgisi vardı.

“Orada ne var?” diye seslendi Hud.

“Hiçbir şey” diye cevapladı Jamie arkasına dönmeden. Aceleyle içeri girdi. Kendini ikinci bir sorgunun içine daha sokmaya niyeti yoktu.

“Bu biraz korkutucu hale geliyor” dedi. Çöpe çıkarmak için kapının yanına birkaç boş kutu koymuştu. Küçük bir kutu kapı ve çorabı içine koydu, sonra lavabonun altından el havlusunu da kapı, onu da oraya koydu. Nedenini bilmiyordu. Birinin onları geri isteyeceği yoktu. Değeri olan parçalarmış gibi görünmüyorlardı.

Birinin paspasa bir şeyler bırakmak için ne tür bir sebebi olabilirdi ki? Bu bir şaka mıydı? Mahallede çocuk vardı. Ama eğer bu bir şakaysa da oldukça aptalca bir şakaydı. Kutuyu küçük malmze dolabına koydu ve kapağını kapattı. Belki de...

Mac özellikle sinirli bir miyavlamayla onu düşüncelerinden arındırdı. “Kahvaltı. Biliyorum, biliyorum. Hadi gel.” Mutfaka gidip kedi mamalarını koyduğu dolabı açtı. “Ne olsun?” diye sordu. “Alabalık? Kuzu? Geyik?”

Cevap niteliğinde bir miyav çıkmadı. Yere baktı. Mac yoktu. Evet yemek seçerdi ama bu yemek yemenin öncelik listesinin ilk sıralarında olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Neler oluyordu? Verandaya gitti. Mac, çizgili çorapla sanki kedi nanesiymişçesine güreş tutuyordu. Yeniden çöpe girmiş olmalıydı! Taşınmış olmalarından memnun olmadığı için mi tavır takınıyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

du? Daha önce, çılgın bir kedi yavrusuyken bile, çöpü hiç karıştırmamıştı.

Mac çorabı dişiyle kapıp başını geri atarak odanın öteki tarafına doğru fırlattı. Çorap yere düştüğü anda o da üstüne atladı ve çorabı patilerinin arasına alıp sırtüstü debelenmeye başladı. Birkaç dakika sonra arka patilerinin üzerinde yaylanarak çorabı Jamie'nin ayaklarının dibine attı. Jamie çorabı aldı, Mac'in peşinden koşmasını bekleyerek odanın öte kısmına attı. Mac'in bir şeyi kapıp getireceği yoktu ama kovalamayı severdi.

Bu sefer kovalamadı. Çoraba doğru yürüdü, çorabı aldı ve Jamie'nin ayaklarının dibine bıraktı. "Buna sahip olmaya kararlı olduğun için çorabı oyuncak kutuna koyacağım" dedi Jamie ve içinde Farecik'in, lazerin, ucu tüylü sopanın ve bu güne kadar yapılmış neredeyse tüm kedi oyuncaklarının olduğu leğenin içine attı. Çorap, Mac'i leğenin içindekilerin çoğundan daha çok mutlu etmişti. "Oldu işte, yerli yerinde ve güvende." Leğene hafifçe vurup Mac'e gülümsedi.

Mac ünlü "Bakış"ını atıyordu. Kuyruğunu, üzerine tasmayı geçirdiği zaman olduğu gibi delicesine yere vurmuyordu ama Bakış, kesinlikle ondan memnun olmadığı anlamına geliyordu. "Çorapla işinin bittiğini sanmıştım. Benim hatam." Jamie çorabı geri çıkarıp Mac'e attı. Mac çoraba bakmadı bile, yalnızca Bakış'ı gerçekleştirmeye devam etti.

Jamie yavaşça göz kırptı. Bu hareketin "kedi öpücüğü" diye adlandırıldığı bir yazı okumuştü çünkü bu bir sevgi işaretiydi, düşmanlık ya da rekabete gerek olmadığının bir göstergesiydi. Mac'e "Göz Kırpma" taktiğini uyguladığında neredeyse her zaman geri göz kırpardı. Bu kez değil. Sanki bir daha asla göz kırpmamaya karar vermişti.

"Kim kuyruğuna bastı bilmiyorum" dedi Jamie. Dün gece her zamanki gibi kafasının üzerine kıvrılıp uyumuştü, o yüzden hâlâ kayış ya da tasmayla ilgili kızgın olduğunu sanmıyordu. Tüm mutfak zeminine çöp yağdırdığında ona kızmıştı ama bu da çok umurunda gibi görünmemişti. Ona kızdığında genelde Mac'in hiç umurunda olmazdı.

Neden anlamaya çalışıyordu ki? O bir kedydi. Farklı ruh

halleri vardı.

Jamie, kedi orada oturmaya devam ederken, çorabı kapısının önüne bırakılan diğer şeylerle birlikte kutuya koydu ve mama kâsesini doldurmaya gitti. Duş alıp giyindikten sonra, Mac hâlâ sineklikli verandada oturuyordu. O yokken muhtemelen bir ara gözünü kırpmişti ama hiç kırpmamış gibi davranıyordu.

“Biraz keşif yapmaya çıkıyorum” dedi. “Seni de götürürdüm ama tasmadan ve muhtemelen benden de nefret ediyorsun, o yüzden evde kalmak zorundasın.”

Mac’le fazla mı konuşuyorum? diye düşündü kapıdan dışarı çıkarken. Yok canım, diye düşündü sonra. Bir kedin varsa onunla konuşursun. Bu normaldi. Ya da bu kedili deli kadın standartlarına göre mi normaldi? Yoksa o kedili deli bir kadın mıydı? Yok canım. Eğer öyleyse bile bu konuda bir şeyler yapmak için artık çok geçti.

Al yeniden verandasına çıkmış, sirke kokulu bir şeyle camlarını yıkıyordu. “Hiç dinlenme günün yok mu?” diye sordu Jamie. Al dışarıda sürekli bir iş hallediyor gibiydi.

“Uzun süren evliliğin sırrı. Birlikte fazla zaman geçirmek” diye cevap verdi Al, camdan yüzünü ayırmadan. Bir süre sonra ön kapısı açıldı ve zayıf bir el, bir fincan kahve uzattı. Al fincanı aldı. El geri çekildi ve kapı kapandı.

Al dönüp fincanı çitlerin üzerinden Jamie’ye verdi. “Sizin kahvenizi almak istemem” diye itiraz etti Jamie.

Al, iki sallanan sandalyenin arasındaki küçük sehpanın üzerinde duran fincanı kafasıyla işaret ederek, “Benimki o” dedi.

“Teşekkürler Marie!” diye seslendi Jamie. Mutfak perdesinin oynadığını gördüğünü sanmıştı. Bir yudum aldı. Çok iyiydi. Sonra da: “Ortam epeydir sessiz, Midilli Paula bulundu mu?” diye sordu.

Al omuz silkti. “Belki. Belki de kız bağırımdan yorulmuştur.”

“Şu Hud Martin denen adamın derdi ne? Sanki gerçek bir midilli çalınmış, ben de hırsızmışım gibi davrandı.”

Al kendi kahvesini aldı. “O dizide oynamayı asla hazmedemedi.”

“Hangi dizide?”

“Detektifli bir şeyler.” Camına geri döndü.

Kapı yeniden açıldı, Marie dışarı çıktı. “Dizide özel bir detektifi oynuyordu ama dizinin adı *Catch of the Day*’di” dedi Jamie’ye. “Onu tanımadın mı?”

Jamie başını olumsuz anlamda salladı. “O diziyi hiç duymadım.”

Helen verandasında belirdi. “Şekeri yine unutmuşsun” dedi, kahve fincanını çitin üstüne koyarken.

“Ben hiçbir şeyi unutmam” dedi Marie. Jamie’ye işaret etti. “*Catch of the Day*’i daha önce hiç duymamış.”

“Fazla genç” diye yorum yaptı Al, omzunun üzerinden bakarak.

“Florida’da yaşayan özel bir detektif rolündeydi. Her bölümün başında bir yerlere balık tutmaya giderdi ama sonradan ya bir ceset bulur ya da bir kadın ondan yardım isterdi ve o davayı çözmeye çalışması gerekirdi” diye açıkladı Helen.

“Yaklaşık on sene önce yayınlanıyordu. Hatırlaman gerek” diye ekledi Marie.

“Yaklaşık otuz sene önce yayınlanmıştı” diye düzeltti Al.

“Yeğenim Valerie evlendiğinde yayınlanıyordu. Hatırlarsan Jonathan saçını Hud’ın dizideki saç modeli gibi yaptırmıştı. Şimdiki hali gibi. Tüm gençler o zamanlar saçlarını öyle yapıyordu. Valerie de şeyde evlendi...” Marie kafasından hesap yapmak için duraksadı. “Seksen dokuz yılında.”

“Yaklaşık otuz sene önce” diye mırıldandı Al.

Postacı onlara doğru geliyordu. Kadın muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı. Saç örgüsüne yer yer aklar düşmüştü. Kaslı bacakları, işi gereği yapmak zorunda olduğu yürüyüşü gösterir nitelikteydi.

“Belki onu başka yerde görmüşümdür” dedi Jamie. “Başka nelerde rol aldı?”

“Birkaç konuk oyunculuk” diye cevapladı Marie.

Aynı anda Al de “Hiçbir şeyde” dedi.

“Kim hakkında konuşuyorsunuz?” diye sordu postacı.

“Hud Martin” diye cevapladı Helen. “Dizisinden sonra

başka bir yerlerde oynadı mı diye hatırlamaya çalışıyoruz.”

“Quantum Leap’in bir bölümünde, açık havalardan korkan birini, Cinayet Dosyası’nda bir cinayet zanlısını, ki onun yapmadığı ortaya çıkmıştı, Law and Order’da da bir cinayet zanlısı rolündeydi ama bu defa suçlu olan oydu. Sonra Everybody Loves Raymond’da, Raymond’ın bir arkadaşını canlandırdı” diye sayıverdi kadın, bir yandan posta çantasını bir omuzundan diğerine geçirirken.

“Vay canına. Birileri hayran gibi görünüyor” diye takıldı Jamie.

Kadın kızardı. Yalnızca yanakları da değil, renk boynuna kadar indi. Kulaklarının uçları bile parlak kırmızı oldu.

“Hayır hayır öyle değil. Yalnızca çok trivia oyunu oynarım. Bir takımdayım. Trivia Newton-Johns” dedi kadın. Jamie’ye gülümsedi. “Ben Sheila, mahallenin arkadaş canlısı postacı kıızı ve sen de yeni 185 Glass Slipper Caddesi adresi sakinisin değil mi?” Jamie başını salladı, Sheila da ona bir market broşürü uzattı. “Kargoları yalnızca posta kutusuna koymam bekleniyor ama ben bir asiyim.” Elini salladı ve yürüyüş yoluna geri döndü. Çantasından yüzlerce renkli anahtarlık sarkıyordu.

“Trivia takımının yıldızı olmalı” dedi Jamie. “Hud’ın rollerini ne kadar hızlı sıraladığını duydunuz mu? Bir an bile duraksamadı.” Al’e baktı. “Yani Hud diziyi asla aşamadı dediğinde, Midilli Paula’nın kayboluşunu bir hırsızlık zincirine dönüştürmesinin nedeni bu mu demeye çalışıyordun?” diye sordu Al’e Jamie.

“O şeyi sırf sonradan kendi bulabilsin diye çalmışsa bile şaşırmam” diye cevapladı Al. Yeni bir gazete sayfasını büzüştürüp camları parlatmaya devam etti.

“Sen bu konuda ne düşünüyorsun?” diye sordu Jamie, Marie’ye.

“Ben hâlâ yatağının altında ya da evde bir yerlerdedir diye düşünüyorum. O yerin bir harabe olduğuna eminim. O iki çocuk çoğu zaman evde tek başlarına kalıyorlar. Anne sürekli çalışıyor. Baba da görünürlerde yok” diye tısladı Marie. “Addison, Riley’yi kreşe götürüp getiriyor. Zamanlarının geri kalanın-

da ne yapıyorlar bilmiyorum. Muhtemelen televizyon izleyip abur cubur yiyorlardır.”

Jamie kaşlarını kaldırdı. “Umarım o kadar da kötü değildir.” Başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Al’le biraz salata ve peynirli makarna göndereceğim” dedi Marie.

“Paulaaa! Paulaaa!”

“İkinci dalga başladı” diye gözlemde bulundu Al, hâlâ camları parlatmaya çalışırken.

“Umarım ablası bulmasına yardım ediyordur. Ya da en azından dikkatini dağıtmaya çalışıyordur” dedi Jamie. Küçük kızın sesi çok üzgün geliyordu.

“Paulaaa!”

“Gidip kulak tıkacı takacağım” dedi Marie. “Sen de ister misin?”

Jamie başını iki yana salladı. “Sanırım yürüyüşe çıkacağım. Mahalleyi biraz daha yakından tanımaya çalışacağım” dedi Jamie. “Tavsiyeniz var mı?”

“Şöhret Yolu buradan birkaç blok ileride başlıyor. Hollywood’un bu tarafı o kadar da iyi değil ama gün içinde çekim filan olmaz. Fena yol sayılmaz.” İçeri doğru yöneldi.

Jamie, Şöhret Yolu’nun Grauman’s Tiyatrosu’nun dışındaki kısmını görmüştü ama tüm yolu yürüyüp tüm isimleri görmenin eğlenceli olabileceğine karar verdi. Hem yürürken aklına iyi fikirler gelirdi. Belki “Hoşuma Giden Şeyler” listesi için yeni fikirler bulurdu.

İlk yıldıza ulaşması on dakika kadar sürdü: Benny Goodman. Onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ünlü Big Band kişisi... Hepsisi bu kadardı.

Blokta yürümeye devam ederken, hiç tanımadığı birçok isimle karşılaştı. Richard Thorpe, Marvin Miller, Genevieve Tobin... İçindeki tarihsever hepsini hemen araştırmak istiyordu. Hiç mutlu olmuşlar mıydı? diye merak etti. Kariyerlerinde kesinlikle başarılı olmuşlardı ama yapmaları gereken işi, kaderlerinde olan işi yapıyorlarmış gibi hissetmiş miydiler? Ya da bu konuda

hiç düşünmüş müydüler?

Muhtemelen bu sorulara verilebilecek 2.500'ün üstünde cevap vardı. Turu sırasında, yoldaki yıldız sayısının 2.500 olduğunu öğrenmişti. Yıldızların üzerinde isimleri olan insanlar bir yana, Hollywood Bulvarı'nın daha da ilerisinde bulunan arabalardaki insanlara, mağazalarda, restoranlar, ofislerde çalışanlara, Wonder Woman olarak giyinmiş insanlara ne demeliydi? Hiç-biri hayallerini gerçekleştiriyor muydu?

Jamie bir anda kendini aptal gibi hissetti. Bunlar üniversite birinci sınıfta okuyan birinin düşünceleriydi. Onun yaşında kim etrafta dolanıp insanların mutlu ve tatminkâr olup olmadıklarını merak edip kendi tutkularının ne olduğuna karar vermeye çalışırdı ki? Ama eğer durup bu konuda hiç düşünmezse hayatı öylece... akıp gitmez miydi?

Pekâlâ belki de biraz duygusal ve şımarık davranıyordu. Ama bu yılın varoluş amacı buydu ve bu fırsata sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Annesinin ona gerçek hediyesi, durup onun için neyin gerçekten önemli olduğunu düşünmek ve sonra da o şeyi bulmak için gerekli zamandı.

Applied Scholastics adındaki mütevazı bir vitrinde gördüğü GÖNÜLLÜ ÖZEL ÖĞRETMENLER ARANIYOR ilanı ilgisini çekti. Jamie durup düşündü. Artık öğretmenlik yapmak istemediğinden emin olduğunu hissetmişti ama belki de bir sınıfta öğretmenlik yapmak istemiyordu. Bire bir öğretmek tamamıyla farklı bir şey olabilirdi. Büyük bir grupta mümkün olmayacak bir bağlantı kurma fırsatı bulabilir, bir çocuğun hayatında gerçek bir fark yaratabilirdi.

Fazla düşünmeden içeri girdi. Resepsiyon masasının ardındaki düzgün görünüşlü, yirmili yaşlarındaki adam onu arkadaş canlısı bir gülümsemeyle karşıladı. "Merhaba. Özel öğretmen arayışınızla ilgili ilanınızı gördüm, biraz daha bilgi almak istiyorum" dedi Jamie. "Öğretmenlik sertifikam var" diye ekledi.

"Muhteşem! Sizinle konuşması için Suze'u çağıracağım. Gönüllülerden sorumlu kişi o. Oturun." Boş odadaki sandalyelere doğru işaret etti. Ve koridorda kayboldu. Jamie oturmak ye-

rine cam kitaplıklardan birinin yanına gitti.

Eyvah, diye düşündü isimlerden birini okurken. *How to Use the Dictionary* – L. Ron Hubbard. *Learning How to Learn* – L. Ron Hubbard, *Study Skills for Life* – L. Ron Hubbard, *Grammar and Communication for Children* – L. Ron Hubbard. Eyvah!

Koridora bir bakış attı. Kimse yoktu. Parmak ucunda yürüme isteğine karşı koyarak dönüp kapıdan çıktı. Bu anı ölümsüzleştirmeye karar verip caddeyi geçti ve eğitim merkezinin fotoğrafını çekti. Hollywood'a gerçekten gelmişti.

Ve kesin olarak bildiği bir şey vardı: Kitapların yazarı L. Ron Hubbard bir tarikat kurucusuydu ve Jamie'nin tutkusu tarikat üyelerine öğretmenlik yapmak değildi.

“Bir çorap yemiş olabilir misin?” diye sordu David, Diogee'ye. Diogee kuyruğunu salladı. Biri ne zaman yiyeceklerle alakalı bir kelime söylese kuyruğunu sallardı.

David bir gece önce bir dolu çamaşır yıkamıştı, yıkadıklarının kaldırıırken bir tek çizgili bir de uzun çorabının eksik olduğunu fark etmişti. Dünyanın en derli toplu adamı değildi ama yutulabilecek kadar küçük olan her şeyi Diogee'nin bölgesinden uzak tutacak kadar dikkatliydi çünkü Diogee bir şey yutulabilecek gibiyse yutardı. Bir keresinde bir kalıp sabun yemişti. Bir *mouse pad*, Lucy'nin çantasından aldığı bir kutu dolusu pastel boya, birkaç yumuşak plastik oyuncak ve bir sünger... Hepsi ni sindirmeyi ya da dışkılamayı başarmıştı.

David, çorapları banyodaki kirli sepetine koyduğunu hayal meyal hatırlıyordu, Diogee tuvalet suyundan içmesin diye de kapıyı her seferinde kapatırdı. Diogee onlara ulaşabilirmiş gibi gelmiyordu. Ama kaybolmuşlardı. Yeniden Diogee'ye baktı. “İki çorap yedin mi?” Diogee kuyruğunu daha da salladı.

“Lanet olsun.” David cep telefonunu çıkarıp veterineri aradı. Teknisyenlerden biri olan Becky'ye durumu özetledi.

“Gözünüz üzerinde olsun. Yiyip içtiği ve halsiz olmadığı sürece getirmenize gerek yok” dedi Becky. “Nasıl olduğunu öğrenmek için sizi daha sonra ararım” diye ekledi.

“Bunu yapmanıza gerek yok” dedi David.

“Hepsi hizmetin bir parçası” dedi Becky, kapatmadan önce.

Kız, arkadaş canlısıydı. Her zaman arkadaş canlısıydı ama bu kez ekstra arkadaş canlısıydı.

Çünkü iyi bir müşterisin, dedi David kendi kendine. Diogee veteriner gereğinden fazla gitmişti. Bir kokarcanın suratına üç kere koku boşaltması da nedenlerden biriydi. Çoğu köpek ilk seferinde dersini alırdı. Ya da ikinci seferde. Ama Diogee onlardan değildi.

Ama Becky arkadaş canlısından fazlasıydı. Flört ediyor gibiydi. Hep öyle miydi? Lucy haklı olabilir miydi? Artık daha mı hazırды? “Önüne bakmak”, kullanmak istediğı terim değildi. Bir kadınla çıkmaya tahmin ettiğinden daha mı hazırды? Becky’nin cilveli tonunu birden fark etmesinin sebebi bu muydu? Pet shop’taki o hoş kadınla sohbet etmesinin sebebi de bu muydu? Ani keder krizlerine girmesinin sebebi bu muydu? Bir şeylerden dolayı kendini suçlu mu hissediyordu?

Bu kadar soru fazlaydı. Fazla iç gözlem yapmak tehlikeliydi.

“Yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye sordu David, köpeğini. Diogee tüm eşyaların olduğu kutuya doğru fişek gibi fırladı. Kayışını kaptığı gibi geri koştu. “Fazla halsiz sayılmaz” dedi David, kayışı takarken. Diogee onu dışarı sürükleyip Ruby’ye götürmeye karar verdi. Onun evine sinir krizi geçirmeden bakabileceğini kendine kanıtlamak istiyordu.

Ruby’yi dışarıda bulduğuna şaşırmadı. Merdivenini çıkar-mıştı, ağaçlara kar spreyi sıkıyordu. Palmiyeler bile işlem den nasibini almıştı. Evini süslemesi tüm gün süren bir işti.

“İyi görünüyor” diye seslendi David. Zachary’yle birlikte evi gördükleri andaki gibi, kederin içine işlediğini hissetmedi. Belki de bu sefer hazırlıklı olduğundaydı.

“Selam, teşekkürler.” Lucy merdivenden hızla indi. David hafif bir şingırtı duydu ve Ruby’nin uçları kıvrık ve zilli elf ayakkabıları giydiğini fark etti. Kendini süslemeyi de seviyordu. Clarissa, Ruby’nin her şeyi bir etkinliğe çevirmesine hep gıpta etmişti. “Çocuk okula rahatça gidip geldi mi?” diye sordu. Diogee’nin yanına gelince köpek de sırtüstü uzanıp bacaklarını

sallamaya başladı, Ruby de yanına oturup göbeğini kaşıdı.

“Evet, Zachary’yi okula giderken gördüm. Kimse alnında delik açmaya çalıştığını anlamayacak” diye cevapladı David.

“Acı mıdır herhalde. O kadar kötüleşmeden önce durmadığına inanmıyorum” dedi Ruby hâlâ köpeği kaşırken.

“Annesi her an onunla ‘malum konuşma’yı yapmamı isteyebilir.” David kendinden geçmiş olan Diogee’ye doğru başını salladı.

Ruby güldü. “Ona benim ailemin yaptığını yapmasını söyle, kitaplığa Cinsellik Konusunda Bilmek İsteddiğiniz Her Şey kitabını bırak.”

“Senin öğrenimin o kadar mıydı?” diye sordu David.

“Fazlasıyla yeterliydi. Aslına bakarsan bilmek istediğim her şey artık bilmek istemediğim bazı şeyler vardı” dedi Ruby. “İçeri gelmek ister misin? Süslü İtalyan kurabiyeleri için yeni bir tarif deniyorum.”

“Ben hiç yapmadım. Onlar parlak sosa batırıp saatlerce kurumasını beklemen gereken kurabiyeler değil mi?”

“Evet, onlar” dedi Ruby. “Şimdi yemek için hazırlar.”

“Yemek için” kelimesiyle birlikte Diogee’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve doğruldu. “En az bir çorap yutmuş olduğunu düşünmüştüm ama yutmuş olsaydı yiyecek ile ilgilenmezdi. O yüzden bence iyi.”

“Salya akıtacak derecede ilgili.” Ruby elf ayakkabılarının üzerine salya akma tehlikesi ortadan kalkana kadar geri çekildi. Eve yöneldi.

“Midilli de henüz tamamlanmamış işlerden biri mi?” diye sordu David. “Küçük, pembe ve mor at Noel için süslenmiş gibi görünmüyordu.

“Bu sabah kapı paspasımda belirdi” diye cevapladı Ruby. Midilliyi eline aldı. “Belki de biri katkı olsun diye bırakmıştır diye düşündüm. Bununla yapılacak bir şeyler düşünebileceğime eminim. Belki Uyumsuz Oyuncaklar Adası yaratırım.” Ellerini atın farklı boyutlarda kesilmiş mor naylon yelesinde gezdirdi ve toynaklarını okşadı. “Hayır yapamam. Biri bu oyuncak çok sevmiş. Özel bir şeyler düşüneceğim.”

“Hey bebek, hemen o midilliyi yere bırak ve iki adım geri git.”

David daha adama bakmadan Hud olduğunu anlamıştı. Sahte Güneyli aksanı eşsizdi. Diogee’nin kuyruğu David’in bacağına dövmeye başladı. Köpek herkesi seviyordu ve Hud onu görmezden gelse bile sevgisinin karşılığını almayı bekliyordu.

“Bunu mu?” diye sordu Ruby plastik atı kaldırarak.

Hud küçük bahçeyi aştı, balıkçı yeleğinin onlarca cebinden birinden bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açıp David ve Ruby’nin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. Bu, iki pembe ve mor yuvarlağın ve bu yuvarlaklardan çıkan dört çizginin olduğu bir pastel boya resmiydi. “Elinde tuttuğun midillinin bu resimdekiyle aynı olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

David, Diogee’nin kayışını birkaç kez elinin etrafına dola-dı. Köpek heyecandan mızımızlanmaya başlamıştı. David, Diogee’nin birazdan Hud’ın ilgisini çekeceğinden emin olduğunu biliyordu. Belki başını okşardı. Hud, Diogee’ye bakmadı bile.

“Olabilir” dedi Ruby, resme bakarak. “Ama bu birçok başka şey de olabilir.”

“Yani bunu zor yoldan halletmek istiyorsun?” Hud’ın sesi hoşnuttu.

“Hud, neden bahsettiğini bilmiyoruz” dedi David.

“Bahsettiğim şey, kalbi kırık küçük bir kız. Bahsettiğim şey, kalbi olmayan bir hırsız” diye cevapladı Hud.

David ve Ruby birbirlerine bir “nasıl yani?” bakışı attılar. “Hâlâ neden bahsettiğini bilmiyoruz, Hud.”

“Sen bilmeyebilirsin, spor hayranı” dedi Hud, David’e. “Bunun üzerinde düşünmem gerekecek. Ama buradaki arkadaşının neler döndüğü hakkında bir fikri var. İnkâr etmeye çalışıyor ama elinde çalıntı bir mal var. O midilli Neverland Yolu’ndaki Bayan Riley Brewer’a ait.”

“Bunu bugün kapı paspasımın üstünde buldum” dedi Ruby. “Belki Noel dekorasyonunda kullanayım diye biri bırakmış-tır diye düşündüm.” Midilliyi uzattı.

Hud kadını uzun uzun inceledi. “Aksini kanıtlayamam” dedi iç çekerek. “Her koyun kendi bacağından asılır ve görünü-

şe bakılırsa sen asılmaktan kurtuldun. Bu seferlik...” Midilliye yeleğinin en büyük ceplerinden birine koyup yürümeye başladı. Diogee heyecanla havladı ama Hud dönüp bakmadı.

Ruby, Diogee’nin başını teselli eder biçimde sevmek için uzandı. “Bazı karakter oyuncularını gördüm ama rolü sona erdikten yıllar sonra bile karakterden çıkmayan ilk bunu görüyorum.”

“O oyuncak onca yolu aşır buraya nasıl geldi, merak ediyorum. Brewer ailesi benim evime yakın oturuyor” dedi David. Zihninde bir bağlantı kurdu. “Middilli de Paula olmalı. Bu sabah Riley’nin Paula’ya bağırıldığını duymuştum.”

“Ben de. Ablasını da gördüm. Kız sanki en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi ağlıyordu. Ve tahmin ediyorum ki gerçekten de kaybetmişti. Midillinin çok sevildiğini anlamıştım. Belki de onun için bir ahır yaparım. Onu tutabileceği ve bir daha kaybolmayacağı bir yer. Ya da bu deli komşu hareketi mi olur? Onları anca bir merhaba diyecek kadar tanıyorum.”

“Buna bayılır” dedi David. Ruby çocuk yapmadığı için acaba pişmanlık duyuyor mudur, diye merak etti. Clarissa bir kere sinde, Ruby’nin çocuk istediğiyle ilgili bir şeyler söylemişti.

Ruby tıpkı benim gibi, dedi kendi kendine. İyi arkadaşları vardı. İşini seviyordu. Noel süslemeleri gibi hobileri vardı. Ve bu onun işini görüyormuş gibi görünüyordu. Yeterli gibiydi.

Mac, küçük kızın yatağının ucunda oturdu. Göğsü ve göbeği, mırıldarken titreşiyordu. Mesajı anlaşılmıştı. Kızın uyurken göğsüne yapıştırdığı oyuncaktan kadının kokusu geliyordu. Bağlantı kurulmuştu.

Oyuncağa patileriyle dokundu, plastik midillinin boynuna bağlanmış kurdelenin ucundaki zille hafifçe oynadı. Yumuşak şingirti daha da yüksek sesle mırıldamasına sebep oldu, o kadar yüksek ki artık titreşimi tüm vücudunda hissedebiliyordu. Görev tamamlanmıştı.

Kızı bir süre daha izledi. Burada biraz daha kalıp zaferin tadını çıkarmayı isterdi ama Jamie’nin daha çok yardıma ihtiyacı vardı. Belki de onun sürü arkadaşı hakkında yanılmıştı. Mac,

insanıyla ilgili birçok şeyi anlıyordu ama insanının yaptığı bazı şeyler hâlâ kafasını karıştırıyordu. Uyuma şekli gibi. Hem yeteri kadar uyumuyordu hem de geceleri uyuyordu. Gecelerin oyun için en iyi zaman olduğunu neden hâlâ anlamamıştı?

Belki de ona getirdiği hediyelerle ilgili beğenmediği bir şeyler vardı, daha önce aklına gelmemiş bir şeyler... Belki de cisimlerin üzerindeki koku da Jamie'nin burnunu, lavabo spreyinin Mac'in burnunu yakması gibi yakıyordu. Etrafta, Jamie gibi, pek fazla kötü huyu olmayan birine sürü arkadaşı olabilecek, yalnız kokan başka insanlar da vardı. Bugün birkaç ihtimalden koku toplayacaktı. Ona, kadının midilli sayesinde çocuğun ihtiyacını anladığı türden bir şey bulmadan durmayacaktı.

Yataktan pencere pervazına atlayıp camdan sıvıştı. Aldığı tek bir nefesle, mankafanın dışarıda olduğunu anlamıştı. Gece görevine çıkmadan önce biraz eğlenmeye karar verdi. Mankafanın sırtına tırmanmak, Farecik'le oynamaktan bile daha keyifli olmuştu. Mac onunla yine oynamak istiyordu.

Ay parlaktı, o yüzden Mac gölgelere saklanarak ilerledi; patilerinin altındaki yumuşak yastıkçıklar ve refleksi, hareketlerinin sessiz olmasını sağlıyordu. O kadar dikkatli olmasına gerek yoktu. Mankafa ağzından nefes alıyordu. Salyalı horultusu yüzünden muhtemelen bir şey duymıyordu.

Mac, mankafanın bahçesini çevreleyen çitlere yaklaştığında, köpeğin ilgisini çekebilmek için özellikle bir dala bastı. İşe yaramadı. Köpek kendini yalamaya karar vermişti. Mac anlıyordu. O bile bunu yaparken dalgın olurdu.

Çitin üzerine atlayıp uzun ve kısık bir sesle miyavladı. Mankafa bunu duydu. Ayağa kalktı ve Mac fırladı. Yere atlayıp bahçede koştu. Mankafa da onun peşinden koştu. Mac köpeği bahçede bir kez, sonra bir kez daha dolaştırdı. Köpek bir şans olduğunu düşünsün diye hızını yavaşlatmaya gayret ediyordu. Üçüncü turda Mac, doğrudan ikinci kat penceresine çıkmak için kullandığı ağaca doğru koştu.

Mümkün olan ilk anda kendini en alçak dala attı. Köpek kendini yeteri kadar hızlı durduramadı ve koca mankafasıyla ağaca tosladı. Sayı!

Bu kadar eğlenceyle yetinmek zorundaydı. İşe koyulması gerekiyordu. Ağzını açtı ve Jamie'nin yalnızlığıyla eşleşen bir koku bulmak için havanın tadına baktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jamie evin ön kapısını açtı ve hemen yere baktı. Penguen desenli bir şort, gri bir dar boxer ve dar, beyaz bir erkek külotu duruyordu kapıda. Kapıyı çarparak kapatıp sırtını yasladı. “Ne-Je-ler oluyor?” diye seslendi Mac’e. “Bunu bana kim yapıyor?”

Kedi miyavladı, Jamie bunu “aynen” olarak yorumladı. Yani, sanki tam da ilgilenmiyormuş ama bir şey söylediğinin de farkındaymış gibi.

“Yardımcı olmuyorsun, MacGyver.” El havlusunu bir önceki kiracının düşürdüğünü kabul edebilirdi. Ya da çorapları... Yani, tam olarak da bir teorisi var denemezdi ama çorapların olmadık yerlerde belirmesi görülmedik şey değildi. Belki de kapı paspası bir penye geçidiydi ve civardaki kurutucularda kaybolan çoraplar burada ortaya çıkıyordu. Ama üç tane erkek iç çamaşırı?

Çekinerek kapıyı açtı, hızlı bir bakış attı ve hemen yeniden kapattı. Üç tane farklı stil ve ölçüde iç çamaşırının hepsi de bu sabah ortaya çıkmıştı. “Bu korkunç, korkunç ve yanlış. Bu korkunç ve yanlış ve doğaüstü ve tuhaf ve garip.” Mac yine “aynen” der gibi miyavladı.

“Hiç yardımcı olmadığın için teşekkürler” diye mırıldandı Jamie. Hızlı adımlarla malzeme dolabına gitti, içinde el havlusu ve çorapların olduğu kutuyu alıp mutfaktan da bir maşa kaparak kapıya geri döndü. Üç iç çamaşırını herkesin gözünün önünde, ortalık yerde bırakacak hali yoktu. Masal Diyarı’nın ağzına sakız olurdu, hem de iyi anlamda da değil. Şortu, boxer’ı ve dar külotu maşayla alıp kutuya yerleştirdi. Kutuyu dolaba koymadan önce bantlamayı düşündü ama yarın da bu kutuya ko-

nulacak bir şeyler çıkmayacağına inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Yalnızca korkunç, yanlış, doğaüstü, tuhaf ve garip değildi. Aynı zamanda da biraz korkunçtu. Sanki biri onu hedef alıyormuş gibi hissediyordu ama nedenini bilmiyordu. Belki bu, onunla ilgili değildi. Belki burada daha önce yaşayan kişiyle ilgiliydi. Belki buradaki eski kiracı birini kızdırmıştı ve kızan kişi kimse şey yapmaya karar vermişti... Misilleme olarak küçük ve bir nevi alakasız şeyler bırakmaya.

Ya da! Bu daha da mantıklıydı! Belki bunlar burada daha önceden yaşamış olan adamın, kız arkadaşının evinde bıraktığı eşyalardı. Tabii burada daha önce yaşayan kişi bir erkekse... Belki ayrılmışlardı, kız da evinde bulduğu şeyleri iade ediyordu. Belki buradan taşınma sebebi bile buydu. Belki kadın bir nevi psikopat bir sapıktı, adam da ondan uzaklaşmak istemişti.

Bir önceki kiracıyla ilgili detayları bilebilecek iki kişi vardı: Marie ve Helen. Daha kendini tanıtmadan, onun hakkında onca şey biliyorlardı. Jamie gidip onlarla konuşacaktı. Marie'nin evine eli boş gitmekten nefret ediyordu ama evinde hiçbir şey yoktu. Taşınalı bir haftadan fazla olsa da daha tam olarak yerleşmemişti.

Mutfağı kolaçan etti. Elbette birkaç farklı çeşit kedi maması vardı. Kahve vardı ama Marie'nin kahvesi onunkinden çok daha iyiydi. Çeşitli atıştırmalıklar vardı. Bir kâse dolusu balık krakerle gidemezdi ama belki karışık bir şeyler hazırlayabilirdi. Balık krakeri aceleyle bir avuç dolusu kıvrık çubuk kraker ve patlamış mısırla karıştırdı. Sonra içine biraz fıstık ve kuru üzüm attı. Bir nevi karışık çerez gibi olmuştu... Gerçekten de normal bir insan gibi yemeye başlaması gerekiyordu. Ama bazen yemeği yiyecek tek kişi kendisi olacaksa yemek yapmanın da anlamı yokmuş gibi geliyordu. Ama bu iyi değildi. Yaşam stili bir ilişkisinin olup olmamasına bağlı değildi. En azından Benim Yılım'da böyle olamazdı!

Jamie kâseyi kaptı. "Geri geleceğim" dedi Mac'e, pek de iyi olmayan Schwarzenegger taklidiyle. Al'i, evinin patikasının taşlarından birinde oluşmuş bir çatlağı doldururken buldu.

Maşayla iç çamaşırı toplarken de orada mıydı? Endişelenmek için artık çok geç, dedi kendi kendine.

“Marie buralarda mı?” diye seslendi.

“İçeride, Helen’la birlikte” diye cevapladı Al işinden başını kaldırmadan.

“Harika. İkisiyle de konuşmak istiyorum. Kapıya doğru yürüdü, küçük kale evin kuleciklerinden birinden dalgalanan bayrağa hayranlıkla baktı, Defransicso ailesinin amblemi mi acaba, diye merak etti.

Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama yumruğu daha kapıya değmeden kapı açıldı. Marie’nin gerçekten de olan biten her şeyden haberi vardı. Jamie, karışık çerezle dolu kâseyi uzattı. “Senin için. Tüm o kahvelere teşekkür niyetine. Bir de sana bir şey sormak istiyordum, sana ve Helen’a. Al onun da içeride olduğunu söyledi.”

“İçeri gel.” Marie geri çekildi.

“Ahhh! Şöminenize bayıldım” dedi Jamie. Kocamandı. En azından oturma odasının boyutlarına oranla kocamandı. Duvarlardan birinin neredeyse tamamını kaplıyor, tavana doğru yükseliyordu. Etrafında toplanmış bir grup şövalye hayal etmek kolaydı. Ya da Al ve Marie’yi yumuşacık, kabarık dolgulu kanepede televizyon seyrederken düşünmek.

“Mutfaktayız.” Marie yolu gösterdi, ahşap masanın yanındaki duran sandalyeyi işaret etti. “Jamie bize bir şey soracak” dedi Helen’a.

“Fikrini değiştireceğini biliyordum!” diye bağırdı Helen. “Vaftiz oğluma seni çoktan anlattım. Seninle tanışmak istiyor. Hiçbir konuda endişelenme. Her şeyi ben ayarlayacağım. İkini zin gidebileceği mükemmel bir yer biliyorum.”

“Sana vaftiz oğlunun Jamie için çok genç olduğunu söylemiştim. Ayrıca kedilere alerjisi var. Bunlar işi bozmaya yeter. Haksız mıyım?” diye sordu Marie, Jamie’ye.

“Evet! Evet, evet, evet, evet, evet. İş kesinlikle bozar. Kesinlikle.” Helen’ın vaftiz oğlundan kurtulmak için halihazırda önüne konulan bir bahaneyi geri çeviremezdi.

Marie, karışık çerezi masaya koyarken memnuniyetle gü-

lüksü. Helen elini çereze uzattı ama Marie kâseyi çekti. “Buna ihtiyacın yok. Açsan sana bir elma veririm. Nessie’nin vücudu hâlâ...”

“Bana o kişiden bahsetme dedim sana. Cehennemin dibine kadar yolu var. Senin de Marie.” Helen öne eğilip karışımından bir avuç dolusu aldı. “Alerjisi için ilaç kullanabilir” diye devam etti, Jamie Nessie’nin kim olduğunu sorma fırsatı bulamadan. “Ve kadınlar daha uzun yaşar, o yüzden daha genç olması iyi. Aynı zamanda o da bir öğretmen, ortak nok...”

“Sizinde konuşmak istediğim konu bu değil” diye lafa girdi Jamie. “Evimde benden önce yaşayan kişi hakkında ne biliyorsunuz, onu sormaya geldim.”

“Desmond” dedi Marie. “Muhteşemdi. Geri dönüştürülebilecek çöplerini her zaman ayırırdı.”

Marie bir tür çöp kutusu incelemesi mi yapıyordu? Jamie merak etti. “Başka?” diye sordu. “Kız arkadaşı var mıydı? Neden taşındı?”

Kadınların ikisi de sorularını tuhaf bulmamıştı; bunun muhtemel nedeni, ikisinin de komşularının hayatlarını deşmeyi sevmesiydi. “İş için taşınması gerekti. O pahalı market zinciri Harvest’ta çalışıyor. Su içinde dört dal kuşkonmazı neredeyse beş dolara satıyorlar.”

“Ve karalahanadan yapılmış guacamole sosu satıyorlar. Guacamole demek avokado demektir sonuçta” diye lafa daldı Helen. “O yerin nasıl ayakta kaldığını anlamıyorum. Ama Dezzy, Austin’de yeni bir market açılmasına yardım etmek için taşındı.”

“Ne iyi” dedi Jamie. “Biriyle görüşüyor muydu, biliyor musunuz? Belki taşınmadan önce kötü bir ayrılık yaşamıştır?”

“Erkek arkadaşı da onunla taşınmaya karar verdi” diye cevapladı Helen. “Kyle senaryo yazarı olmaya çalışıyordu ama o işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Orada bir film festivalinde kendine iş ayarlamayı başardı.”

“Desmond ve Kyle çok parti verir miydiler?” Bunu neden sorduğunu bilmiyordu. Partiler ne kadar çılgın olursa olsun insanlar yine de kapı önüne iç çamaşırı bırakmazlardı.

“Bir keresinde bir parti vermişlerdi bahçede, Al ve benden

de nasıl swing dansı yapılacağını göstermemizi istemişlerdi.”

“Dezzy de ön bahçesinde muz tatlısı yapmıştı” diye ekledi Helen.

“Kulağa hoş geliyor.” Gerçekten de hoş geliyordu. Al ve Marie hünelerlerini sergilerken orada olmayı çok isterdi. Ama anlatılan hiçbir şey evinde gerçekleşmekte olan ürkünç, yanlış, tuhaf, garip ve korkunç olayları açıklar nitelikte değildi. Jamie ayağa kalktı. “Gitmem gerek. Yalnızca evde benden önce kim yaşamış diye merak ettim, sizden öğrenebileceğimi biliyordum. Teşekkürler!”

“Vaftiz oğlumla ilgili seninle iletişime geçerim” diye ekledi Helen.

“Çok genç. Ben hâlâ kardeşimin torunuyla tanışmanı istiyorum” dedi Marie. “Yalnızca o da değil, birçok uygun genç adam tanıyorum.”

“Böyle iyiyim. Kendi başıma biraz zaman geçirmek istiyorum. Tekrar teşekkürler.”

Jamie mutfaktan çıkarken Helen’in, “Kardeşinin torununun daha iyi bir aday olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. O...”

“Gerçekten. Ayarlama falan istemiyorum” diye seslendi Jamie.

Marie’nin, “Ben kardeşimin torununun yalnızca ihtimallerden biri olduğunu söyledim” diye arkasından söylendiğini duydu Jamie, ön kapıdan kaçmadan önce. Aceleyle evine gitti.

“İkisi de beni dinlemiyor” diye söylendi Al’in yanından geçerken. Al de seni anlıyorum, der gibi homurdandı.

Homudanan Al’in Jamie’yle problemlerini konuşmaya niyeti yoktu. Memleketinde de saat, üç saat gerideydi. Arkadaşları ya işe gitmeye hazırlanıyorlardı, ya çocuklarını okula hazırlıyorlardı ya da ikisini birden yapıyorlardı. Sağa saptı, Ruby’nin Noel için süslenmiş evini gördü. Yalnızca bir kez sohbet etmişlerdi ama bu iyi bir sohbetti.

Doğruca gidip kapıyı çaldı. Kapıyı açınca Ruby’nin yüzünü bir gülümseme kapladı, Jamie de gülümseyerek karşılık verdi. “Gelmeden önce aramak isterdim ama bende numaran yok.”

“Hiç sorun değil. İçeri gir. Profesyonel bir pastacının ‘yenilebilir mükemmeliyet’ diye adlandırdığı süslü kurabiyelerim var.” Ruby, içeri girmesini işaret etti ve onu evin arka tarafında bulunan mutfığa götürdü.

“Tüm bunlar da ne?” Masa çoğunlukla pembe ve mor renklerde kumaşlar, pullar, boncuklar, düğmeler, dantel ve kurdelelerle doluydu. “Yüce Tanrım! O boncuk zımbalama makinesi mi?” diye ekledi Jamie, kocaman zimba tarzı şeyi görünce.

“Televizyonda görüldüğü haliyle” diye cevapladı Ruby. “Ve sen ‘Yüce Tanrım’ mı dedin?”

“Dedim ve arkasıındayım” dedi Jamie.

“İnançlı bir kadın. Hoşuma gitti.” Ruby kısmen fuşya rengi, fitilli kadifeyle kaplı karton bir kutu ortaya çıkardı. “Çok özel bir midilli için ahır yapıyorum. Kısa süre önce travmatik bir deneyim yaşadı.” Jamie oturabilsin diye sandalyenin üzerindeki lavanta rengi tülü kaldırdı.

“Midillinin adı Paula olamaz, değil mi?” diye sordu Jamie.

“Ta kendisi. Bir şekilde dün benim kapımın önüne gelmiş” diye cevapladı Ruby, kurabiye tabaklarını koyabilmek için masayı biraz temizlerken.

“Kapının önünde mi?” diye tekrarladı Jamie. “Ben de kapı paspasımın üstünde bir şeyler bulup duruyorum. Bugün üç tane erkek iç çamaşırı buldum. Bu durum beni ürkütmeye başladı.”

“Bugün mü? Başka ne zaman oldu? Ruby kutu ahırını yana döndürüp kaplamak için fitilli kadife kumaşı ölçmeye başladı.

“Bu dördüncü. Önce bir el havlusu vardı, sonra çizgili bir çorap, sonra uzun bir çorap ve şimdi de iç çamaşırı” diye açıkladı Jamie. “Belki de evde önceden yaşayan kişiye bırakılmıştır diye düşündüm. Gerçi o da mantıklı gelmiyor.”

“Mantıklı bir şey düşünmek zor... Tam anlamıyla kötü-müş gibi görünmüyor. Belki aptalca bir şakadır. Sitede birkaç genç var.” Ruby başını salladı. “Sanki yüz yaşında gibi konuşuyorum. ‘O belalı çocuklar yapmış olmalı.’”

“Sence midilliye de sana onlar mı bıraktı?”

“Mümkün.” Ruby kumaştan kare bir parça kesti. “Küçük kızın benim kapıma gelmiş olması için bir neden düşünemiyο-

rum. Noel süslemelerine daha yakından bakmak istemişse ve midilliyi unuttuysa ayrı. Ama tek başına dışarı çıkamayacak kadar küçük.”

“Pekâlâ. Şimdilik belalı çocuk teorisiyle ilerleyeceğim. İkinci problemime geçebilir miyiz?”

“Elbette.” Ruby, makas ve fitilli kadife kumaşı uzattı. “Bana böyle bir parça daha kes.” Jamie’ye yaptığı kareyi uzattı.

“Ama seni uyarayım, elimden en fazla bu gelir” dedi Jamie. “Pekâlâ. Diğer problemim ise Marie ile Helen. İkisi de bana birini ayarlamaya çalışıyor ve aralarında bu sebeple rekabet oluştu. Onlara defalarca ilgilenmediğimi söylemiş olmama rağmen...”

“Marie ile Helen. Korkunç ikili. Ama biriyle çıkman için seni zorlayamazlar.” Ruby, açık pembe tül den kestiği bir parçadan çiçek yapmaya başladı. “Ahırın yanına çiçekler koyacağım. Sanki orada yetişmişler gibi” diye açıkladı ve Jamie’nin sorununa döndü. “Yaşlı hanımlar olmaları, kibar olman ve dedikleri her şeyi yapman anlamına gelmez.”

“Evet biliyorum. Yalnızca, Marie bana kahve yapıp duruyor.” Jamie kare parçayı kesmeyi bitirdi ve Ruby’nin verdiğiyle karşılaştırdı. Daha küçüktü, yakından bakınca tam bir kare olduğu da söylenemezdi. Parçayı yukarı kaldırarak sızlandı.

“Onu ahır kapılarından birini yapmak için kullanırım” dedi Ruby. “Bir kurabiye ye. Kurabiye her zaman işe yarar.”

“Özellikle de öğle yemeğinden önce yendiği zaman” diye katıldı Jamie, tabaktan bir tane alırken. “Böylesi yıkıcı ve yozlaşmış geliyor.”

Ruby kakhaha attı. “Belki adamlardan biriyle buluşmak o kadar da kötü olmaz. Buraya yeni taşındın. Ben olsam bir şans...”

“Sen de mi!” diye bağırdı Jamie. Sana bunun Benim Yılım olduğunu söylemiştim ya?” Ruby başını salladı. “Gerçekten ne istediğimi bulmaya odaklanacağım, bir erkekle uğraşamam. Erkekler... Onlar beni raydan çıkarıyorlar. Bütün zamanımı benden hoşlanıp hoşlanmadıkları konusunda takıntı yaparak geçiriyorum ve kendimden hoşlanıp hoşlanmadığımdan bile emin değilim. Ne istediklerine kafaya takıyorum ve kendim ne isti-

yorum diye durup düşünmüyorum bile. Şimdi ne istediğimi bulmak istiyorum. Yalnızca ben. Başkasıyla ilgili bir şey düşünmek istemiyorum.”

“Anladım.” Ruby, gümüşrengi bir kurdeleden yeni bir çiçek yapmaya başladı. “Geçen günkü beyin fırtınası seansın nasıl geçti?”

Jamie inledi. “Hoşlandığım her şeyi kâğıda döktüm ama Oprahvari bir ‘işte oldu!’ anı yaşamadım.” Başını salladı. “Sanki bir kafede bir saat oturmanın ufkumu açması gerekirmiş gibi.”

“Hoşuna giden her şeyi yazmış olamazsın. Denemediğin milyarlarca şey olmalı, yani onlardan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilemezsin. Örneğin, sörf yapmak! Hiç sörf yaptın mı?”

“Sence sörf yaparak para kazanabilir miyim?”

“Önemli olan o değil. Önemli olan sörf yapmayı sevip sevmeyeceğini anlamak.” Ruby çiçeği bitirdi. Zarif bir gül tomurcuğu yaratmıştı. “Peki, denedin mi?”

“Hayır” dedi Jamie.

Ruby ayağa fırladı, hızla buzdolabının yanına gitti. Dolabın üstü yüzlerce magnet, resim, çizim, kartpostal ve kartvizitle doluydu. “Nerede? Nerede?” diye mırıldandı. “İşte burada!” Bir kartı kaptı ve Jamie’ye getirdi. “Sörfçü Piliç’ten en az bir ders almalısın. Bir keresinde bir çekilişte birkaç ders kazanmıştım. Şahaneydi.”

Jamie kartı inceledi. Belki de Ruby haklıydı. Belki de kendini hoşlandığını zaten bildiği şeylerle sınırlandırıyordu. Belki dışarıda bir yerlerde bayılacağı, bayılacağı, bayılacağı bir şeyler vardı ama bulmayı denemeyi bile akıl edememişti.

Sörf yapmanın o şey olduğundan şüpheliydi. Ama önemi var mıydı ki? Benim Yılım, kendini keşfetmekle ilgiliydi. Sörfçü Piliç’in kartını cebine koydu.

“Adamım, umarım iç çamaşırlarımı yememişsindir” dedi David, Diogee’ye. Diogee kuyruğunu salladı. Hiç aksamazdı. “Yemek” fiilinin herhangi bir şekli kullanılınca o kuyruk hemen hareketlenirdi. David, evin içinde bir inceleme yaptı, Diogee de peşindeydi. Etrafta hiç gri kumaş parçası yoktu, sonuçta yemek

için önce parçalamış olması gerekirdi. Öyle değil mi?

David köpeğin karnına uzanıp elle muayene etti. Veteriner Becky, çorap yeme olayından sonra Diogee'yi kontrol etmek için aradığında elle muayenenin acı veriyor gibi görünüp görünmediğini sormuştu. O zaman acı vermemişti. Şimdi de. Diogee, David daha iyi ulaşabilsin diye sırtüstü yere yattı. Bu hareket ona karın kaşıma gibi gelmişti.

Diogee su içiyordu, yemek yiyordu, dışkılıyordu ve belli ki mide rahatsızlığı yaşamıyordu. Ama eğer iç çamaşırını köpek yemediyse çamaşırları nereye gitmişti? David geçen gece duş aldıktan sonra çamaşırını yere bıraktığına emindi. Kotu ve tişörtü hâlâ bıraktığı yerdeydi ama iç çamaşırı yoktu.

Banyo kapısını kapattığına neredeyse tamamen emin olmasına rağmen aklına, Diogee'nin almış olması dışında bir açıklama gelmiyordu. Çoraplar kaybolduğundan beri bu konuya ekstra özen gösteriyordu. Gerçi Diogee her zamanki maması, ödülleri ve atıştırma malzemeleri dışında bir şey yemiş gibi görünmüyordu.

Gizli dosya açma vakti değil, dedi kendi kendine. İç çamaşırı muhtemelen pantolonun bacağına falan kalmıştı. Ve çoraplar, onlar da belki bir çamaşırın içine karışmıştı. Eninde sonunda her şeyi bulacaktı. Ya da belki de bulamayacaktı. Bu cisimlerden hiçbirisi Diogee'nin midesine girmedeği sürece –ki girmemiş gibi görünüyordu– ne önemi vardı ki?

David oturma odasına gidip kendini koltuğa attı. Televizyonu açtı. Hâkim Judy bir nedenden dolayı birini azarlıyordu. Kapattı. Akşamüstü programları berbattı. Bir pastanecinin çalışma saatleri berbattı. Bir sürü DVD'si, ayrıca Netflix ve Hulu üyelikleri de vardı ama şimdi oralarda program aramak içinden gelmiyordu. Sehpanın üzerinden *Infinite Jest* kitabını aldı. Neredeyse bir buçuk senedir bu kitabı okuyordu. O dipnotlar yok muydu... Şimdi onlarla uğraşamazdı. Belki biraz müzik dinleyebilirdi ama müzik setinin kumandası da uzaktaydı.

Diogee, köpek yatağında derin bir iç çekti. "Ben de öyle hissediyorum" diye mırıldandı David.

Kendine geçen gün ne demişti? İyi arkadaşları vardı. Sev-

diği bir işi vardı. Harika bir köpeği vardı. Bu yeterliydi.

Bugün yeterliymiş gibi gelmiyordu. Bugün hayatı, giymek zorunda bırakıldığı, dar ve kaşıntı verici takım elbise gibiydi. Hem huzursuzdu hem de içinden kıpırdamak gelmiyordu.

Kendini koltuktan zorla kaldırdı. Sinir olmaya başlamıştı. Eve geldiği gibi Diogee'yi yürüyüşe çıkarmıştı ama canı istese de istemese de ihtiyacı olan şey bir koşuydu. Kaslarını titrek bir yığına dönüştürmeliydi ki döndüğünde memnuniyetle düşüp kalabilsin.

"Tasmanı getir" dedi Diogee'ye. Artık fikrini değiştirmesi mümkün değildi. Köpeği dürttüğü anda olan olmuştu. Birkaç dakika sonra kapıdan çıktılar. David tüm gücüyle koştu. Düşünebildiği tek şey *devam et, devam et, devam et* olana kadar koştu.

Mac, malzeme dolabını açmayı denedi. Tamamen kapalıydı. Sorun değil. Çömeldi, kendini dolap koluna doğru fırlattı. Kaçırmıştı. Yeniden çömeldi, kaslarını gerdi ve yeniden atıldı. Tam isabet! İki patisi de metal tutacağa değdi, tutacak aşağı indi, Mac'in zaferin sesi olduğunu bildiği klik sesi çıktı. Kapağın alt tarafını patisiyle kendine doğru çekip açtı.

İhtiyacı olan şey içerideydi. Jamie onun hediyelerini karton bir kutuya koymuştu. Mac, yalnızlık kokusunu ve eşyaların sahipleri hakkında bilgiler taşıyan kokuları hâlâ hissedebiliyordu ama Jamie'nin hissedemediğini düşünmeye başlamıştı. İnsanların burunlarının neredeyse tamamen işe yaramaz olduğunu unutup duruyordu. Kutunun üstüne atladı, kutu sallanmaya başladı. Mac, sağa ve sola ağırlık vererek dengesini kolaylıkla sağladı. Kutu daha da hızlı sallandı, sonra da düşüşe geçti. Mac, kutu memnuniyet verici bir tak sesiyle yere düşmeden önce atlamıştı.

Düşmenin etkisiyle kutunun kapağı açıldı, bu da işin geri kalanını kolaylaştırdı. En yakındaki iç çamaşırını dişleriyle yakalayıp aldı, hızla yatak odasına gidip çamaşırını yatağa attı. Jamie'nin karnında yürüyüp koku dolu iç çamaşırını göğsüne, burnunun hemen altına attı. Jamie başını uyanmadan yana çevirdi.

Mac, iç çamaşırını, yeniden Jamie'nin burnunun altındaki yerini alana kadar itti. Jamie yan tarafa dönüp iç çamaşırını arkasına düşürdü. Bu insan Mac'in vermeye çalıştığı mesajı uyusunda bile almamakta kararlıydı.

Ama Mac de kararlıydı. Mutfağa döndü. Geri kalan iki iç çamaşırını da dişleriyle kapıp yatağa geri geldi. Çamaşırlardan birini Jamie'nin burnunun altına, diğerini de göğsüne atıp etrafını kokuyla çevirdi. Onun için bu koku çemberi o kadar güçlüydü ki evin geri kalanından ve sineklikli verandadan gelen tüm kokuları engelliyordu. Jamie uyandığı anda kokuları algılayıp ne anlama geldiklerini anlamalıydı.

Sabırsızlanarak bir patisiyle Jamie'nin yanağına defalarca vurdu, sonra da genelde kahvaltıya sakladığı miyavını ekledi. Jamie'nin gözleri açıldı, saatine baktı ve sızlandı. "Mac, kahvaltıya daha saatler var. Gerçekten de saatler var." Battaniyeyi kafasının üstüne çekti.

Onun için ayarladığı kokuları fark etmişe benzemiyordu. Mac, Jamie'nin yüzünden almayı başarana kadar battaniyeyi çekiştirdi. En yakındaki iç çamaşırını burnunun üzerine itti. Artık mesajı alırdı!

Ama Jamie, kokuyu iyice içine çekme fırsatı bulmadan önce iç çamaşırını yüzünden çekip aldı ve odanın diğer ucuna attı. Sonra diğer çamaşırları fark etti ve hepsini yataktan attı.

"İy iy iy iy. Ve bir daha söylemem gerek: iy!"

Mac sinirle uludu. Jamie'yi seviyordu ama insanlar çok aptal olabiliyorlardı. Onun neye ihtiyacı olduğunu anlamak Mac için çok kolaydı. Neden Jamie için bu kadar zordu?

Jamie yataktan hızla kalkıp aceleyle banyoya gitti. Mac de takip etti. Mac'in burnunun içini kaşındıran bir ıslak mendil çıkarıp yüzünü onunla sildi. Sonra mutfağa yönelip fırının yanındaki çekmecedен maşayı aldı. Kutuyu ve maşayı odasına götürdü, maşayı çamaşırları yeniden kutuya koymak için kullandı.

Mac kendine, Jamie'yle ilgilenmenin bazı açılardan bir ke-di yavrusuyla ilgilenmek gibi olduğunu hatırlattı. Yavru kediler kum kutusunu bile kullanmayı bilmezlerdi. Annelerinin onlara, dışkılarını örtmeleri gerektiğini öğretmesi gerekirdi. Sürekli,

Jamie'ye etrafta onun gibi sürü arkadaşlarına ihtiyaç duyan insanların olduğunu hatırlatacak yollar bulmalıydı.

Kutuya atladı, içindeki çorapları yere attı. Hediyelerini malzeme dolabına geri koysa bile eğer yeteri kadar haşır neşir olursa kokuya aşına olurdu.

Jamie iç geçirdi. "MacGyver, hadi ama. Saat gecenin bir yarısı. Gece yarısı oyun zamanı değildir." Çorapları kutuya geri koymak için maşayı kullandı. "Bunu koyabileceğim ve senin içine giremeyeceğin bir yer var mı?" diye sordu. "Muhtemelen yok. Ama şunu bir deneyelim." Kutuyu yatak odasındaki dolabın en üst rafına koydu ve kapağı sıkıca kapattı. "Şimdi, iyi gecele." Kendini yatağa geri attı ve yorganların içine gömüldü.

Mac onu birkaç dakika boyunca izledikten sonra pıt pıt uzaklaştı ve gizli geçidinden sıvışarak geceye karıştı. Nereye gitmesi gerektiğini bilmek için havayı tatmasına gerek yoktu. Kokulardan biri, tüm diğer kokulara üstün geliyordu. Yalnızlıktan ve ondan daha güçlü bir şey yüzünden neredeyse küle dönmüştü. Mac acının, adamın kemiklerinin içini sızlattığını hissedebiliyordu. Bu Mac'in daha önce de kokladığı bir şeydi ama tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Koku onda hareket hissi uyandırdı ve koşmaya başladı.

Koku, birkaç kez girdiği evden geliyordu. Köpekli evden. Mac eve ulaştığında mankafa bahçede değildi. Başka gece olsa bu yüzden hayal kırıklığı yaşardı. Salya üreticisine eziyet etmek en sevdiği oyun haline gelmişti. Ama bu gece, görevi önce geliyordu ve bu yalnızca Jamie'yle ilgili de değildi. Mac, kendini, kokunun fazlasıyla acı içinde olan sahibine yardım etmek zorunda hissediyordu.

Hep banyoya girmek için kullandığı ağaca doğru koştu. Gövdeyi yarılamıştı ki pencerenin kapalı olduğunu fark etti. Sorun yoktu, Mac tırmanmaya devam etti. Yeteri kadar yaklaştığında çatıya atladı. Oradaki bir girişin kokusunu alabiliyordu ve girişi bulmak saniyelerini aldı: baca.

Mac bacanın derinliğine baktı. Bunu yapabilirdi. İki patisini tünelin bir duvarına, iki arka patisini de onun karşısındaki duvara yaslayıp yavaşça aşağı inmeye başladı. Daha yolu yarı-

lamamıştı ki mankafa havlamaya başladı. Önemli değildi. Mac, insanının evde olmadığını hissedebiliyordu. Havlayıp durabilirdi. Mac böylece tam olarak nerede olduğunu bilebilirdi. Köpekler gizliliğin stratejik faydalarından habersizdi. Kedilerin, kuyruk sallayıcılara karşı her zaman galip gelmelerinin sebeplerinde biri de buydu.

Mac bakanın neredeyse dibine ulaştığında durdu. Ve bekledi. Yalnızca bekledi. Çünkü köpeğin ne yapacağını biliyordu. Ve evet, o da hemen geldi. Mac köpeğin ne düşündüğünü biliyordu. *Kedi var orada. Kedi neden dışarı çıkmıyor?*

Hmmm, çünkü bu bir tuzak? Bir kedi bu ihtimali her zaman aklında bulundurur. Salyalılar bunu akıl edemez. Hayır. Köpek kafasını şömineden içeri soktu ve Mac kafasının tam üstüne, patileri tamamen açık halde düştü. Köpek hemen geri çekildi. *Pat, pat, pat, pat, pat!* Mac tek patisiyle şimşek hızında darbeler indirdi. Mankafa oraya buraya koşuşturup kediyi üzerinden atmaya çalıştı. Merdivenlerden geçerken Mac, köpeğin kafasından atlayıp tırabzanlara kondu. Köpek koşmaya devam ederken Mac de tırabzanlardan yukarı tırmanmaya başladı.

Banyo kapısı kapalıydı. Kapı açacağı yuvarlaktı. Bunları açmak kimi kediler için daha zordu, Mac için değil. Mac Gyver arka patilerinde yükselip patilerini kapı kolunun iki yanına yerleştirdi. Sonra da kulp dönene kadar sağa sola oynattı. Kendini geri attı, kapı sonuna kadar açılanana kadar kapıyı itekledi.

Kokunun kaynağını anında gördü. İnsanlar ve terleri. Sıcakladığında ayak parmaklarının arası biraz terlerdi, bu tazeleyici bir histi. Ama insanlar saçma miktarda sıvı üretebiliyorlardı. Tişört sanki üzerine yağmur yağmış gibi görünüyordu. Mac'in bedenini bir tiksinti kapladı.

Ter insanların yalnızlık kokularını o kadar güçlü kılardı ki Jamie bile algılayabilirdi. Mac tişörtü dişiyle kaptı. Cismi dol-duran yalnızlık ve acının tadı neredeyse Mac için bile fazlaydı. Mankafanın merdivenlerden çıktığını duyduğu zaman bile tişörtü düşürmemeye gayret etti. İkinci turu kazanmak için dişlerine ihtiyacı yoktu.

Mac duşakabinin kapısının aralık olduğunu gördü. Duş-

lardan nefret ederdi ama bu su püskürtmüyordu ve aklına bir fikir gelmişti... İçine girdi, salyalının onu bulmasını bekledi. Köpek içeri dalıp bir anda durdu ve şaşkınlıkla etrafına baktı. Belki ki Mac'i görmemişti, duşakabinin camdan yapılmış olmasına rağmen. Zavallı. Mac dikkatini çekmek için miyavladı.

Mankafa zafer anırtısı çıkardı ve duşa atladı. Zar zor sığdı. Mac köpeğin göbeğinin altından fırlayıp kapıdan çıktı. Sonra da vücuduyla duşakabinin kapısını itti, kapı tatmin edici bir klik sesiyle kapandı.

Mac, kapana kısılmış köpekten gelen kızgın iniltilerin keyfini çıkararak banyodan çıktı. Onunla oynamaya zamañ ayırma niyetinde değildi ama eğlenceli olmuştu. Şimdi tişörtü eve götürmesi gerekiyordu. Eğer Jamie tişörtü koklarsa -ki eline bile almasına gerek yoktu- bunu giyen insanın başka bir insana en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu anlaması gerekirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Oraya yalnızca Adam'la bir kadeh bir şeyler içmek için gidiyor olsa da The Roots'a yürürken David'in midesi çalkalanıyordu. Hayır, bu saçmalığın daniskasıydı. Adam'la da bir şeyler içecekti ama oraya gitme sebebi bu değildi. Counterpart.com'a üye olacaktı ve desteğe ihtiyacı vardı. Kendi profilini oluşturup yayınlamayacağından değildi ama sonrasında...

Neredeyse ezelden beri Clarissa'yla birlikteydi. UCLA üniversite tanıtım haftasında bir dansa tanışmışlardı. Bu, David'in muhasebe ya da o tarz bir alanda diploma almayı düşündüğü zamanlardı. Hayatta ne yapmak istediğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu ama neredeyse herkes liseden sonraki adımın üniversite olduğunu bilirdi ve o da bunu yapmıştı. Bir dönem boyunca. Sonra okulu bırakıp birçok farklı ve çoğu berbat işlerde çalışmayı denemişti. Mutfakta denemeler yapmayı, kendi kendine tarif uydurmayı sevse de on sekiz yaşındaki benliği, sonunda pastacı olduğunu öğrense şaşkına dönerdi.

Clarissa'da bunun tam tersi olmuştu. İlk günden itibaren fizyoterapist olmak istediğini biliyordu. Diplomasını eline aldı, bir fizik tedavi merkezinde iş buldu ve işini hep sevdi. Şey olmadan tam önce kendi yoluna bakmayı düşünüy...

Şimdi Clarissa'yı düşünmenin zamanı değildi. Sorunu, tüm yetişkinlik hayatı boyunca onunla birlikte olmuş olması ve birine çıkma teklifi etmeyi bile unutmuş gibi hissetmesiydi. Blue Palm'daki o kadınla konuşması, yaklaşık on saniye sonra ölen karısından bahsetmeye başlayana kadar fena geçmemişti. Destek kuvvete, yani sanal bir destek kuvvete ihtiyacı vardı; o yüzden de Adam'dan onunla orada buluşmasını istemişti. Bir

köşeye yerleşip telefonunda Counterpart uygulamasını açtı.

Bunun için hazır değildi. Bir içki olmadan, her zamanki birası değil de sert bir içki olmadan olmayacaktı. The Roots'u seçmesinin nedenlerinden biri de sert içkileriydi. Gerçi Adam'ın buranın artık bir mahalle barı olmadığından ve ücretsiz patlamış mısır olmamasının ne kadar da berbat bir şey olduğundan şikâyet edeceğine adı gibi emindi.

Cin tonik siparişi masaya getirildiğinde Adam da geldi. "Neden hâlâ buraya geliyoruz? Ne zaman buraya gelsem depresyona giriyorum. Burası eskiden harika bir mahalle barıydı, şimdi yapmacık bir bar halini aldı. Bir çeşit Westworld Hollywood mekânı gibi. Bukowski burada ölü bulunmazdı."

"Çoktan ölmemiş olsa bile" dedi David, Adam atıp tutmaya devam etmeden önce yorum yapmayı başarak.

"Ve artık beleş patlamış mısır da yok. Patlamış mısır benim hayatımdı. O kadar içkiyi emerek karaciğeri iflas etmekten kurtardı."

David güldü. Adam'ın ciğerini biliyordu. "Patlamış mısır bayattı, yemek sipariş etmeye yetecek kadar paramız var ve artık çocuk olmadığımız için karaciğer iflas ettirecek boyutta içmiyoruz. Ayrıca müzik kutusunda AC/DC var ve etraf hâlâ leş gibi."

"Tamam, pekâlâ. Ama şarkıları müzik kutusundan hıps-ter'lar seçiyorlar; AC/DC'yi severek dinleyen, orta yaşlı, ahı gitmiş vahi kalmışlar değil" dedi Adam. O anda David'in içeceğini fark etti. "Corona yok mu?"

"Sıvı cesaret" diye açıkladı David. "İnternet randevusu dünyasına girmeye karar verdim ve senin tavsiyene ihtiyacım var." Adam havayı yumrukladı. David onu taklit etti. "Tam bir gerzeksin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Konuyu değiştirme. Benim gerzekliğimden bahsetmiyoruz, ki zaten öyle bir şey yok. Konumuz senin tekrar sahalara dönmen." Garson kız geldi, Adam bir Rusty Nail kokteyli sipariş etti. "Lucy bana sohbetinizden söz etti. Şaşırdım..." Lafını tamamlamadı.

"Dediklerimin hâlâ arkasındayım. Ama sanırım hayatımın

geri kalanında yalnız olmak istemediğim gerçeği kafama dank etti gibi oldu” dedi David. Artık bir adım daha atamayacak hale gelene kadar koşmuştu. Diogee’yi bile yormuştu. Eve döndüğünde de umduğu şekilde yığılıp kalmıştı. Ama aklını susturamamıştı. Yine de hayatındakilerin yeterli olmadığını farkına varmadan edememişti. Böylece Adam’ı arayıp barda buluşmayı teklif etmişti.

Garson kız, Adam’ın içeceğini getirdi. “Hipster’lardan şikâyet ediyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki Rusty Nail içmenin tek sebebi, Rat Pack grubunun bir parçası gibi hissetmek istemen.”

“Kraliçe Elizabeth’in en sevdiği içeceğin ne olduğunu biliyor musun?” diye laf çarptı Adam. “Evet. Cin tonik” diye ekledikten sonra David’in bardağını işaret etti.

“Kraliçe’ye saygım büyük” dedi David.

“Bir de Gerald Ford” dedi Adam. “Ve asıl önemli konuyu unutacağımı sanma. İçkilerden bahsetmiyorduk. İnternet buluşmalarına yarayan uygulamalardan bahsediyorduk. Geçen gece kendine bir hesap açtın mı?”

“Tam olarak değil” diye kabul etti David.

“Biliyordum. Çünkü kontrol ettim. Ve senin adına bir hesap açtım. Bana telefonunu ver.”

David telefonu verirken, “Ben de sana bir üyelik başlattım. Erkekler için Saç Kulübü’ne. Sürpriz olmasını istemiştım” dedi.

“Profilini yayınlamadım” dedi Adam. “Yalnızca hazır olsun istedim. Bu, Lucy’yle konuşmandan önceydi. Kullanıcı adın PastacıAdam, şifren de Diogee: büyük D, büyük G ve en başta bir soru işareti var.”

“PastacıAdam mı?”

Adam omuz silkti. “Lucy şirin olduğunu düşündü ve Lucy senin hedef kitlen. Hem elimizde Köstebek Günü için yaptığın pastayı taşıdığın bir fotoğraf vardı, Lucy’nin dediğine göre, oldukça tapılası bir fotoğraf. Pastacılık temasının etinden sütünden yararlandığımı görebilirsin.” Telefonu uzattı.

David profili hızla okudu. “Beni bir tarife dönüştürmüşsün.”

“Bu da Lucy tarafından onaylandı. İkimiz de bir dolu profile baktık, hepsi pazarlama metni gibiydi. Seni tatlı, yaratıcı ve Köstebek Günü pastasının da kanıtlayacağı üzere biraz şapşal olarak pazarlıyoruz” diye açıkladı Adam. “Yalnız seni tatlı falan bulduğum yok ama Lucy öyle olduğunu düşünüyor. Diogee’ye el yapımı bisküvilerinden yedirdiğin bir fotoğrafını da kullandım.” İçkisinden bir yudum aldı. “Peki, hazır mısın? Yalnızca ‘yayınla’ seçeneğine tıklaman yeterli.”

David tereddütle birkaç saniye ekrana baktı ve sonra profili yayınladı. Tam anlamıyla hazır hissettiği söylenemezdi ama hayatını bu şekilde sürdürmeye de hazır değildi. Artık olmazdı.

“Artık profilin yayınlandığına göre, sen de diğer profillere bakabilirsin. Kimler varmış bir bak. Eğer ilgilendiğin birini görürsen kalbe tıklayıp mesaj atabilirsin” diye açıkladı Adam.

“Bu konuda gereğinden fazla bilgiye sahipsin” dedi David.

“Dizimi izlemiyor musun? Jess’in internet randevulaşmasını denediği birkaç bölüm çekmiştik.”

“Sonra kadının teki evine izinsiz girip ikisi için yemek pişirmişti, değil mi?” diye sordu David. “Yalnızca bir kez kahve için buluştuktan sonra.”

“O televizyon. İki insanın normal ve güzel bir ilk randevuya çıkışını gösterecek halimiz yok. Eğer profillere bakmayacaksan bırak da ben bakayım” diye ekledi Adam, telefona elini uzatarak.

“Yapıyorum işte” diye itiraz etti David.

“Ama yavaş yapıyorsun” dedi Adam. “Bu iş anlık hükümlerle ilgili. Kalp göndermek, o kişiyle çıkmak istediğin anlamına gelmiyor. Bir ihtimal ilgilendiğin anlamına geliyor. Eğer onlar da seninle ilgilenmişse o zaman mesajlaşmaya başlıyorsunuz.” Adam tıklamaya, ekranı sağa ve sola kaydırmaya başladı. “Evet” diye mırıldandı. “Evet, evet, ah hayır, evet.”

“Dur artık. Bu kadar yeter” diye itiraz etti David.

“Burada nicelik de önemli” diye açıkladı Adam. “Kendine olabildiğince çok ihtimal çıkarman lazım.” Telefon titreşti. “Hey, sana kalp gönderen biri çıktı bile! İsmi, BeniAyırt.” David’e baktı. “Bence evet. Sence?” Ekranı David’e döndürdü. Ka-

dın güzeldi; düz, kahverengi saçları ve kelebek gözlüğü vardı. "Kendini bir tür seksi kütüphaneci gibi pazarlıyor. Onları kim sevmez ki?"

"Sanırım. Evet. Neden olmasın" diye cevapladı David.

Adam telefonu geri verdi. "Kadına mesaj at. Görevin telefon numarasını almak ve içki için bir randevu koparmak. Sohbeti hafif tut. Havadan sudan olsun. Şeyden bahsetme..."

"Ölü karımdan."

"O şekilde söylemeyecektim" diye itiraz etti Adam. "Ama evet, bu tür mevzulardan, biriyle en az birkaç kez çıktıktan sonra bahsedilir."

"Peki" dedi David ve "Selam" yazdı.

Adam homurdandı. "Yalnızca 'selam' yazdın, değil mi?"

"Nesi varmış?"

"Nesi varmış, anlatayım. Şu an muhtemelen başka erkeklerle sohbet ediyor. Mesajının ilginç olması gerek."

David hızla bir mesaj daha gönderip yüksek sesle okudu. "Bir şeyler içmek ister misin? Yabanmersinli cupcake'im çok iyidir."

Adam tatminkâr biçimde başını salladı. "İyi. Tam üstüne bastın. Sanki ben yazmışım gibi."

"Dudaklarını yalayan bir surat gönderdi" diye rapor verdi David. "Eğer o cupcake gerçekten varsa bir tane isterim, diyor."

"İşi bağla. Yer ve zaman belirle" diye koçluk yaptı Adam.

Yarın saat 6'da, Los Feliz'deki Mix it Up Pastanesi'nde? diye bir mesaj gönderdi David. Evet cevabı aldı. "Yarın saat 6'da pastanede buluşacağız" dedi Adam'a. Biraz şaşırılmış hissediyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti.

"Muhteşem iş çıkardın" dedi Adam. "Gelecek sefer alakasız bir yerde buluş. Çılgının tekinin işyeri adresini bilmesini istemezsin. Ama bu kadın ne göze ne de kulağa çılgın gibi geliyordu" diye hızla ekledi.

"Ve bu yalnızca bir cupcake buluşması" dedi David. "Eğer işlerin gidişatından hoşlanmazsam işi çabucak bitirebilirim."

Jamie bir park yeri bulup saati kontrol etti. Aylaklık edebi-

leceği bir saati vardı. Sabah terden hâlâ biraz nemli olan tişörtü kapı paspasında bulduktan sonra derhal evden çıkmak istemişti. Sörf dersinden önce Venice'i biraz keşfetmek istiyordu. Sörf dersi! Düşüncesi bile midesinin kendi üzerinde origami denemesi yapmasına neden oluyordu. Ama Ruby haklıydı. Jamie tutkusunun ne olduğunu keşfetmeye çalışıyordu ve yalnızca denemiş olduğu şeyleri işe katmak çok sınırlayıcıydı.

Sırt çantasını kapıp arabadan çıktı. Planı Sörfçü Kylie'yle buluşacağı Santa Monica iskelesinin yakınındaki noktaya sahil şeridinden yürüyerek ulaşmaktı. Tüm gezi rehberlerinin dediğine göre, bu yürüyüş kaçırılmaması gereken bir etkinlikti. Beton kaldırıma adım attığı anda telefonunu çıkardı. Fotoğraf çekmeye, meyve suyu içen, yalnızca minicik parlak bir Spedo marka mayo giyen ve omuzlarının etrafında bir yılan sarılı olan adamla başladı. Jamie, yılanın, adamın elindeki bardağa dilini uzattığı bir kare yakaladı.

"Fotoğraf başına bir dolar."

Jamie boş boş adama baktı.

Adam gülümsedi. "Benim umurumda değil ama yılanım profesyonel bir model ve bedavaya çalışmaz."

Jamie kakhaha attı ama adam gülmedi. Yılan da öyle.

Cebinden bir dolar çıkarıp uzattı. "Çok nazıksınız" dedi adam ve uzaklaştı.

"Hey, bekle!" diye seslendi Jamie fazla düşünmeden. Adam arkasına döndü. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Bir doların daha var mı?"

"Jamie parayı uzattı. "Sen ve arkadaşın bunu yaparak geçiminizi sağlayabiliyor musunuz?"

"Ayda birkaç kere Moon Juice meyve suyu ve fare almaya paramız yetiyor" diye cevapladı.

"Hoşunuza gidiyor mu? Yapmak istediğiniz iş bu mu?"

"Sevilmeyecek ne var? Sahildeyim. Çalışma saatlerim yok. Sürekli yeni insanlarla tanışıyorum ve sahil şeridi boyunca arkadaşlarım var." Gülerken yüzü resmen ışıldıyordu, Jamie kendini bir fotoğraf daha çekmekten alamadı. Adam sormadan bir doları uzattı ve yoluna devam etti. Arkadaşlar, yeni insan-

lar, esnek çalışma saatleri, dış mekânda çalışma fırsatı, her günün farklı olması... Kulağa oldukça iyi geliyor, diye düşündü Jamie. Ama işin içinde bir yılan vardı. Yani onun hayallerini süsleyen iş bu olamazdı. Ve bu türden bir adam emekli olmak için ne yapardı? Belki de emekli olmasına gerek yoktur, diye düşündü Jamie. Minnacık, altın rengi bir mayo giyen, yılanlı, seksen yaşında bir adam olarak şimdiki kazancının bile üzerine çıkabilirdi.

Sahil şeridinde yürüyen herkes oldukça mutlu görünüyordu: kına dövmesi yapan kadın, pirinç tanesine isim yazabilen adam, fizik kurallarına aykırı taklalar ve zıplayışlar yapan çocuklar. Jamie her birinin fotoğrafını çekip milyonlarca soru sormak istese de yeteri kadar bozuğu yoktu.

Ama boynundaki kayışa asılı levhada KÖTÜ TAVSİYE 1 \$ yazan sakallı adamı görünce kendine hâkim olamadı.

Adamın oturmakta olduğu banka yaklaştı, adam da yanındaki boş yeri işaret etti. Jamie adama bir dolar verip beklemeye başladı. Adam sakalını okşayıp düşündü, sonra, "Bir köpekbalığına nasıl yem olunur?"

"Ah, hayır. Bugün olmaz. İlk sörf dersimi alacağım" diye itiraz etti Jamie.

"O zaman tavsiye ekstra kötü olacaktır. İşte yapılacaklar: Gün doğumunda ya da gün batımında yüzmeye git. O zaman bir köpekbalığının seni avıyla karıştırma riski artar. Yalnız yüz. Renkli giyin çünkü renk, balık pullarından yansıyan görüntüyü andırır. Ve kendini birkaç yerden hafifçe kes. Köpekbalıkları karnın tadını ve kokusunu kilometrelerce öteden alabilirler."

"Beni tümüyle ürküttün" dedi Jamie. "Ama sanırım söylediklerini tersine çevirip bir dizi köpekbalığı- tarafından- mideye- indirilmeme tavsiyesine dönüştürebilirim."

Adam göz kırptı. "Bunun için ödeme yapmadın ama evet."

"Sana tavsiye içerikli olmayan bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Jamie.

"Elbette. Ücretsiz."

Jamie biraz daha yaklaştı. "Yaptığın işi seviyor musun? Herhangi bir şeyi yapabilecek olsan sence hayatını yine kötü tavsiyeler vererek mi kazanırdın?"

Adam güldü. Aslında kahkahalara boğuldu. Jamie daha önce kahkahalara boğulmak sayılabilecek bir gülme duyduğunu sanmıyordu ama adamınki tam da buydu. “Hayatım boyunca hep kötü tavsiye satmadım. Ben bir girişimciyim. Sevdiğim iş bu: insanların bana bir dolar ödemesini ve buna değer demelerini sağlamak.”

“Kesinlikle değdi” dedi Jamie, ayağa kalkarken. “Fotoğraf için size bir borcum var mı?”

Adam başını iki yana salladı. “Hepsi hizmetin bir parçası.”

Kötü Tavsiye Adamı için yaratıcılık kilit nokta gibi görünüyordu. Jamie de yaratıcılık içerikli bir iş istediğini düşünüyordu. Önceki işinde boğuluyor gibi hissetmişti, hep sınav odaklı eğitim vermesi gerekmişti. Çocukları tarih konusunda heyecanlandırmak için yaratıcı yöntemler bulacak zamanı olmamıştı. Okulun gerekli fona ulaşması için ihtiyacı olan puanları alabilsinler diye çocukların kafalarına yalnızca bilgileri tıkmaya odaklanmak zorunda kalmıştı.

Jamie kaldırırmda yürümeye devam ederken diğer bir dolar harcama fırsatlarını es geçti. Minicik bir köpeğe giydirilmiş pembe bikiniye bir dolar sıkıştırabilir ya da iki plastik uzaylıyla fotoğraf çektirebilirdi. Kocaman bir kenevir yaprağı şeklindeki levhaya bakılırsa, otuz dolara tıbbi bir değerlendirme yaptırabilir ve muhtemelen bu değerlendirmeyi “klinik” ile yan yana duran tıbbi kenevir satış noktasında kullanabilirdi.

Resimlerini satan genç bir kadına ulaşana kadar yanından geçtiği herkeste, aydınlık ve mutlu bir enerji sezdi. İnsanların, eserlerinin yanından tek bir bakış bile atmadan geçişlerini izlemek kadın için zor olmalıydı. Jamie resimlere iyice bakabilmek için geri adım attı. Kadın onunla sohbet etmeye girişmedi, hatıta kafasını kaldırıp bakmadı bile. Mesleği oldukça yaratıcıydı ama bu yeterli değildi.

Resimler fena değildi. Ortalama plaj tasvirleriydi. Jamie pek çok insanın neden durmaya yeltenmediğini görebiliyordu. Tutkunun olayı buydu. Bir şeye karşı tutku duymak, o işte iyi olunacağı anlamına gelmiyordu. Elbette ki bu o işi yapmamak gerektiği anlamına da gelmiyordu. Bir işi seviyorsan yapmalıy-

dın. Ama bu, o işin muhtemelen “hayalleri süsleyen iş” kavramındaki “iş” olmayacağı anlamına gelirdi.

Jamie’nin içinden bu kadına, yılanlı adama ve tavsiye veren adama sorduğu soruları sormak gelmedi. Bu, burnunu sokmak olurdu. Bir de Jamie, kadının iş memnuniyetiyle ilgili vereceği muhtemel cevapları duymak istediğini sanmıyordu. Bir şeyler almadığı için biraz pişmanlık duyarak hızla oradan uzaklaştı.

Tüm bunlar biraz fazla gelmeye başlamıştı. Elinde gitarıyla, paten kayan sarıklı bir adam yanından hızla geçti; Jamie ne ona ne de baloncuk içinde baloncuk üfleyen, denizkızı kostümü giyen gence şaşırdı. Hızlandı ve on dakika içinde sörf hocası Kylie’yle buluşacağı iskeleyle ulaştı.

Jamie erken gelmiş olsa da Kylie’yi onu beklerken buldu. Fuşya rengi “Sörfçü Piliç” tişörtü onu fark edilebilir kılıyordu. Otuz yaşlarındaydı, Michelle Obamavari kaslı kolları vardı. Jamie derin bir nefes alıp yanına gitti. “Selam. Ben Jamie. Sörf dersi için geldim.” Kendini bu sözleri söylerken duymak biraz olağandışıydı.

“Eğlenceye hazır mısın?” diye sordu Kylie. “Çünkü bugün başarmak istediklerim listesinde eğlence en üst sırada yer alıyor. Sörf tahtasının üzerinde bir kere bile duramasan da umurumda değil. Dersten sörf kafasıyla çıkmanı istiyorum.”

“Sörf kafası mı?” diye tekrarladı Jamie.

“Kafanın iyi olması” diye açıkladı Kylie. Sörf dopamin ve adrenalin salgılanmasına yardımcı olur ve sahile vuran dalgalar da iyonla doludur. Bu kombinasyon, insanı havalara uçurur. Elbette ilk günden kendine mükemmel olma hedefi koyarak bu hissi mahvetmediğin sürece...”

“Öyle bir beklentim kesinlikle yok” dedi Jamie. “Eğlenmek müthiş olur.”

“O zaman sana bir sörf kıyafeti giydirelim. Bu taraftan.” Kylie, Jamie’ye onu takip etmesini işaret etti.

“Sörf tulumu mu yani” diye sordu Jamie. “Hava hâlâ çok sıcak. Gerçekten gerekli mi?”

“Su 15 derece civarında, yani ihtiyacın olacak” diye cevap-

ladı Kylie, yürümeye devam ederlerken. Jamie'yi bir sörf mağazasına götürdü; tezgâhın ardından bir tulum ve iki plastik poşet çıkarıp Jamie'ye verdi. "Poşetleri ayağına geçir. Böylece tulumu daha kolay giyebilirsin. Sıra kollara geldiğinde de poşetleri ellerine geçir." Palmiye ağacı desenli bir perdeyi çekince ortaya minicik bir giyinme kabini çıktı. "Yardıma ihtiyacın olursa seslen."

Jamie giyinme kabinine girip perdeyi kapattı. Üzerinde yalnızca mayo kalana kadar soyundu, poşetleri ayaklarına geçirdi. "Ah, şunu al." Kylie kabine likralı bir tişört attı. "Tulumun içine bunu giy. Böylece sörf pişliği olmazsın."

"Sörf pişliği mi?" Jamie, ders öncesi biraz araştırma yapması gerektiğini düşünmeye başladı.

"Tulum bedenine sürtündükçe oluşabilecek bir pişik türü" diye cevapladı Kylie.

Jamie, misket limonu rengindeki dar tişörtü üstüne geçirdi. Sonra bir bacağına tulumu sokmaya çalıştı. Zıpladı. Pek bir şey olmadı. Tepindi. Sonra çekiştirdi. Ve sonunda tulumu baldırına kadar geçirmeyi başardı. "Şey, sanırım bunun bedeni yanlış."

"Fazla acele etme" diye tavsiyede bulundu Kylie. "Suya girince genişleyecek."

Jamie yeniden denedi. Kol kaslarını zorlayarak tulumu dizinin üzerine çıkarmayı başardı. Sonra yere çömeldi. "Bu şeyler kan dolaşımını durdurur mu?" diye seslendi serbest ayağının üstünde zıplayarak.

"Şey... hiç şahit olmadım ama..."

Tereddüt ve "ama" Jamie için yeterliydi. "Ayak parmaklarımı hissetmiyorum!" diye bağırdı. "Bu şeyi üzerimden keserek çıkarman gerekebilir."

Perde açıldı; Kylie, tezgâhtar çocuk ve iki başka kişi, Jamie'nin sörf tişörtüne, bikini altına ve Ölüm Tulumu'nun bir kısmına güzelce baktılar.

"Şeyi mi giyiyor..." diye lafa girdi tezgâhtar çocuk ama cümlesini bitiremedi. Kahkahalara boğulmuştu. Diğer adamlar da gülüyordu. Kylie'nin bile dudağı seğiriyordu.

"Merak etme seni kaçık. Yalnızca ayağını kol kısmından

sokmaya çalışıyormuşsun” diye açıkladı Kylie. Dudakları seğirmeye devam etse de gülmedi.

“Ah. Peki. Bu, durumu açıklar.” Jamie aptal gibi hissediyordu. “Düşündüğümden daha gergin olmalıyım.” Sanki midesi keskin dikenlerle dolu, origamiden bir kirpiye dönüşmüştü.

“Baştan başlayalım.” Kylie, Jamie’yi soyunma kabininin köşesindeki bir tabureye oturtup perdeyi kapattı. Jamie’nin bacasını yanlış delikten çıkardı, plastik torbayı düzelitti ve bacasını yavaşça tulumun doğru girişine sokmaya başladı. Tulumun bacak kısmı, kol kısmına göre daha genişti.

Yaklaşık beş dakika sonra, Kylie tulumun fermuarını çekiyordu. “Eğleniyor muyuz?” diye takıldı.

“Şey, tutunduğum en ufak mükemmeliyet beklentisinden bile umudumu tamamıyla kestim” diye cevapladı Jamie. “Sanırım bu her an eğlenmeye başlayacağım anlamına geliyor.”

Kylie, Jamie’nin sırtına vurdu. “Aferin, kaçık!”

“Kaçık da nereden çıktı?” Kylie ona ikinci kez böyle demişti.

“Yeni sörfçülere böyle deriz” diye açıkladı Kylie. “Hazır mısın?” Perdeye doğru işaret etti.

“Olabilirdiğince” diye cevap verdi Jamie. Kylie de perdeyi açıp adamlara kıs kıs güldü.

Kylie, “Seyircilerini selamla” diye fısıldadı Jamie’nin kulağına. O da tam olarak bunu yaptı, erkekler de kapıdan çıkarken onu alkışladı.

Dışarı çıktıklarında, Kylie ona yumuşak ve parlak sarı bir tahta verdi. Jamie daha çok onun elindeki gibi, dar, şık ve havuz makarnasından yapılmış gibi görünmeyen bir şey vereceğini hayal etmişti. Belki de bir nevi mükemmel olmayı bekliyordu. Dalga tüneli boyunca yol alıp aşırı havalı görüldüğü birkaç gündüz düşülmüştü.

Kylie, Jamie’nin hayal kırıklığı ifadesini yakalamış olmalıydı ki, “Çaylakları hep köpükten olanla başlatırım. Yumuşak tahtada denge sağlamak çok daha kolaydır. Ve eğer düşersen, hatta biz ona düştüğün zaman diyelim, kafanı çarparsan o kadar da acı vermez. Ayak bileğine kayışla bağlayacağız” dedi. Ky-

lie, ucunda cırt cırtl bant olan turkuaz renkli bir kayışı havaya kaldırdı.

“İvinti yerinden başlayacağız” dedi Kylie, sahile yürürlerken.

“İvinti yeri mi? Bunun için hazır mıyım? Orası en tehlikeli yer değil mi?” diye sordu Jamie.

“Sen ırmakları düşünüyorsun. Okyanuslarda ivinti yeri dalgaların sahile vurduğu yerdir. Tek tehlikeli kısmı, ilk dalga-nı yakaladığın anda işin bitecek olmasıdır. Bir daha başka hiçbir şey yapmak istemeyeceksin” diye cevapladı Kylie. “Sahile yakın dalgalar, olayı kavrayabilmek için en iyi noktalar, hem de böylece ciddi sörfçülerin yoluna da çıkmamış oluruz. Tüm sahil onlarınmış gibi davranıp insanın sinirine bozabiliyorlar.”

Sörf bölgesine ulaştılar. “Doğrudan suya gireceğiz. Dediğim gibi, benim işim eğlence ve ben, kumda alıştırmayı yapmanın sörfte giriş yöntemi olduğunu düşünmüyorum. Yavaşça ilerleyeceğiz. Yapman gereken şey, tahtayı tutmaçlardan tutmak. Yani iki elinle” diye açıkladı. “Kol boyunda tut. Çünkü bir anda fırlayıp kafana çarpmasını istemeyiz.”

“Hayır. Hayır, istemem” diye onayladı Jamie okyanusa girerken. Klik, diye düşündü. Bunu yapmaya başlayacaktı. Elinde cep telefonu yokken anı kaydetmek istediğinde “klik” kelimesini düşünecekti. Ve Pasifik Okyanusu’nda sörf tahtasıyla ilk anısını kesinlikle unutmak istemiyordu.

“Pekâlâ. Şimdi dön ve tahtanın burnunu kıyıya çevir” diye seslendi Kylie. “Omzunun üstünden bakarak iyi bir dalga gözle, seni taşıyabilecek kadar büyük bir tane. Çoktan kırılmak üzere olan bir dalgaya atlama.”

Jamie yaklaşmakta olan dalgaları inceledi. Hangisinin onu taşıyabileceğini bilmiyordu. “Büyük derken ne kadar bir büyüklükten bahsediyoruz?”

“Senin kullandığın tahta yumuşak olduğu için o kadar da büyük olmasına gerek yok” diye cevapladı Kylie. “Denemek istediğin bir dalga gördüğünde karnının üzerinde tahtaya bin ve kulaç atmaya başla. Dalga seni kaldırıyormuş gibi hissedene kadar ayaklarını çırp. Ve eğlenmeyi unutma!”

Jamie başını salladı. Aynı anda hem bir dalga bulmaya hem

de eğlenmeye odaklanmak zordu. “Şu nasıl? Sondan ikinci?”

“Harika görünüyor” diye cevapladı Kylie.

Jamie tahtaya çıktı, kendini ortalayabilmek için biraz kıpırdandıktan sonra kulaç atmaya başladı. Dalga onu aldı ve uzağa taşıdı. Son anda düşmüş olsa da yüzeye gülererek çıktı. “Müthişti!” diye bağırdı. “Müthiş! Haydi yine deneyelim!”

Ders bitmeden Jamie üç kez ayağa kalkmayı başarmıştı ve tam anlamıyla sörf kafası yaşıyordu. Sanki şampanya içmiş gibi hissediyordu. Şampanya ve gün ışığı. İçi kıpır kıpırdı. Sahil şeridini geçip arabasına dönerken elinde olmadan sırtıtiyordu.

Sörfü bir kariyere dönüştürebildiğini düşündüğünden değildi ama kesinlikle hoşlandığı şeyler listesine yeni bir şey eklenmişti. Hoşlandığı değil, bayıldığı! Bugün kesinlikle Benim Yılım’a ait bir gündü.

Mac, mırıldanarak patileriyle Jamie’nin saçlarını yoğurdu. İnsanı bu gece mutluluk ve tanımlayamadığı, üzerine yapışmış yeni kokular kokuyordu. Burada tüm gece durabilirdi ama Jamie’nin bir sürü arkadaşına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu köpeklerle ve insanlara özgü bir şeydi. Elinde değildi. Hem zaten dışarıda Mac’e ihtiyaç duyan başka insanlar da vardı. Onlar ona ait değillerdi ama yine de yalnızlıklarını görmezden gelemezdi. Özellikle de hepsi bu konuda ne yapmaları gerektiğini bilemeyecek kadar aptalken. Belki bu aptallık değildi. Belki de nedeni ciddi biçimde zayıf burunları olmasıydı.

Doğrulup gerindi ve yataktan atladı. İşe koyulma zamanıydı. Geceye daldı, gölgeleri takip ederek küçük olanın evine gitti. Yeniden onu kontrol etme ihtiyacı hissediyordu. Aralık bırakılmış pencereden geçti ve küçük kızın odasına gitti. Midilli, o kadın gibi kokan bir kutuya yerleştirilmişti. Kutunun kokusunda memnuniyet, küçük kızınkinde de mutluluk vardı. Tatmin duygusuyla, gitmeye hazırlandı ama koltuğa yakın yerde durdu. Diğer kız yine koltuktaydı, buram buram kızgınlık ve kırgınlık kokuyordu. Çok küçük değildi ama tam bir yetişkin de sayılmazdı. Kendi de o yaşlarda olduğu zamanı hatırladı Mac. Bazen delilik onu esir alırdı, daireler çizip perdelere tırmanmak

istemesine neden olurdu. Mac ağzını açtı, kokunun tadına bakıp tüm aromaları inceledi. Onun için ne yapabileceğine bakacaktı.

Ama önce biraz eğlence. Kuyruk yukarıda, bıyıklar seğirir vaziyette, istikamet mankafanın evi! Mankafa bahçede değildi ama yakınlarda bir yerdeydi. Mac kafasını köpek kapısından soktu, etrafı hızla kolaçan etti ve sessizce içeri girdi. Bir saniye sonra mankafanın böğürerek havlayışını duydu. Mac mutfağa koşup tezgâha çıktı. Bir kabı sınıra kadar itip köpeğin koşarak gelmesini bekledi ve kabı dürttü. Kap, çarparak köpeğin poposuna düştüğünde havlamalar uğultuya dönüştü. Mac'in tanımlayamadığı, pudramsı beyaz bir şey döküldü ve köpeğin kürkünü kapladı.

Mac başka bir kabı ittirmeye başladı. "Diogee, ne yapıyorsun?" diye bağırdı köpeğin sürü arkadaşı, Mac adımların alt kata indiğini duydu.

Mankafa sonunda Mac'i fark etmişti. Tam da Mac ikinci kabı tezgâhtan iterken. Köpek bir iniltiyle geriye sıçradı. Mac'in bombası hedefi kaçırdı ve tatmin edici bir pat sesiyle yere düşerek her yeri kahve yaptı. Mac kahveyi gördüğü yerde tanır, kokusunu alırdı. Bir nevi Jamie'nin kedi nanesiydi.

Adam mutfağa daldı. "Kuduz mu oldun?" diye bağırınca köpek sırtüstü yatıp adama göbeğini gösterdi. Zavallı. Ama bu Mac'e kaçması için mükemmel bir fırsat tanımıştı. Köpek kapısına yönelse de son anda dönüp üst kata koştu. Jamie için küçük bir şey alacaktı. Ona verdiği tişört sayesinde adamın kokusunu güzelce aldığını biliyordu ama hiçbir şey yapmamıştı. Hatırlatmalara ihtiyacı vardı. Hâlâ ona kahvaltı zamanını hatırlatması gereken günler oluyordu; oysa Jamie, Mac'in kahvaltısını uyandığı anda istediğini çok iyi biliyordu.

Mac, en çok bu adamın kokusunu sevmiş ve insan bir sürü arkadaşına en az Jamie kadar, hatta belki daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyor olsa da Jamie'ye farklı seçenekler sunmak istiyordu. Ona kokular getirmeye devam edecekti. Jamie'nin eninde sonunda ne yapması gerektiğini anlayacağını biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jamie kedi maması konserve sine uzanırken inledi. Dünkü sörf dersi ufkunu açmıştı. Bu sabah yataktan kalkana kadar bedeninin harap olduğunu fark etmemişti. Kaburgaları acıyordu, kol ol-ları acıyordu, ayak parmakları bile acıyordu. Kulaç atmak fazla çaba gerektirecek bir şeye benzemiyordu ama Jamie artık Kylie'nin o kol kaslarını nasıl elde ettiğini biliyordu. Herhalde ayak parmaklarının acımasının sebebi sörf tahtasına ayak parmaklarıyla tutunmuş olmasıydı ama kaburgalarının neden ağrıdığına dair bir fikri yoktu. Birkaç kere düşmüştü ama sert vurmamıştı.

"Ama şimdi de bağımlı oldum" dedi ayak bileklerine sür-tünmekte olan Mac'e. "Başka bir ders için daha kayıt oldum bile. Belki de kendime bir kondisyon programı yapmalıyım. Biraz ağırlık kaldırma gibi." Neşeyle Mac'i alıp başının üstüne kaldırdı. Kedi onaylamayan bir tavırla uludu, Jamie de acıyla inledi. "Bu iyi bir fikir değildi" dedi Mac'i yere bırakırken. Mac kötü kötü bakıyordu ama Jamie kendini nasıl affettireceğini biliyordu. Kâsesini geyik ve somon karışımı mamayla çabucak doldurdu.

Mac'in ihtiyaçlarını giderdiğine göre, ilgisini kendine çevirebilirdi. Yapmak istediği şey, küveti banyo tuzuyla doldurup keyif çatmaktı. Gerçi banyo tuzu yoktu. Normal tuz işe yarar mıydı? Banyo köpüğü kullanmaya karar verdi. Köşe başındaki minik dükkânda yeni bir tür bulmuştu: lavanta ve fesleğen. Tam anlamıyla leziz. Dükkânın sahibi olan kadın, Jamie'nin deposuna girip fotoğraf çekmesine izin vermişti. Jamie, kadın farklı bitkilerin farklı özelliklerinden bahsederken gözlerindeki enerjiye bayılmıştı.

Jamie, küveti dayanabileceği en sıcak suyla doldurup mus-

lukları kapattı. Kapı girişini kontrol etmesi gerekiyordu. Eğer bunu yapmazsa banyoda olduğu tüm zamanı kapı paspasına bir şey bırakılıp bırakılmamış mı diye endişelenerek geçirecekti.

Jamie zıplaya zıplaya kapıya gitti, açtı ve kendini yere bakmaya zorladı. Kapının önünde fazla giyilmemiş bir erkek sandaleti, bir tarak, Red Sox beysbol şapkası ve buruşuk, ıslak görünümlü bir kâğıt mendil vardı. Tüm bunları kim yapıyordu? Anlamı neydi? Belki de kapıya Desmond'ın artık burada yaşamadığını belirten bir not asmalıydı. Ya da çocuklar oyun mu oynuyorlardı? Ruby'ye gidip onun kapısına da midilli dışında bir şey bırakılmış mı, sormalıydı.

Ya bunu yapan çocuk değilse? Tüm bu şeyler aynı adama ait olabilir miydi? Adamın teki ona kafayı takmış olabilir miydi? Ama neden? Şehir, kafayı takacak oyuncu ve mankenlerle dolup taşıyordu. Birinin özellikle onu hedef almış olması fikri ürkütücüydü. Düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu fazla ürkütücüydü. Hem iç çamaşırları farklı bedendi. Yani...

“Günaydın, bebek.”

Jamie başını kaldırdı, eve uzanan patikada yürüyen Hud Martin'i gördü. Onu karşılamak için hızla merdivenlerden indi. Eğer girişteki alakasız yığını görürse sorular soracağını biliyordu. Bir sürü soru. Hiç havasında değildi. Asıl istediği, bu tüyler ürpertici şeyleri bir süreliğine unutup banyoda kitap okumaktı.

“Günaydın” dedi Jamie, zoraki bir gülümsemeyle. “Balığa mı gidiyorsun?” Üzerinde yine yelege vardı.

“Niyetim hep o oluyor ama nedense ilgilenmem gereken başka bir şey çıkıyor” diye cevapladı Hud. “Bugünün konusu da kayıp bir ayakkabı.” Yeleginin cebinden ufak bir not defteri çıkardı. “Teva marka sandalet. Kırk bir numara. Mozaik desenli. Konu hakkında bir bilgin olabilir mi?”

Jamie'nin kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Ortada hiç sebep olmasa da kendini suçlu hissetmeye başlamıştı. Hud'a ayakkabının verandasında olduğunu söylemeli miydi? Kesinlikle sorguya çekilirdi. Ama eğer ayakkabıyı görürse ve Jamie de bir şey söylememiş olursa...

“Aslına bakarsan var” diye cevapladı. Belki de ona yardımı

dokunur, neler olduğunu bulurdu. Al'in dediğine göre, zaten sürekli çözülecek bir gizem arıyordu. "Öyle bir ayakkabıyı bu sabah kapımın girişinde buldum." Geri adım atıp kapıyı gösterdi. "O tarak ve şapkayı da. Ah, bir de o kâğıt mendili."

"Buldum diyorsun yani."

"Buldum diyorum" diye onayladı Jamie. Hud küçük defterine not aldı. "Ayakkabıyı sahibine verebilir misin? Ya da kime vermem gerektiğini söyleyebilir misin?"

"Yani ayakkabıyı ve diğer eşyaları ilk kez bu sabah gördüğünü söylüyorsun."

"Aynen öyle."

Adam gözünü dikip baktı. Jamie de ona baktı.

Eğer Ruby gelmemiş olsaydı kim bilir bakış yarışını ne kadar daha sürerdi. Hud dikkatini kadına yöneltti. "Bu sabah burada olmanın bir sebebi var mı?"

"Bir sebebe mi ihtiyacım var?" diye sordu Ruby. Hud ona da ünlü bakışını attı. Bu işte neredeyse Mac kadar iyiydi. Ruby iç çekti. "Görünüşe bakılırsa gerçekten kendi mahallemde olmak için bir sebebe ihtiyacım olduğuna inanıyorsun. Bir arkadaşımı ziyarete geldim." Jamie'yi işaret etti. "Sörf dersinin nasıl geçtiğini öğrenmek için."

Hud ilgisini yeniden Jamie'ye yöneltti. "Sörf dersi. Biraz pahalı bir hobi değil mi o?"

Jamie adamın imalarından sıkılmaya başlamıştı. "Eğer sörf derslerimi çalıntı eşyaları satarak finanse ediyorsa olsaydım, sen de ayakkabının öteki tekini de almaz mıydım?"

"Neyin en çok kâr getireceğini mi düşündün yani?" diye sordu Hud.

"Bana yardım et" dedi Jamie, Ruby'ye. "Lütfen bana yardım et."

"İkinizin arkadaş olması da ilginç" dedi Hud, Ruby lafa dala madan önce. "Buradaki bebek de çalıntı bir cisim bulmuş, sonra cismin oraya nasıl gittiğinden haberi olmadığını iddia etmişti."

"Ama sonra ne oldu, biliyor musun? Küçük kız Riley'ye çok üzülüm ve midillisine bir ahır yaptım. Kız bayıldı" dedi Ruby, Hud'a.

“Kendini iyi hissettirdi değil mi?” Hud, boynundaki kordona asılı küçük makası çıkarıp bir tarafıyla tırnaklarını temizlemeye başladı.

“Harika hissettim. Hayatımda kimsenin o kadar içten gülmüşediğini görmemiştim” diye cevapladı Ruby.

“Suçlunun zihni büyüleyicidir” diye yorumladı Hud. “Kâr bizi motive eder. İntikamı düşünürüz. Ve çoğu zaman bunlar bir suçun işlenme nedenleridir. Ama bazıları için beyin bağlantıları daha tuhaf, daha karmaşıktır. Örneğin bir suçlu, sırf parayı sahibine iade eden kahraman olmak için bile çalabilir.”

“Yani, diyorsun ki ben midilliyi sırf geri verdiğimde küçük bir kız bana minnet duysun diye kaçırdım ve sonra da ahırı yaptım, öyle mi” diye ısrarla sordu Ruby.

“Ben onu mu dedim?” diye sordu Hud, kocaman gözlerini masum masum açarken. Başka bir dizide neden oynamadığı belli, diye düşündü Jamie. Oyunculluğu berbattı.

“Evet, söylediğin şey buydu” dedi Ruby.

“Ve kullanılmış bir mendilin beni heyecanlandıracağını mı söylüyorsun?” diye sordu Jamie. “Sence kimse kullanılmış mendilini geri verdim diye bana minnet duyar mı?”

Hud tırnaklarıyla uğraşmaya devam etti. “Zeki bir suçlu yanlış yönlendirmenin değerini bilir.”

Jamie başını salladı. “Ben içeri giriyorum. Geliyor musun?” diye sordu Ruby’ye.

“Elbette. Planlayacak suçlarımız var.”

“Aynı akıl hastalığına sahip suçluların işbirliği kurduğu zamanlar vardır. Sonuç neredeyse her zaman kötüdür” diye seslendi arkalarından Hud.

“Çok incelikli, tam Sherlock tarzı” dedi Jamie, sonra da Ruby’ye kapıyı açtı.

“Neredeyse itiraf edecektim. Neredeyse Masal Diyarı’nın Thelma ve Louise’i olduğumuzu kabul edecektim” dedi Ruby.

“Kahve içmem lazım. Sen de ister misin?” diye sordu Jamie, mutfğa doğru giderken.

“Elbette.” Ruby mutfak masasına oturdu, Mac anında kucığına atladı.

“Vay canına. Mac genelde birini varlığıyla onurlandırmadan önce biraz bekler” dedi Jamie. “Sorun olur mu?”

“Nasıl sorun olabilir ki?” Ruby, Mac’in çenesinin altını okşadı, Mac zevkten dört köşe olduğu zamanlarda yaptığı gibi gözlerini kapadı.

“Verandana bırakılan başka bir şey oldu mu?” diye sordu Jamie, iki koca fincanı kahveyle doldurup masaya getirirken.

“Hayır. Ama belli ki sana bırakılmış.

“Evet. En son konuştuğumuzdan beri, terli bir tişört ve bu sabahki eşyalar geldi. Kendime hâkim olmak için büyük çaba sarf ediyorum.” Jamie kendi kahvesine iki koca kaşık şeker ekledikten sonra büyük bir yudum aldı.

“Kesinlikle tuhaf ama kötücül olacak diye bir şey yok” dedi Ruby, Mac’in çenesini kaşımaya devam ederken.

“Eski televizyon detektifine ne diyorsun? Bizi ele verecek mi?” diye sordu Jamie.

Ruby güldü. “Kime söyleyebilir ki? Ayrıca gizemden o kadar çok keyif alıyor ki bitmesini istemez. Sörf nasıldı?”

“Tavsiye ettiğin için çok memnunum. Muhteşemdi. Gerçekten bayıldım. Bir de her tarafım aşırı ağrıyor” diye cevapladı Jamie.

“Sınırlarını zorlayacağını biliyordum. Hem Kylie de harikadır.”

“Evet, onun için işin eğlence kısmının bu kadar önemli olmasına bayıldım. Kendi de gerçekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Çektiğim fotoğraflara bak.” Jamie telefonu çıkardı, fotoğraf galerisini açtı ve telefonu Ruby’ye verdi. “Sanırım hayalimdeki işin bir parçası olarak istediğim şey bu. Eğlenceli olmasını istiyorum, en azından bazı zamanlar.”

“Bunlar harika” dedi Ruby, fotoğrafları geçerken. “Kylie’nin kişiliğini yakalamışsın. Kötü Tavsiye Veren Adam’ın fotoğrafına da bayıldım.”

“Teşekkürler.”

“Jamie! Marie bu akşam yemeğe gelsin diyor” diye seslendi Al.

“Kış vakti insanlar pencerelerini kapattıkları zaman ne ya-

pıyor bilmiyorum” diye Ruby’ye fısıldadı Jamie, sonra da bağı-
rarak cevap verdi. “Kulağa harika geliyor. Ne getireyim?”

“Hiçbir şey getirme ama Marie elbise giysin dedi. Saat 7’de
gel.”

“Eyvah!” dedi Ruby.

“Yemek o kadar da kötü olamaz. Onları seviyorum” diye
cevapladı Jamie.

“Ben de. Onlara yemeğe gitmişliğim var. Ama Marie hiçbir
zaman Al’e ne giymem gerektiği konusunda tembihte bulun-
madı.” Ruby kahvesinden bir yudum alıp gülümsedi. “Dostum,
bence yarın seni birine ayarlayacaklar.”

“Marie ve Al’e öyle bir şey istemediğimi söyledim. İkisine
de söyledim!” diye tepki gösterdi Jamie.

“Marie’yi o kadar uzun süredir tanıımıyorsun ama eminim
aklına eseni yaptığını anlamışsındır.”

“Eğer haklıysan muhtemelen kardeşinin torununu davet
etmiştir. Belki Helen da vaftiz oğlunu getirir. Gitmesem olmaz
mı? Hastayım desem?” diye sordu Jamie.

“Marie elinde zencefilli gazoz, tuzlu kraker ve tavuk su-
yuyla seni ve mazeretini kontrol etmeye gelir” diye tahminde
bulundu Ruby. “Nasıl olsa olacak. Bence git de olsun bitsin.”

Yalnızca yarım saat sürecek, dedi David kendi kendine. Biraz
endişeli olacağını tahmin etmişti. Sonuçta biriyle çıkalkı uzun
zaman olmuştu. Sadece parmaklarının arasına kadar terleyece-
ğini tahmin etmemişti.

Bu bir randevu sayılmazdı nasılsa. Hızlı bir buluşma ola-
caktı, böylece ikisi de biraz havayı koklayabilecekti. Tezgâhtar
olarak yarı zamanlı çalışan lise öğrencisi Madison’a, bir arkada-
şının uğrayacağını söylemişti. Bundan daha fazlasını bilmesine
gerek yoktu, hem zaten onun işi müşterilerle ilgilenmekti. Pek
çok kişi iş çıkışı eve dönerken pastaneye uğrardı. Gelecek sefe-
re kimseyi tanımadığı bir yer seçecekti.

Saate baktı. Altıya birkaç dakika kalmıştı. Bir tabağı birkaç
alkollü cıpcake’le doldurup pencere kenarındaki masaya otur-
du. Parmaklarının arasını peçeteyle silip muhtemel sohbet baş-

lıklarını düşündü. Aslında bu konuda internetteki birkaç maleden faydalanmıştı. “Hayalindeki iş ne?” “Kedi insanı mısın köpek insanı mı?” Ve klasik olan: “Günün nasıldı?” Ruby’nin en sevdiği birini-tanıma-sorusunu ödünç almayı düşünüyordu: “Hayatın film olsa adı ne olurdu?” Normalde insanlarla rahatlıkla konuşurdu ama bu normalin dışında bir durumdu.

Sanki nasıl görüldüğünü unutmuş gibi Sabrina’nın fotoğrafına bir kez daha bakma dürtüsüne karşı koydu. Gün içinde birkaç kez mesajlaşmışlardı, kadının kendini ifade etme şekli David’in hoşuna gitmişti. Pratik zekâlıydı. Ucuz Roman göndermesini anlamamış olsa da. Ucuz Roman filmini takdir etmeyen insanlara pek güvenmezdi.

Ön kapıya asılı zil çaldı, kapı açıldı ve kadın içeri girdi. Fotoğraftaki gibi görünüyordu. Adam, onu bunun aksi ihtimaline karşı uyarmıştı. Ama kadın gerçekten de aynı fotoğraftaki gibiydi. Kapının yanındaki tezgâhın yanından geçip belden aşığı görüldüğünde işler değişti.

Hamileydi. Ha-mi-le. Sekiz aylık? Daha fazla? Emin değildi ama kadın gerçekten hamileydi. Muhtemelen biraz sonra hastaneye gitmeyi gerektirecek kadar hamile. David’in beyni direktifler göndermeye başladı. Gülümse. Karnına Bakma. Kendini Tanıt.

Gülümsedi. Ayağa kalktı. “Sabrina?”

Kadın da ona gülümsedi. Güzel bir gülüşü vardı. “David?”

David başını sallayıp karşısındaki sandalyeye işaret etti. “Söz verdiğim gibi, işte kokteyl cupcake’ler burada.”

“Şahane.” Sabrina oturduğu gibi cupcake’lerden birini alıp ısırırdı. “Erkek arkadaşım bunu görse kalp krizi geçirirdi. Kilo almam konusunda çok takıntılıdır.”

“Erkek arkadaş?” diye tekrarladı David. İlk counterpart. com randevusu erkek arkadaşı olan, hamile bir kadınla mı olmuştu gerçekten?

“Eski erkek arkadaşım” diye düzeltti. “Sanki benim ve bebeğin sağlığını düşünüyormuş da abur cubur yememi istemi-yormuş gibi davranıyordu. Ama bal gibi de kilo almamı istemi-yordu. Muhtemelen beklentisi hastaneye bikiniyle gitmem...

gitmemdi.” Cupcake’ten bir ısırık daha aldı. “Muhteşem.”

David, bu adamın o kadar da “eski” olmadığını düşündü. Bu durumda ne halt etmesi gerekiyordu? “Çay, kahve ya da başka bir şeyler ister misin?” diye sordu. Elbette yapması gereken normal davranmak, onunla kahve içmek, tanıştıkları için memnun olduğunu ifade etmek ve sonra da hayatına devam etmekte.

“Kahve lütfen” dedi. “Erkek arkadaşımın, yani eski erkek arkadaşımın tüketmemi istemediği bir şey daha. Doktor biraz kafeinin sorun olmadığını söyledi ama bu Patrick’e yetmedi. Koca dokuz ay boyunca hiç kahve içmememi istedi. Hem de bana destek olmak için kendi Black Eyes duble espressosundan vazgeçme zahmetine bile girmeden. Sürekli, hamile olanın o olmadığını ve sindirdiği şeyin bebeğe bir zararı olamayacağını, yani sonuç olarak bir şeylerden vazgeçmesini istememin mantıksız olduğunu söyleyip durdu.”

“Hemen geliyorum” dedi David. Tezgâhın arkasından kahve, krema ve şeker alıp kadının yanına dönmeden önce iyice oyalandı.

“Sanırım daha önce sormam gerekirdi” dedi Sabrina, David yerine oturduğunda. “Cupcake’lerde fazla alkol yok değil mi?”

“Bir biradaki alkole eşdeğer miktarda alkol alman için muhtemelen bir düzine yemen lazım” dedi David. “Pipetlere dokunmadığın sürece sorun yok.”

Sabrina bir eliyle cupcake’in kremasını sıyırıp parmağını yaladı. “Kaç kalori olduklarını sormuyorum. Benim için uzun bir sekiz buçuk ay oldu.”

“Eminim” dedi David. Saate bakmak istiyordu ama kendini tuttu. Kahvesini içmesine izin verecekti ve bunun uzun sürmemesini umuyordu. Sonra da bir bahane bulup gidecekti.

Sabrina homurdandı. “Erkekler her zaman cana yakın ve anlayışlı davranırlar. Ama içinde bulunduğumuz durumu anlama gibi bir ihtimaliniz yok, yani hiç zahmet etmeyin.” Sesi tizleşmiş, gözleri deli deli bakmaya başlamıştı. Belki de şeker kafası yaşıyordu. İkinci cupcake’e geçmişti bile.

“Pekâlâ, evet, haklısın” diye cevapladı David sesini alçak ve

sakin tutarak. “Hiçbir erkek hamileliğin nasıl bir şey olduğunu bilemez.”

Kadın o kadar sesli çiğniyordu ki dişlerinin birbirine vurma sesi duyulabiliyordu. “Ve şimdi de sanki ben, seni ısırmak üzere olan kudurmuş bir köpekmişim gibi sesini alçaltıp beni sakinleştirmeye çalışıyorsun.”

Ha şunu bileydin, diye düşündü David. Vereceği her cevap yanlış anlaşılacakmış gibi görüldüğü için ilgisini kahvesine biraz şeker eklemeye yöneltti.

“Gördün mü? Şekeri bırakmamı bekliyorsun ama gözü-mün önünde kendin kullanıyorsun” diye suçladı onu Sabrina.

“Orada dur” dedi David. “Daha önce hiç karşılaşmadık. Senden hiçbir şey beklediğim yok.”

“Öyleyse bebek umurunda değil.” Sabrina ikinci cupcake’i bitirip David’in tabağındaki yarısı yenmiş olanı da aldı.

“Bak, belli ki bu yeni bir şeye başlamak için uygun bir zaman değil. Senin için her şeyin...”

Sabrina bitirmesine izin vermedi. “Benden iğreniyorsun. Kilo almadan bebek yapılmaz. Bu imkânsız.”

“Seninle tartışmayacağım. Yolluk olsun diye birkaç cupcake vereceğim.” David hızla kalktı, neredeyse sandalyesini deviriyordu. Tezgâhın ardından aldığı kutuya yarım düzine cupcake doldururken aklı başka yerdeydi. Tamamıyla kendini kaybetmeden onu buradan çıkarmayı başarabilecek miydi? Çok üzülürse erken doğum yapar mıydı? Böyle bir ihtimal var mıydı?

Madison’a baktı. Kız da ona bakıyordu Yardım edeceğe benzemiyordu.

“Al bakalım” dedi David masaya döndüğünde. Yerine oturmadan cupcake kutusunu kadının önüne koydu. “İki tane daha şaraplı olandan koydum, diğerleri alkolsüz.”

“Kendi seçimlerimi yapabilirim, biliyorsun değil mi?” diye bağırdı Sabrina. “Hamilelik üzerine dört yüz kitap okudum. Neyin iyi, neyin kötü olduğunu biliyorum.”

“Tabii, elbette.” David geri adım atarak ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Bir köpek, arkadaşlar, sevdiği bir iş, her şey kulağa iyi geliyordu. Hepsi kulağa çok hoş geliyordu.

Kapıdaki zil çaldı, kızıl saçları dökölmeye yüz tutmuş uzun boylu bir adam içeri girdi. “Sabrina! Yok artık!” diye bağırdı.

Sabrina hızla başını kaldırdı. “Beni yakaladın. Cupcake yiyorum. Hem de içkili. Kahve de içiyorum. Bebek umurunda olsa şu an bağıırıyor olmazdın. Hep stresin onun için ne kadar kötü olduğunu söylüyorsun.”

“Lanet olası cupcake’lerden bahsetmiyorum” diye bağırdı adam çok alçak bir tonda. “Senin burada bir randevuda olmandan bahsediyorum.”

“Neden olmasın?” diye sordu Sabrina. Cupcake kutusunu açtı, birini kaptı ve kâğıdını bile sıyırmadan yarısını ağzına tıktı. “Benimle olmak istemediğin çok açık. Seninle olamayacak kadar şişman, bencil ve aptalım.”

David birkaç adım geriledi. Madison ağzı kocaman açık, öne doğru eğildi.

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, canımın içi” diye mırıldandı adam. Sabrina’nın yanında diz çöktü, onu kollarıyla sardı. “Sen mükemmelsin. Tam anlamıyla mükemmel.”

Madison, David’e tüm-bunları-kulağın-duyuyor-mu? bakışını attı. Adam David’e döndü ve ifadesi sertleşti. “Hormonel ve zor durumda bir kadından faydalanmak da delikanlıca bir hareketmiş.”

“Ben bir şey...” David cümlesini bitirmedi. Söyleyeceği her şey ya Sabrina’nın, ya adamın ya da ikisinin birden sinirlerine dokunurdu. “Üzgünüm.” Bu doğrudu. Aşırı derecede, oldukça ve muazzam derecede üzgündü.

“Hadi eve gidelim” dedi adam Sabrina’ya, eliyle karnını okşayarak.

Sabrina ayağa kalktı. Sanki birkaç dakika önce David’i çattalla yaralamak istememiş gibi gülümsedi. “İyi bir adama benziyorsun. Eminim kendine uygun biriyle karşılaşırısın. Ben o kişi değilim. Hesabı üzgün olduğum bir zamanda açmıştım.”

“Hiç sorun değil” dedi David. Sabrina ve eski olmayan erkek arkadaşının pastaneden çıkışını izledi. İkisi de artık görünmez olana kadar izledi, sonra da tuttuğu nefesi verdi.

“Bence adamda tepkisel bağlanma bozukluğu, kadında da

bağımlı kişilik bozukluğu var” dedi Madison. Üniversitede psikoloji okumak istiyordu, içeri giren herkese koyacağı bir teşhisi vardı.

“Bence ikisi de deli, zırdeli” diye cevapladı David. “Ben eve gidiyorum.”

Planı canavarı yürüyüşe çıkarmak, bir bira almak ve televizyonda türü önemli olmaksızın bir spor programı bulup yarın sabaha kadar tek bir şey bile düşünmemekti. Ama eve vardığında Zachary’yi basamaklarda otururken buldu. Diogee de ona yaslanıyordu. Belli ki çocuğun aklında bir şeyler vardı.

“Naber adamım?” diye sordu, Zachary’nin yanına otururken. Diogee kalkıp poposunu David’e çevirince o da köpeği sevmeye başladı.

Zachary mor ve karmaşık, zebra desenli kapağı olan defteri kaldırdı. “Bunu bu sabah kapımda buldum.” David alıp kapağını açtı. İlk sayfada, siyah keçeli kalemle tümü büyük harfle yazılmış bir uyarı vardı. “BUNU OKUYANIN KOL VE BACAKLARI BEDENİNDEN AYRILACAKTIR.”

“Addison Brewer’ın günlüğü” dedi Zachary.

“Okudun mu?” diye sordu Zachary defteri geri verirken.

“Hayır. Yani yalnızca birazını. Kimin diye görmek için” diye kabul etti Zachary. “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer geri verirsem muhtemelen beni öldürür çünkü okuduğumu düşünür.”

“Ki okudun” diye hatırlattı David.

“Hepsini değil” diye itiraz etti Zachary. “Gizlice verandasına bırakayım dedim ama ya yakalanırsam? Beni öldürür. Ama bunun içinde cidden kişisel şeyler var.”

“Senin okumadığın şeyler” yorumunda bulundu David.

“Hepsini değil” dedi Zachary bir kez daha. “Nerede olduğunu bilmemek muhtemelen onu çıldırtacaktır. Yani daha da çıldırtacaktır. Ben de düşündüm ki belki sen...”

“Hayatta olmaz. Senin için birçok şey yaparım oğlum ama kol ve bacaklarımın kopması riskine giremem” dedi David.

“Belki Diogee’ye yedirebiliriz?” Zachary umutlanmıştı.

Diogee’nin kuyruğu, ismiyle birlikte yemek sözcüğünün

kullanılmasıyla bağlantılı olarak sallanmaya başladı. “Memnuniyetle yiyeceğine eminim” diye cevapladı David. “Ama hayır. Tüm bacaklarını veterinerlere yeniden diktirmenin maliyetini aklın almaz.” Bir an düşündü. “Kargolasak nasıl olur? Adresi yazdırınız ve plastik eldiven giyeriz. Ne el yazımız ne de parmak izimizi analiz edebilir.”

“Dâhiyane.” Zachary arkasına yaslanıp dirseklerini bir üst basamağa dayadı. “Çünkü okuduğum sayfalarda...”

“Yani, üzerinde yazı olan sayfalarda” dedi David.

“Hepsini okumadım!” diye itiraz etti Zachary. “Ama gördüğüm bazı sayfalar, erkek arkadaşının bir pislik olduğunu düşünmeme neden oldu.”

“Bunu bilmek için günlüğü okumana gerek yoktu.” David’in parmakları uyuşmaya başlamıştı ama durduğunda köpekçik Diogee ona öyle yalvaran gözlerle baktı ki yeniden başladı. “Mahalledeki herkes çocuğa telefonda nasıl bağırıldığını duydu. Ama belki de sorun çocuğun alçağın teki olması, Addison’ın da saçma beklentileri olmasıdır.”

“Bence çocuğun onu arkadaşlarının önünde ciddiye almasını, buluşacağız dediğinde gelmesini, hatta doğum gününü hatırlamasını beklemek saçma değil. Ben bile onun doğum gününü hatırlıyorum” dedi Zachary.

Ondan hoşlanıyor, diye düşündü David. Alnının ortasındaki golf topu görünümlü izin bir kızla ilgili olduğunu biliyordu ama o kızın Addison Brewer olduğu kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Addison güzel olmadığından değildi ama Zachary’nin kendisinin de kabul ettiği üzere şirret gibi davranıyordu. En azından son senelerde durum böyleydi. Belki de onu çıldırtan erkek arkadaşındı.

Zachary’ye baktı. Zachary kızdan hoşlandığının farkında mıydı?

“Günlüğün içine bir not yazmalı mıyım?” diye sordu Zachary. Doğruldu. “Aslında şimdi aklıma geldi, sence adresi günlüğünde yazmamasına rağmen günlüğün kargoyla gelmesi onu ürkütmez mi? Bir sapığı olduğunu düşünebilir.”

“Tamam. Anladım” dedi David. “Ruby bir süredir Riley’nin

midillisi için rüya gibi bir ahır yapmakla uğraşıyordu. Günlüğü Ruby'ye veririm, o da gelecek sefer evlerine gittiğinde günlüğü koltuğun altına falan sıkıştırır. Böylece Addison günlüğü bulduğunu asla bilmez.”

“Dâhiyane.” Zachary yeniden arkasına yaslandı. “Teşekkürler.”

“Sorun değil” dedi David. “Diogee ve benimle yürümek ister misin?” Diogee, “yürümek” kelimesiyle birlikte öne atıldı ve mükemmel derecede yuvarlak Hobbit evinin giriş kapısıyla uyumlu olan köpek kapısından içeri daldı.

“Evet.”

Diogee, ağzında tasmaıyla köpek kapısından çıkarken David'in telefonu titreşti. Kontrol etti: Adam. Arkadaşının, Sabrina'yla işlerin nasıl gittiğini öğrenmeden vazgeçmeyeceğini biliyordu.

“Bunu cevaplamam lazım” dedi David. “Sen Diogee'yle önden git. Ben size yetişirim.”

Zachary başını salladı. Kayışı köpeğin ağzından alıp da tasmaına taktığı anda Diogee, çocuğu bahçe boyunca sürüklemeye başladı. David, Diogee'nin bahçe kapısından, önce Zachary'nin çıkmasına izin vermediğini fark etti.

David telefonu açtı. “Alo” deme zahmetine bile katlanmadı. “Hamileydi ve bir erkek arkadaşı vardı” diye bildirdi.

“Bunun seni durdurmasına izin veremezsin” dedi Adam, gülmeyi bırakınca. David arkadan Lucy'nin sesini ve Adam'ın ona olanları anlatmasını dinledi. “Bir sonraki kadını Lucy seçecekmiş, öyle diyor, çünkü biz ikimiz bu konuda berbatmışız.”

“Kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var” dedi David. “Sanki pembe diziden çıkmış gibi hissediyorum.”

“Öyle hemen caymak yok” dedi Adam. “Biraz zaman, bir bakmışsın bir seneye dönüşmüş. Lucy profillere bakacak ve iyi birini bulacak.” David hayır diyemeden telefonu kapattı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jamie; Ruby ve Riley'nin, Paula'nın rüya gibi ahırına bakarken fotoğraflarını çekebilmek için yüzüstü uzandı. Ruby, bir tarafını açık bırakmak istemişti, tıpkı bir bebek evi gibi. Paula'nın ahırına ne koymaları gerektiği üzerinde kafa yorarken takındıkları ifade çok benzerdi: derin konsantrasyonla karışık heyecan. Yatak mı olmalı yoksa altın sarısı, yumuşacık saman yığını mı? Ya da belki pembe bulutlardan yapılmış bir şeyler olabilir?

“Şuna ne dersin?” diye sordu Ruby. “Cibinlikli bir yatak hayal et, ama şiltenin üzerinde altın sarısı saman olacak.”

“Ve pembe buluttan bir yastık!” Riley el çırpıtı, sonra da Paula'nın ön toynaklarını birbirine vurdu.

Ruby, Riley'nin yatağında duran malzeme çantasını alıp yere, ikisinin ortasına koydu. “Değişik cinste malzemeler getirdim, cibinlikli yatak için neler bulabiliriz, bir bakalım.”

Jamie, yüzünde bir gülümsemeyle, şeffaf, çiçek desenli bir fuları inceleyen ikilinin başka fotoğraflarını da çekti. Tabii ki renk kombinasyonu mor üzerine pembeydi. Ruby muhtemelen yönetmenlere karşı da böyle, diye düşündü Jamie. Onların hayallerini dinleyip bu hayalleri gerçeğe çevirmenin en iyi yolunu buluyor. Ruby kesinlikle tutkusunu bulmuştu; onu geçimini sağlamak ve bu küçük kızı çılgınca mutlu etmek için kullanıyordu.

Riley'nin odasının kapısı büyük gürültüyle açıldı. Jamie, Ruby ve Riley kafalarını çevirip baktılar. Riley'nin ablası Addison, elinde günlüğüyle kapıda dikilmiş duruyordu. Jamie, bunun kızın günlüğü olduğunu biliyordu çünkü Ruby, eve gelirken mahalleden bir çocuğun günlüğü verandasında bulduğu-

nu ve Addison kimsenin okuduğunu fark etmesin diye gizlice eve sokacağını itiraf etmişti.

“Riley, buna dokunmadığını söylemiştin!” Addison, günlüğü kardeşine doğru salladı.

“Dokunmadım” diye mızırmızlandı Riley.

“O zaman bu neden Prenses Sofia boyama kitabın ve peri değneğinin bir sandalyenin köşesindeydi?” diye ısrar etti Addison.

“Ben yapmadım” diye tekrar etti Riley.

“Benim de eşyalarım sürekli koyduğumu hatırlamadığım yerlerden çıkıyor” dedi Ruby çabucak. “Geçen gün çorap çekmecemde bir paket dondurulmuş bezelye, yani bir zamanlar donmuş olan bezelye buldum. Cidden.”

“Ben de tuhaf yerlerde olmadık şeyler buluyorum” diye ekledi Jamie. “Belki sandalyeye koydun ve düşüverdi?”

“Sanırım” diye mırıldandı Addison. “Nerede olursa olsun buna sakın dokunma Riley” diye ekledi ve gitti.

“Dokunmadım.” Riley fuları yanağının hizasına kaldırdı, sonra da midillinin sırtına koydu. “Paula bunu seviyor.”

“Harika seçim” dedi Ruby. “Jamie ve benim gitmemiz gerek. Büyük randevu için hazırlanmasına yardım etmem lazım.”

“Gerçek bir randevu değil” dedi Jamie, hemen ardından dört yaşında bir çocuğa açıklama yapmak zorunluluğu duyduğu için kendini aptal gibi hissederek.

“Bana kalırsa açık fikirli ol” dedi Ruby. Çantasını aldı, Riley’nin saçını okşadı ve midillinin sırtına hafifçe vurdu. “Ben de yatağı yapmaya başlarım. Eğer annen için uygunsa yarın gelip yastık ve saman için istediklerini seçersen.”

“Sorun değil. Yarın okuldan sonra onu getiririm” diye seslendi Addison oturma odasından. “Yalnızca onu saat yedide geri getirmiş olmam gerekiyor çünkü annem eve zamanında geldiği nadir zamanlarda birlikte yemek yememiz konusunda ısrarcıdır.” Kızın sesi aslında neşeli geliyordu. Neredeyse her zaman küçük bir kardeşin sorumluluğunu almak, söz konusu Riley gibi tatlı bir kız olsa bile zor olmalıydı. Ruby’nin olaya dahil olması üçü için de mükemmeldi. Addison’a boş zaman kalıyor-

du. Riley biraz ilgi görüyordu. Ruby de bir çocukla vakit geçirme şansı buluyordu. Jamie, çocuk sahibi olma fırsatını kaybetmekten bahsederken Ruby'nin ses tonundaki hüznü hatırladı.

"O zaman plan tamam" dedi Ruby. "Hoşça kal, tatlım."

"Hoşça kal. Ziyaret etmeme izin verdiği için teşekkürler" diye ekledi Jamie.

"Güle güle" diye cevapladı Riley. Sanki cibinlikli yatağı hayal ediyormuşçasına hâlâ rüya ahıra bakıyordu.

Jamie ve Ruby tam evden çıkmıştı ki bir çığlık duyular. Koşarak içeri girdiler. "Sorun ne? Ne oldu?" diye bağırdı Ruby, bir Addison'a, bir Riley'ye bakarken.

Addison cep telefonunu yere attı. "Olan şey, benim erkek arkadaşımın tam bir..." Küçük kardeşine bir bakış attı. "Bana az önce arkadaşlarıyla McDonald's'ta çekilmiş ve içinde orada çalışan, bizim okuldan, Olivia adında bir kızın olduğu bir fotoğraf gönderdi. Kız bildiğin kucağına oturmuş ve benimkinin de keyfi yerinde. Fotoğrafı gruba gönderdi. Bana gönderme niyeti var mıydı, onu bile bilmiyorum ama bu her durumda onu... Pek de iyi olmayan bir insan yapar."

"Onunla ne zamandır çıkıyorsun?" diye sordu Jamie, Ruby, Riley'i odasına geri götürürken.

"İki sene. Ayrıldığımız zamanları da sayarsan. Ben sayıyorum çünkü her defasında barışırsız."

"Sanırım bu mantıklı" dedi Jamie.

"Bilgin olsun diye söylüyorum; Riley, çığlığın Paula'yı korkuttuğunu ancak midillinin iyi olduğunu söyledi" dedi Ruby, oturma odasına geri gelince. "Kabul etmem gerek, çığlık bir anlığına kalbimin durmasına neden oldu, Addison. Seninki erkek-arkadaşım-iyi-biri-değil çığlığı değil de biri-beni-bıçaklıyor çığlığı gibiydi."

Addison telefonunu kaptı. "Ona mesaj atıp nefes almanın, sivilce kremi ve hamburger yağıyla birleştiğinde kansere sebep olabileceğini söyleyeceğim."

"Gitmemiz gerek" dedi Ruby. "Riley'yi yarın okuldan sonra bana getirmeyi unutma."

"Tamam" dedi Addison, gözleri telefona kilitlemiş halde.

“Ona, zamanını o çocukla harcamayı bırak demenin bir yolunu düşünüyordum” dedi Jamie, dışarı çıktıkları anda. “Ama aklıma gelen her şey, bir erkekle fazla vakit kaybetmeyi birinci elden deneyimlemiş olmama rağmen fazla vaaz gibi geldi.”

“Hepimiz aynı yollardan geçmedik mi?” diye sordu Ruby, Jamie’nin evine yönelirken. “Eski eşimle evlenmeden önce, hayattan isteklerimizin aynı olmadığını anlamam gerekirdi. Gerçi şimdi çocukları var, yani aynı şeyleri istemiştik ama o benimle istememiş.” Parmağını şıklattı. “Bu düşünce insanı delirtir. Bunu aklımdan çıkarıp onun yerine Paula’nın ahırını düşünmeye başlayacağım. Sanırım yatağın kenarları için sütun yontabilirim.”

Jamie bazı konulara fazla kafa yormamak gerektiğini anlıyordu. Bay Yapışkan, Bay Sana Evli Olduğumu Söylemeyi Unuttum ya da diğer hatalarıyla ilgili düşünmeyi o da istemiyordu. “Oymak mı? Sen resmen çok yönlü yeteneğin sözlük anlamısın” dedi.

“Çalıştığım bir film için tahtadan küçük hayvanlar yontmuştum. İşimin sevdiğim tarafı bu. Her zaman yeni şeyler yapmayı öğreniyorum” dedi Ruby. “Öğrenmek benim bağımlılığım.”

“Benim istediğim de bu. Mütemadiyen aynı şeyleri öğretmek zordu. Sörf yapmamı önerdiğin için tekrar teşekkürler” diye ekledi. “Ben ve kişisel tatmin arayışım için başka fikirlerin var mı? Para kazanmak da fena olmaz.” Odaklanmak istediği şey buydu. Geçmiş değil, gelecekti.

“Para kazandırır mı bilmem ama bir keresinde doğaçlama dersi almıştım. Melissa McCarthy de işe böyle başlamış. Cheri Oteri, Lisa Kudrow, Julia Sweeney, Kristen Wiig, Jennifer Coolidge de. Bir sürü muhteşem kadın vardı. Erkek de tabii. Sınıf yıkılıyordu” diye cevapladı Ruby.

“Nedense kulağa dehşet verici geliyor” dedi Jamie.

“Seni öldürmeyen şey güçlendirir” diye melodi eşliğinde karşılık verdi Ruby. “Gardırobuna bakmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu, Jamie’nin evine girdiklerinde. Arkasına Mac’i takmış, çoktan Jamie’nin yatak odasına yönelmişti.

“Tabii ki yok. Pek fazla elbisem yok. Aslında çoğu kıyafetimin içinde kendimi rahat hissedemediğim bir dönemdeyim. Senin de böyle hissettiğin zamanlar olur mu?” diye sordu Jamie.

“Benim gardırobum çoklu kişilik bozukluğu olan birine ait gibi görünüyor. Ama seçeneklerimin olmasını severim.” Jamie’nin gardırobunun kapağını açıp askıları karıştırmaya başladı. “Ah, klasik siyah elbise” dedi. “Güzel ama komşu yemeğine tam olarak uygun değil.” Karıştırmaya devam etti. “Görünüşe bakılırsa diğer seçenek de cenaze kıyafetine benziyor.”

“Onu en son o nedenle giydim. Annemin cenazesinde” dedi Jamie, düz lacivert elbisenin koluna dokunarak.

“Üzgünüm” diye mırıldandı Ruby.

“Sorun değil. Sence etek Marie için yeterli olur mu?” Jamie, veli-öğrenci akşamlarında giydiği bej ve kahve pilili bir kalem eteği çekip çıkardı. “Pek özel bir şey değil ama tek seçeneğim.”

“Seni alışverişe çıkarmam lazım” dedi Ruby, “‘The Way We Wore’ mağazasına gideriz. Harika bir vintage mağaza. Ama evet o etek idare eder. Bununla birlikte.” Çift renkli bir gömlek seçti. “Bunun içine.” Yeşil ve beyaz çizgili bir kazak çıkardı. “Ve kesinlikle benim de istediğim şu ayakkabılar.” Jamie’nin en çok sevdiği, birkaç sene öncesinin parasına göre iyi para eden ucu açık, yarım botlarını kaptı.

“Bunları birlikte giymeyi akıl edemezdin” dedi Jamie. “Sende kesinlikle sanatçı gözü var. Marie’nin üzerime kimi fırlatacağı konusunda bir fikrin var mı? Kardeşinin torunundan bahsetmişti. Onunla hiç tanıştın mı?”

Ruby başını iki yana salladı. “Marie ve Helen’in arasında kaldığın için doğrusu seni kıskanmıyorum. Kimin mayalı ekmeği daha iyi diye girdikleri çekişme efsaneviydi ve bir sene-yi aşkın devam etti. Helen’in kardeşi Nessie de işin içine girdi. Gerçi birbirleriyle tek kelime konuşmuyorlar. Her şeyi Marie aracılığıyla ayarladılar.”

“Marie’nin, Nessie’den bahsettiğini duymuştum ama kim olduğunu bilmiyordum.”

“Helen’in ikizi. Masal Diyarı’nda büyümüşler. On bir yaşındayken anne babaları boşanmış. Babaları sitenin diğer ucundaki eve taşınmış, anneleri de Defrancisco’ların yanındaki evde kalmış. Nessie, yani inanmazsın ama Clyemnestra, babasıyla gitmiş. Helen ise annesiyle kalmış. İki kardeş bir daha asla konuşmamışlar.”

“Üzücü” dedi Jamie.

“Evet, üzücü. Kardeşimle konuşmadığımı hayal bile edemiyorum. Keşke daha yakınımda yaşıyor olsaydı. New Orleans’ta” dedi Ruby.

“Keşke bir kız kardeşim ya da erkek kardeşim olsaydı. Annem ölünce ailemden kimse kalmadı. Yani Noel kartı gönderen, benim de kart gönderdiğim birkaç akrabam var tabii.” Jamie, Mac’in gardıroba girdiğini, kapının dışına bırakılan eşyalarla dolu kutuya baktığını fark etti. Kediye kucağına alıp yatağa bıraktı, yeniden girmesin diye de hızla dolabın kapağını kapattı. Mac sinirle hafifçe inledi ama Jamie ciddiye almadı. Arada MacGyver’ı ciddiye almamak gerekiyordu.

“Ya baban?” diye sordu Ruby.

“Araba kazası. Ben daha Riley yaşlarındayken. Aslına bakarsan onu hayal meyal hatırlıyorum” diye cevapladı Jamie.

“Çok zor olmalı” dedi Ruby, Jamie’nin omzunu hafifçe sıkarak. Jamie konuyu değiştirdi. Al ve Marie’nin evinde gerçekleşecek muhtemel bir sürpriz randevudan önce duygusallaşmak istemiyordu.

“En sinir bozucu şey de Marie’yi bana birini ayarlamaktan men etmeye çalışmış olmam. Hayır dedim. Aslına bakarsan dediğim şey tam olarak, ‘Hayır, hayır, hayır. Hayır’dı. O yüzden bu belki de yalnızca yemektir” dedi Jamie.

“İşaretler bunu göstermiyor” dedi Ruby. “Marie bana kardeşinin torunundan bahsetmedi bile, o yüzden sana verebileceğim bir istihbarat yok. Helen’in vaftiz oğluyla ise bir kez karışlaştım. O alanda da benden iş çıkmaz. Düz biriydi. Her ne dıyse akılda kalıcı değildi.”

Mac yüksek sesle mırlamaya başladı, Jamie az önce seçtikleri kombinin üzerine yattığını gördü. “Kedi tüyüm varken ta-

kıya ne gerek var.” Kediye itekledi. Mac de yataktan atlayıp kuyruğu havada, odadan dışarı çıktı. “Marie herkese birini ayarlamaya çalışır mı yoksa ben özel miyim?”

“Yıllar önce bana da birini ayarlamaya çalışmıştı ama sen uzun süredir karşısına çıkan ilk taze kansın.”

“Ya Helen? Marie ona birini bulmaya çalıştı mı?” diye sordu Jamie.

“Bildiğim kadarıyla hayır” dedi Ruby. “Ama senin ve geri kalan herkesin aksine o, Marie’ye kafa tutabilir, arada galip bile gelir.”

“Ah.”

“Gitmem gerek. Noel kurabiyelerimi pişirmekte geri kalmak istemem” diye bildirdi Ruby.

“Evet, eylül ayı bitiyor. Zaman azalıyor” diye takıldı Jamie.

“Yarın detayları anlatman için bekleyeceğim! Ya da bu gece. İstersen uğra.” Ruby kapıya yöneldi.

Jamie, kadını dirseğinden yakaladı. “Sen de yemeğe gel sen nasıl olur? Söz veriyorum Noel kurabiyesi pişirme planına yardım ederim. Eğer gelirsen bir milyar kurabiye yaparım. Marie umursamaz. Eminim bir düzine kişiye yetecek kadar yemek yapmıştır.”

“Daha da fazlasını yapmıştır. Muhtemelen kalanları daha sonra Al’le bana gönderir” diye hak verdi Ruby. “Ama oraya davetsiz gidemem. Marie eve dönmemi emreder.”

Muhtemelen haklıydı. Kibarlığın canı cehennemeydi, Jamie çoktan Marie’nin aklına geleni söylediğini öğrenmişti.

“Pozitif düşün” dedi Ruby. “Bu kişi harika biri de çıkabilir. Ve bir erkek seni Benim Yılım’dan mahrum etmek zorunda değil. Onu seks için kullanabilirsin.”

Ruby’nin dediği gibi, pozitif düşün, diye kendine hatırlattı Jamie Defrancisco’ların kapısını çalarken. Marie kapıyı açtı. Jamie’yi içeri buyur ederken başını salladı. “Bakıyorum da etek giymişsin. Çizgiler pilili etekte iyi durmaz. Biraz evsiz gibi görünüyorsun.”

Bohem, diye düzeltmek istedi Jamie. Ruby’nin onun için

yarattığı değişik kombine bayılmıştı. Ama Marie'yle bu tartışmaya girmenin faydası yoktu. Onun yerine Marie'ye ev hediyesi olarak seçtiği bir buket çiçeği takdim etti. Bu sefer karşılığında onaylar bir kafa sallama kazandı. "Al, vazo getir" diye seslendi Marie.

Al koridordan çıktı, çiçekleri bir homurtuyla aldı ve mutfığa doğru kayboldu. Marie oturma odasındaki koltuğu işaret etti. Boştu! Jamie rahat bir nefes alarak oturdu. Rahatlaması yalnızca birkaç saniye sürdü çünkü kapı çaldı.

"Vergi işlerimizle ilgilenen adamımız bileğini kırdı. Son zamanlarda hep konserve gıda tüketiyordu, ben de bugün markette karşılaşınca onu da davet ettim" diye açıkladı Marie, sonra da kapıyı açmaya gitti.

Bugün karşılaştın. Tabii, tabii, diye düşündü Jamie. Zaten kesin Marie, Al aracılığıyla dün Jamie'ye gelirken bir elbise giymesini de bu yüzden söylemişti. Marie'nin vergi görevlisini ne kadar iyi tanıdığını ve Jamie'yle neden iyi bir ikili olabileceklerini düşündüğünü merak etti. Belki de Jamie'nin otuz dört yıllık uzun yaşantısından sonra karşılaştığı adamın yalnızca nefes alması yeterli diye düşünmüştü.

Ama Marie'nin, oturma odasına getirdiği adam yalnızca nefes almıyordu. Jamie'nin annesinin "hoş görünüşlü" diyeceği türden bir adamdı. Ortalama bir fiziğe sahip, orta boylu biriydi. Görünüşüne özen gösterdiği söylenebilirdi. Ütülenmiş pantolon, kravat ve spor bir ceket giyyordu. Acaba Marie ona da nasıl giyinmesini söylemiş miydi? Adamın onu orada görünce şaşırmadığı Jamie'nin gözünden kaçmadı.

"Bu Jamie Snyder. Kısa süre önce yandaki eve taşındı. Pennsylvania'dan geldi. Lise tarih öğretmeni" dedi Marie.

"Aslında şu anda öğretmenlik yapmıyorum ama geçmişte elimden geleni ardıma koymadım" diye espri yaptı Jamie. Marie somurttu ama adam gülümsedi; insanın yüzünü ortalama hoşluktan gerçekten çekiciye çeviren bir gülüşü vardı.

"Bu Scott Reid. Sekiz senedir Al'le benim vergi danışmanlığımızı yapıyor" diye devam etti Marie.

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedi Scott ve Marie'ye

döndü. “Sana bunu aldım. Davet ettiğin için teşekkür ederim” Kadına bir kutu dolusu şekerleme uzattı.

Nazik de, diye düşündü Jamie. Ama Marie’nin onayladığı birinden daha azını beklememek gerekirdi.

Marie, şekerlemeleri sehpanın üzerine koydu. “Al’e kokteyller konusunda yardım edeceğim” diye duyurdu ve Jamie’yle Scott’ı yalnız bıraktı.

“Kolunu nasıl kırdın? Ya da artık bu soruya cevap vermekten gına mı geldi?”

“Yorulmadım ama biraz utaniyorum” dedi Scott. “Yarım sörf tahtamdan düştüm.”

“Bu utanılacak bir şey değil” dedi Jamie. “Herkes arada düşer. Geçenlerde sörf dersi aldım ve onlarca kez düştüm. Bazen doğrulmayı başaramadan düştüm.”

“Sörf mü? Bizim ezeli düşman olmamız gerekiyor, biliyor-sun değil mi?” diye sordu Scott.

“Neden?”

“Sörfçüler, sörfün sporların şahı olduğuna inanırlar ve aralarına katılmak için bunu hak etmen gerektiğini düşünürler” diye açıkladı Scott. “Ki bunu bir nevi anlıyorum. Ayakta dalgaları sürmek için bayağı alıştırmaya yapmak gerekiyor ama sonra bir yarım sörfçü gelir ve ilk seferinde dalgaya binmeyi başarır. Hem de bildiğin süngerin üzerinde yatarak.”

“Aslında benim kullandığım tahta da süngerimsiydi. Hocam böyle tahtaların denge hatalarını daha iyi kaldırılabildiğini söyledi. Ama yine de düştüm, yani o kadar da hata kaldırmıyormuş. Harikaydı gerçi, bayıldım” dedi Jamie.

Marie, yanında, elinde bir tepsi dolusu martini kadehine doldurulmuş altın rengi bir sıvı taşıyan Al’le geri döndü. “Onlar nedir? Armutlu martini mi?” diye sordu Jamie.

“Cahil. Sidecar onlar” diye espri yaptı Scott. “Bardakların ağzını şekerle bile kaplamışsın” dedi Scott bardaklardan birini alırken. Al kendinden memnun biçimde homurdandı.

Jamie içkisinden bir yudum aldı. “Hmmm. Kendimi Gatsby’nin partilerinden birindeymişim gibi hissediyorum” dedi.

“Bu kesinlikle East Egg’de servis edilecek türden bir şey” di-

ye onayladı Scott.

Belki de Ruby haklıydı. Scott'ın en azından harika olma potansiyeli vardı. Sörfte, edebiyattan anlıyordu ve gülüşü güzeldi. Şimdilik ciddi bir şey istemiyordu. Kesinlikle bir ilişki istemiyordu. Ama belki de onu seks için kullanmalıydı. Belki biraz sohbet ve Benim Yılım süresince sahile yapacağı ziyaretler için de kullanabilirdi. Ciddi bir şey olamazdı. Onu hedeflerinden saptıracak hiçbir şey olamazdı.

“İyi vakit geçirmişsin” dedi Ruby, birkaç saat sonra Jamie'ye kapıyı açarken.

“Geçirdim” diye kabul etti Jamie.

“Kardeşinin torunu muydu?” diye sordu Ruby, mutfağa doğru yürürlerken. Ruby, mutfağını oturma odası olarak kullananlardan biriydi.

“Hayır. Al ve Marie'nin vergi danışmanı.” Ruby'ye kocaman, kâğıttan bir çanta uzattı. “Yemekten artanlar. Al'e bu görevi üstlenebileceğimi söyledim.”

“Kokteyl içtin mi? Eminim içmişsindir. Al tam bir barmendir. Bir keresinde çikolata şeritleriyle birlikte grasshopper kokteyli servis etmişti. Bir keresinde de mükemmel uzunlukta bir limon spiraliyle birlikte bir kadeh French 75. Adamın işi sunum.”

“Bize sidecar yaptı. Ne olduğunu anlayamadım. Artık kokteyl bilgimin acınacak seviyede olduğunu biliyorum” dedi Jamie.

“Ama neden içkilerden bahsediyoruz ki? İyi vakit geçirmişsin. Bu demek oluyor ki muhasebeci en azından iyi bir sohbet arkadaşıydı. Ruby çantayı açtı, koklayıp gülümsedi. Marie'nin Kiev usulü tavuğu mu?”

“Doğru bildin. Bu pastanın adı da Çikolata Tüneli.”

“Tava keki değil mi?” diye sorunca Jamie başını salladı. “Neden yiyeceklerden bahsediyoruz? Bana adamla ilgili detay ver.” Ruby çantanın ağzını kapadı.

“Aslında harika biri olabilir. Akıllı, bir sürü ilgi alanı var, kibar ve gülüşü muhteşem” diye cevapladı Jamie.

“Pozitif düşün demiştim!” diye bağırdı Ruby. “Birbirinize numaralarınızı verdiniz mi?”

“Verdik.” Jamie sırtmaya başladığını hissediyordu, ifadesini sıradan bir gülümsemeye çevirmeye çalıştı. “Ama kafayı falan yemeyeceğim. Romantizmden daha önemli hedeflerim var.”

“Bunu bana mı kendine mi söylüyorsun?” diye sordu Ruby. Çantayı yeniden açtı, içinden plastik kabı çıkardı. “Çoktan yedim ama biraz bundan da yemem gerek. Rahatsız olur musun?”

“Elbette hayır” dedi Jamie.

“Senin hayatına çeki düzen vermene engel olmak zorunda değil. Yalnızca eğlenceli bir artı olabilir. Sörf yapmak gibi.” Ruby sandalyeye yaşlandı, ayağa kalkmasına gerek bile kalmadan çekmecedен çatal almayı başardı.

“Bakalım, arayacak mı, göreceğiz” dedi Jamie.

“Arayacaktır” diye rahatlattı Ruby.

“Yüce Tanrım. Sen onu derken telefonum titreşti.” Jamie cebinden telefonunu çıkardı.

“Bile bile Yüce Tanrım diyen bir insanla hâlâ arkadaş olduğuma inanamıyorum” dedi Ruby.

“Mesaj atmış” dedi Jamie.

“Fazla ilgiliymiş gibi görünmemeye çalışarak oyun oynamıyor. Aferin ona.” Ruby tavuktan bir ısırık aldı.

Jamie mesajı okudu. Bir daha okudu. Bir daha okudu. Bir kez daha okudu.

“Ee? Ne yazıyor?” diye sordu Ruby. Jamie’nin telefonuna uzanmadan önce tavuktan bir lokma daha aldı. İçinden mesajı yüksek sesle okumak gelmedi.

Ruby mesajı okudu, öksürmeye başladı, bir peçete kaptı ve ağzındaki lokmayı tükürdü. “Marie... Bunu Marie okusa ne yapardı bilmiyorum.”

“Okumayacak. Mesajı hemen siliyorum.” Jamie telefonunu geri aldı. Mesajı sildi. Ama mesajı aklından silebileceğini sanmıyordu. Alçı yüzünden her zamanki performansını sergileyemiyorum ve senin de zevkten geri kalmanı istemiyorum. Bize katılmak isteyecek seksi bir arkadaşın var mı? Bu gece müsaitim.

Mac, Jamie'nin o geceki kokusunu nasıl yorumlayacağını bilemedi. Daha fazla bilgi alabilmek için ağzından nefes aldı ama hâlâ emin olamıyordu. O yüzden ona ne tür bir hediye getirmesi gerektiğine karar verememişti.

Kendini huzursuz hissediyordu ve uyumaya hazır değildi. Mahalleyi teftiş edecekti. Dışarıda yardıma ihtiyacı olan başkaları olduğunu biliyordu.

Ve mankafanın bir uysallık dersine daha ihtiyacı vardı.

“**P**ekâlâ, bu kız iyi gibi” dedi Lucy. “Saçma internet testlerine takıntılı olduğunu yazmış. Buna bayıldım. İnsanlar, ‘yeni kültürler hakkında bilgi edinmek ve Proust’u yeniden okumaya bayılıyorum’ diye konuşmaya başladıklarında bana gına geliyor. Yani kız sığ bir tip olduğundan değil. En sevdiği film Sil Baştan. Bir de bir erkekte sevmediği özellikler listesi falan yazmamış. Ya da bir erkeğin sahip olması gerektiğini düşündüğü bir milyon şeyi.”

“Beni erkek arkadaşıyla karıştıran hamile kadından sonra kendimi toparlamaya ihtiyacım olduğunu duymadı mı? Erkek arkadaşı olduğundan bahsetmiştim değil mi?” diye sordu David, Adam’a. Üçü de Adam ve Lucy’nin verandasında, yanlarında bebek telsiziyle oturuyorlardı. Lucy, en küçük kızları, üç yaşındaki Maya kâbus görür de onu duyamazlar diye endişeleniyordu. Gerçi Maya ünlü kâbuslarından birini gördüğünde attığı çığlıkla ölüleri bile mezarlarından kaldırılabildi.

“O olayın üstünden günler geçti” dedi Lucy, bir yandan profilleri incelerken. “Eğer sana fazla zaman verirsek bir daha asla randevuya çıkmazsın.”

“Bazen sanki üçüncü çocuğunuzmuşum gibi hissediyorum” dedi David.

“Bizim kocaman ve biraz akli kıt çocuğumuz” dedi Adam. “Senin hakkında tam olarak böyle hissediyoruz.”

“Ve mutlu olmanı istiyoruz” diye ekledi Lucy. “Buradaki de iyi. Bir keresinde bir moleküler gastronomi restoranında kaz ciğeri dondurması yediğini yazmış. Yeni şeyler denemeyi seviyormuş çünkü bu yeni sinirsel kanallar oluşmasına neden

oluyormuş. Ama sonra da hayatta en sevdiği yiyeceğin McDonald's patates kızartması olduğunu yazmış. Akıllı, maceraperest ve alçak gönüllü birine benziyor.

"Fotoğrafını görelim" dedi Adam ve telefonu almak için elini uzattı.

Lucy telefonu vermedi. "Fotoğrafın önemi olmamalı. Beni görünüşüm için mi seviyorsun?" diye sordu Adam'a.

"Bu soruya doğru cevap verebilmesinin bir yolu var mı?" diye sordu David.

"Elbette." Adam Lucy'ye baktı. "Ben senin her yönünü seviyorum."

"Ah." David, Corona'sından ufak bir yudum aldı.

"Zaten kız gayet güzel. Ben yalnızca bunun en önemli şey olmaması gerektiğini düşünüyorum." Telefonu Adam'a döndürdü, o da görmek için öne eğildi. "Erkek onayını aldı" dedi David'e.

"Peki, David'in ağzından ne yazmalıyım?" diye sordu Lucy, Adam'a.

"Ben kendi mesajımı kendim yazarım" diye itiraz etti David.

"Pekâlâ. O zaman ona ne yazmamı istersin?" diye sordu Lucy.

"Yani demek istediğim, eğer isteseydim kendi mesajımı yazardım ama istemiyorum" dedi David bir anda oldukça yorgun hissederek. Profillere bakarak neredeyse bir saat harcamışlardı.

"Neyi beğenmedin? Başkasını bulurum" dedi Lucy.

David ellerini saçlarında gezdirdi. Bunu sonlandırmanın tek yolu biriyle çıkmaktı. Kim olursa. Hem zaten internette sevgili bulma olayını bir tane tuhaf randevu yüzünden çöpe atmamalıydı. Bu kadının profili fena değildi. Zaten hayatının geri kalanını da yalnız geçirmek istemiyordu. "Telefonu bana ver."

Lucy ufak bir keyif çığlığı atarak telefonu David'e verdi. David profili gözden geçirip fotoğraflara baktıktan sonra sinir kanallarını, internet randevulaşması ve yeni cupcake'ler deneyerek geliştirmeye çalıştığından ve hiçbirinin et ürünleri içermeye-

diğinden bahseden kısa bir mesaj yazdı.

“Eğer bir araya gelmeye karar verirseniz onu Sessiz Film Sineması’na götürebilirsin” diye öneride bulundu Lucy. “Akılda kalıcı bir ilk randevu olur.”

“Can sıkıntısı derecesi açısından akılda kalıcı” dedi Adam. “Sinemaya bayıldığımı biliyorsun ama sessiz sinemadaki o surat ifadeleri yok mu!” Dudaklarını büzüp kirpiklerini kırparak âşık birinin abartılı bir taklidini yaptı. “Filmlerin gerçek diyaloga ihtiyacı vardır.”

“Senaristin dediğine bak” dedi David.

“Hadi ama, Clarissa bile seninle sessiz film izlemeye gelmezdi” diye laf çarptı Adam.

Bir an için ortamdaki tek ses Maya’nın bebek telsizinden gelen nefes sesleriydi. David, Lucy’nin Adam’a bunu-dediğine-inanamıyorum bakışı attığını gördü. “Kimseyi Sessiz Film Sineması’na falan götürmeyeceğim. Ya sinemaya bayılırsa ama biz birbirimizden hiç hoşlanmazsak? Sonra nereye gitsem onunla karşılaşma ihtimalim olacak. Los Angeles’taki en sevdiğim yerlerden birinden mahrum kalmak istemem.”

“Amma da olumlu düşünüyorsun.” Adam, David’in omzuna vurdu. “Bir tane kötü randevun olmuş olması hepsinin berbat geçeceği anlamına gelmez.”

Adam haklıydı. Eğer bu kadınla bir şekilde bir araya gelirse zaten bir önceki randevusundan daha iyi geçmesi gerekirdi, değil mi?

Jamie, Los Angeles Halk Eğitim Merkezi kampüsündeki küçük amfide kendine oturacak bir yer buldu. Bir sonraki Groundlings doğaçlama kursu birkaç ay sonra başlayacaktı ama yeni başlamak üzere olan bir drama kursu bulmuş, ona katılmaya karar vermişti. Yaşasın yeni şeyler!

Gerçi midesi, oyunculuğa yeltenme konusunda pek de emin değil gibiydi. İnsanların önünde... Mide, sen sörf konusuna da şüpheyle yaklaşmıştın, dedi midesine.

Belli ki tek endişeli olan o değildi. Birkaç sıra ötedeki kadın, ba parmağını ısıırıyordu; birkaç koltuk ötesindeki, yetmiş

yaşlarındaki adam da topuğunu çılgın gibi yere vuruyordu. Jamie adama gülümsedi. “Bu kursa başlamaya nasıl karar verdiniz?”

Adam başta irkilse de gülümseyerek karşılık verdi. “Aslında şehre aktör olmak için taşındım” dedi.

“Ne kadar zaman oldu?” diye sordu Jamie, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. “Ben de Los Angeles’a yeni taşındım.”

Adam güldü. “Yaklaşık elli sene önce” diye cevapladı. “Saçlarım varken ve oyuncu olmak için yaratılmış bir yüzüm olduğuna inandığım zamanlarda.”

“Ne oldu?” diye sordu Jamie.

“Hep seçmelere katıldım. Hatta bir menajerim bile vardı. Birçok insan bana bayıldığını söyledi. Sonra anladım ki bu, neredeyse tüm kadro yöneticilerinin menajerlere söylediği şeymiş.” Bir daha güldü. “Bir reklam filminde oynadım. Aslında daha çok kamu spotu denilebilir. Genelde sabahları saat dört ile beş arasında çıkardı. Elimde kanıt olarak bir video kaset bile var. Sonunda Hollywood hayallerimin gerçekleşmeyeceğini fark ettim. Eczacı oldum.” Sesi konuştuğu hızlanıp sonunda yere vurduğu topuğunun ritmini yakaladı. “Neyse ki bir nevi yedek diplomaya ihtiyacım olduğunu söylediklerinde anne babamı dinlemişim. Ama şimdi emekliyim ve eğlencesine bir kursa katılmaya karar verdim. Hem böylece evden uzaklaşıp karımın beni boşamasına da engel olabilirim. Keşke suluboya kursuna gitseydim, diye düşünmeye başlamıştım ama zaten iyi olup olmamam kimsenin umurunda değil.” En sonunda nefes almak için durmak zorunda kaldı.

“Bu herkes için ilk ders” dedi Jamie. “Bence hepimiz endişeliyiz. Kendimden biliyorum.”

Adam elini uzattı ve “Adım Clifton” dedi.

“Jamie. Memnun oldum.”

Kapı açıldı; uzun, açık kumral saçlı, kısa boylu bir kadın içeri girdi. “Oyunculuğa giriş dersine hoş geldiniz” dedi. “Sizi burada gördüğüm için çok heyecanlıyım. Neden hemen başlarıyoruz? Hepimiz kendimizi tanıtıp neden burada olduğumuzu söyleyebiliriz. Önce ben. Adım Ann Purcell. Buraya gelme sebe-

bim, oyunculuğa olan ilgimi sizlerle paylaşmak. Hem oyunculuk hem de yönetmenlik yaptığım Los Angeles'ın Journey Tiyatro Topluluğu'nun kurucu üyelerinden biriyim. Benden bu kadar. Pekâlâ, sırada kim var?"

Jamie oturup stres yapacağına, işi bitirip kurtulmaya karar verdi; böylece herkese bu kursa başlama sebebinin daha önce denemediği bir şey denemek olduğunu söyledi. Tırnaklarını kemiren kadın bir televizyon yazarı olduğunu ve oyunculuk dersinin projelerini daha ilgi çekici hale getirmesine yarayabileceğini söyledi. Clifton, gruba hemen hemen Jamie'ye söylediklerinin aynısının yalnızca daha hızlı versiyonunu anlattı. Sınıftakiler arasında, oynadığı kamu spotu sayesinde, profesyonel oyunculuk yapma fırsatı bulmuş tek kişiydi.

"Harikaydı, millet. Gerçekten harikaydı" dedi Ann herkesin konuşması bittiğinde. "Hepinizde bir maceraperest ruh olmasına bayıldım. Duyguları açığa çıkarma konusunda oldukça faydalı olduğunu keşfettiğim bir doğaçlama egzersiziyle başlayacağız. Doğru başlangıçla ne kadar derine inebildiğinizi görünce bence siz de şaşıracaksınız. Jamie, yine ilk başlayan sen olmak ister misin?"

"Şey... olur" dedi Jamie, midesinin itirazlarını görmezden gelmeye çalışarak.

"Harika. Sahneye gel lütfen."

Jamie, küçük sahneye çıkıp Ann'in yanına gitti. Kendini tanıtırken sınıf o kadar da büyük gelmemişti ama şimdi sahne de durunca sanki yüzlerce insan ona bakıyordu. "Pekâlâ. Şimdi mezarlıktaymış ve bir mezarı ziyaret ediyormuşsun gibi davranacaksın. Kendi yaşantını başlangıç noktası olarak kullanırsan daha kolay olur. İster konuş ister konuşma, sana kalmış. Yalnızca kendini orada hisset. Başla!" Ann sahne arkasına geçip Jamie'yi yalnız bıraktı.

Elbette aklına gelen ilk mezar annesininkiydi. Mezarın üzerine çiçek bırakıyormuş gibi yapıp aklına bir şeyler gelmesini bekledi. "Selam anne" dedi ve sesinin titrediğini fark etti. Yalnızca endişeden değil, duygulardan dolayı da. Yüksek sesle "anne" demek bile gözlerinin yanmasına, burnunun içinin kaşın-

masına sebep olmuştu. Bunu beklemiyordu.

“Los Angeles’tayım. Sürpriz! Senin sayende. Miras sayesinde. Şey için... işleri yoluna koymak için bir sene ara verdim. Kendimle ne yapmak istediğime karar vermek için. Aklıma koyduğum şeyi yapabileceğimi söyleyeceğini biliyorum ama ikimiz de biliyoruz ki bu doğru değil. Ama bil bakalım ne oldu? Sörf yaptım. Ve çok hoşuma gitti. O yüzden daha önce aklıma gelmeyen şeyleri yapmaya çalışıyorum. Bunun gibi. Bir oyunculuk kursu gibi. Teşekkürler anne.”

Beklenmedik bir şekilde, gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. Avucunun içiyle yanaklarını sildi ve Ann’e baktı. “Sanırım bitti.” Sınıf güçlü bir alkış tuttu.

“Harikulade” dedi Ann. “Gerçekten kendini ortaya koydun ve akışına bıraktın. Kendini şaşırttın, değil mi?”

“Ağlamaya başlamayı beklemiyordum” diye kabul etti Jamie.

“Oyunculüğün bir yönü de bu: duyguların yüzeye çıkmasına izin vermek. Pekâlâ, sıradaki?”

Jamie çabucak koltuğuna döndü. Clifton başparmaklarını kaldırıp aferin işareti yaptı, Jamie de başını sallamayı başardı. Ann’in deyimiyle kendini ortaya koymak kolaydı. Geri gelmek zordu. Tüm o duygular içini bulandırıyordu. “Şey, geri geleceğim.” Ayağa kalktı, koltukların arasından tökezleyerek geçti ve çabucak dışarı çıktı.

Amfinin duvarına yaslanıp birkaç kez derin nefes aldı. Yalnızca bir tane oyunculuk egzersizi yapmış olmasına rağmen bu kursun ona uygun olmadığını anlamıştı. Duygularını açığa çıkarabilecek uygun bir yer bulana kadar bastırmayı severdi. Örneğin, kendi hayatına hiç benzemeyen üzücü bir film izlerken, karanlık bir sinema salonunda ya da küvette şarap içerken. Eve dönmeye karar verdi. Hocasına sonra bir e-posta atabilirdi.

Yaklaşık yarım saat sonra, evinin girişine ulaşmış, kedisine sarılmaya can atıyordu. Mac her zaman kendine sarılınmasından hoşlanmasa da Jamie’nin ihtiyacı olduğu zamanları bilir ve izin verirdi.

Biri ona seslendiği anda tam da kapısını açmak üzerey-

di. Başını kaldırıncı Helen'in kaldırımda durmuş, gözlerini dikerek ona baktığını gördü. "Marie'nin sana birini ayarlamasına izin vermişsin!"

"Bilerek değil" diye itiraz etti Jamie. "Beni yemeğe çağırdı ve başka birinin daha geleceğini söylemedi."

"Neyse, şimdi sıra bende."

"Hayır. Gerçekten hayır, Helen" dedi Jamie olabildiğince sert biçimde. "Bana sormuş olsaydı Marie'ye de hayır derdim. Aslına bakarsan ona da hayır dedim. Beni sen de duydun. İkinci de ayını anda dedim."

Marie verandaya çıktı. "Scott, sana mesaj attığını ama senin cevap vermediğini söyledi" dedi, suçlayıcı bir tavırla.

Evet, çünkü o bir sapık, diye düşündü Jamie ama söylemedi. "Duygularını incitmek istemedim" diye yalan söyledi. "İnsanlara onlarla ilgilenmediğimi söyleme konusunda çok iyi değildir. Cevap vermemenin ben söylemeden hayır sinyali vereceğini düşündüm." Bir de numarasını engellemenin, diye sessizce ekledi.

"Onunla en azından iki çift laf etmek istememenin nasıl bir nedeni olabilir ki?" diye ısrar etti Marie.

"Marie, şu anda kimseyle tanışmak istemediğimi sana söylemiştim" dedi Jamie, ses tonunu sakın tutmakta güçlük çekiyordu.

"Benim vaftiz oğluma da bir şans vermelisin yoksa ortada haksızlık olur" dedi Helen, bahçeyi geçip Jamie'ye doğru yaklaşıırken.

"Helen, eğer Scott'tan hoşlanmadıysa senin vaftiz oğlundan hayatta hoşlanmaz" dedi Marie. "Biliyorum çünkü ikisini de tanıyorum." Parmağını Jamie'ye uzattı. "Kendine gelmen gerek. Tam da istediğin gibi birinin var olduğunu sanıyorsun ama öyle biri yok."

Sanki Jamie'nin dediği hiçbir şeyi duymamış gibiydi. "Bildiğim iyi oldu. Sanırım benim sorunum bu. Onu duydun, Helen. Ben fazla seçiciyim. Beni vaftiz oğluna ayarlayanın bir manası yok. İkinizle de sonra görüşürüz." Geri döndü, kapıyı olabildiğince çabuk açıp kendini içeri attı.

Kapıyı kapatma fırsatı bulamadan Helen'in, "Bence benim vaftiz oğlum tam da aradığı şey. Yalnızca bunu henüz bilmiyor çünkü onunla tanışmadı" dediğini duydu.

"Henüz!" diye bağırdı Jamie, kapıyı çarptıktan sonra. "Henüz dedi resmen. Başım belada, Mac. Büyük belada."

Mac hızla yanına geldi, Jamie de onu kucağına aldı. Başını çenesine vurup mırlamaya başladı. "İhtiyacım olan tek erkek sensin, MacGyver."

Ama Jamie üç gece sonra kendini, evinin yakınlarındaki Sorella adındaki restorana, elinde Helen'in ısrarla verdiği vaftiz oğlunun fotoğrafıyla girip, fotoğraftakine benzer bir adam ararken buldu. Helen, mütemadiyen Marie'nin Jamie'yle birini tanııştırma fırsatı bulup da onun bu fırsata sahip olmamasının hiç adilce olmadığı konusunda ısrar edip durunca Jamie yelkenleri suya indirmek zorunda kalmıştı. Bu geceden sonra Helen ve Marie eşit olacak, Jamie de özgürce hayatına devam edecekti.

Jamie içeride yalnız oturan iki erkek gördü. Biri koyu renk saçlı, atletik görünümlüydü; diğeri de sarışın ve Jamie'nin hep aristokratik bulunduğu çengel buruna ve ince dudaklara sahipti. Sarışın olan Helen'in vaftiz oğluydu. Diğer adam daha cana yakın görünüyordu. Her şeyden önce o adam, mönüü, sanki mönüde yazanlar yarın sınavda çıkacak gibi okumuyordu ve onu görünce gülümsemişti. Gözlerinin kenarlarının kırışmasına neden olan güzel bir gülümsemeyle...

Hey, onu tanıyordu! Yani tanımıyordu. Ama pet shop'ta Mac için bir tasma seçmeye çalıştığı gün konuşmuşlardı. Gidip adamın masasına oturmak için içinde durdurulamaz bir istek vardı. O gün iyi biri olduğunu düşünmüştü. Komikti. Ama Marie'nin seçtiği Scott da komik ve iyi biri gibi görünmüştü fakat sonrasında başına neler gelmişti?

Garson yaklaştı, Jamie arka masadaki adamla buluşacağını söyledi. Helen'in vaftiz oğlu, Jamie tam dibine geldiğinde bile başını mönüden kaldırmadı. "Charles?"

Sonunda başını kaldırırsa da bir şey demedi. "Selam. Ben Jamie. Sen de Helen'in vaftiz oğlusun değil mi?"

"Evet, selam" dedi.

Ne kadar da cana yakın, diye düşündü Jamie. Ama belki de Helen'in vaftiz oğlu da biriyle görüşmek istememişti. Kesinlikle Helen'in onu da Jamie'yle yemek yemeyi kabul ettirene kadar sıkboğaz ettiğini hayal edebiliyordu. Ya da belki de biraz utangaçtı.

Jamie oturdu. "Helen bana senin bir öğretmen olduğunu söyledi. Eskiden ben de öğretmendim." Helen'in bu bilgilerin üzerinden daha önce geçtiğinden emindi ama bu mantıklı bir sohbet başlangıcı gibi geldi.

"Ama şimdi kendini bulmak için bir yıllık bir ara verdin." "Kendini bulmak" kelimelerini söylerken havada elleriyle tırnak işareti yapmamıştı ama sesindeki tonlama, Jamie'nin ifadesinin kulağa aptalca gelmesine neden olmuştu.

"Evet. Öğretmenlik beni fazlasıyla yormuştu, bir seneyi burada geçirme fırsatı elde ettim" diye cevapladı Jamie. "Bir işe girme niyetim var ama şu anda yeni şeyler deniyorum. Aslına bakarsan geçen gün sörf dersi bile aldım."

"Çoğumuzun böyle bir lüksü yok" diye yorumda bulundu Charles. Aslında Jamie'nin durumunu kıskanıyor gibi bir hali vardı.

"Doğru, kesinlikle doğru. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum" dedi Jamie. "Annem bana ufak bir miras bıraktığı için bu şansa sahip olabildim."

"Neyse, öğretmen maaşlarının nasıl olduğunu biliyorsun" dedi Charles. "Sen de keyif kadını olduğuna göre..." Yanında tırnak işareti varmış gibi hissettiren bir deyim daha kullanmıştı ve bu sefer ses tonu biraz küçümseyiciydi. "Yemeği sen ısmarlarsın diye düşündüm."

"Şey, evet, elbette." Jamie'nin aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti. En azından Helen'a utanmadan söyleyebileceği bir şey.

Kabarık etekli ve çiftçi gömlekli genç bir garson geldi. "Sizce içecek ne getirebilirim?"

Jamie cevap veremeden Charles atladı. "Başlangıç olarak beyaz trüflü özel bifteğinizden alacağım ve sanırım bir şişe de Vega Sicilia."

Paylaşmak istediği bir başlangıç var mı, diye sorma zahmetine bile girmemişti ve Jamie bütçesinin çok dışında bir şarap sipariş ettiğine emindi. Ne klas bir hareketti. Jamie'nin gözleri pet shop'taki adama kaydı. Arkadaşı şimdi gelmişti, adam da onu karşılamak için ayağa kalkmış ve Jamie'nin tahminine göre, kadının ne kadar güzel göründüğüne dair bir şeyler söylemişti.

"Ya siz ne içmek istersiniz?" diye sordu garson kız. "Küpe-lerinize bayıldım bu arada." Jamie gülümsedi. Garson, yanındaki adamdan daha cana yakın ve daha nazik davranıyordu.

"Teşekkürler. Ben.."

"Sanırım bir de *bruschetta* alacağım" diye lafa daldı Charles.

"Siz ikiniz karar verdiniz mi?" diye sordu garson kız.

David ve Annabelle birbirlerine bakıp güldüler. "Hâlâ karar vermedik" diye itiraf etti Annabelle.

"Nedeni mönüye hâlâ bakmamış olmamız olabilir" diye ekledi David. "Üzgünüz."

Garson, "Hiç sorun değil. Birazdan yine gelirim" dedi ve gitti.

David sohbetin nasıl da kolay aktığına inanamıyordu. Ağır konulara girmemiş; filmlerden, koşudan ve çizgi romanlardan bahsetmişlerdi. Annabelle, Sakai hayranıydı ve bunun kısmi nedeninin tavşan kulaklarından muhteşem bir samuray topuzu yapılabilmesi olduğunu itiraf etmişti.

"Mönüye bakmadan önce bir şey daha" dedi Annabelle. "Kabul etmen gerek, *Finder* her gün okunacak bir şey değil. Ben mesela, pazartesi günleri son notlarla başa çıkamam."

"Pekâlâ. Mantıklı. Bazı günler tek istediğim *Calvin ve Hobbes*'tur" diye karşılık verdi David.

"İyi hissettiren yemeklerin çizgi roman versiyonu" diye katıldı Annabelle ve birbirlerine gülümsediler. "Şimdi mönü zamanı, yoksa bizi dışarı atacaklar."

Başlangıcı paylaşmaya karar verdiler çünkü ikisi de midyeye bayılıyordu. "Bazılarının üzerine *MucMin* dökeceğim. Sorun olur mu?" Annabelle koyu renk kaşlarını kaldırdı. David, kadının kaşlarının kalkışından çok hoşlanmıştı. Onu biraz şey-

tani gösteriyordu ama iyi anlamda.

Onun kaşlarını fark etmişti. Kaşlarına hayranlık duymuştu. En son ne zaman bir kadına bu kadar yakından baktığını hatırlamıyordu bile.

“Elbette” diye cevapladı David. “MucMin nedir?”

“Hiç duymadın mı? Muhteşem bir şey. Aslında adı Mucizevi Mineraller. Bir senedir kullanıyorum; biliyorum, insanlar genellikle bunu dediklerinde doğru olmaz ama benim için doğru ve bu şey hayatımı değiştirdi. Eskiden korkunç bir gıda alerjim vardı. Dışarıda yemek mi? Kâbustu. Ama şimdi canım ne isterse onu yiyebiliyorum.”

“Harika. Tadı nasıl peki?” Çatalını kaldırdı, midye kabuğunu açarak içini çıkardı.

“Biraz dene.” Annabelle, David’in cevabını bile beklemeden çatalındaki midyeye biraz döktü. “Tam olarak bir aroması yok ama çok faydası var. Yalnızca gıda alerjilerini tedavi etmek de değil. Karaciğerdeki yağlanmayı önlüyor. Kan şekerini kontrol etmek için mükemmel. Tüm toksinleri yok ediyor, yani cilt için harika ve daha da önemlisi, baş ağrılarını azaltıyor, beyin tümörü ve beyin kanserini önlüyor, hücrel bozulmayı durduruyor.”

“Vay canına.” Annabelle MucMin’den bahsederken, hiçbir konuda konuşurken olmadığından daha canlı hissediyordu. David midyeden bir lokma aldı ve kendini yutmaya zorlaması gerekti. MucMin’in tadı tuzlu, acı ve metalikti. Kelimelerle tarif edilemeyecek gibiydi. Emin olduğu tek şey bu şeyin bir daha diline değmesini istemediğiydi. Uzun uzun su içti.

“Gördün mü? Tadı belli bile değil” dedi Annabelle. David başını salladı ve bardağında kalan suyun geri kalanını içti.

“Vücuttaki toksinlerin olabildiğince fazlasını atmak önemli” dedi Annabelle. “Aslında toksinler üçe ayrılır. Bunu biliyor muydun?” David’in cevabını beklemeden devam etti. “İki tanesi içsel: ama ve amavisha. Diğeri ise çevresel: garavisha. Ama kötü sindirimden kaynaklanır, yani kızarmış soğuk ya da artık yiyecekler yediğinde oluşur.” Öne eğildi; elini David’in elinin üstüne koydu. “Ben tüm bu şeyleri yiyorum. Dondurma yeme-

nin beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun? İnanılmaz derecede mutlu. Ve bunu yapabilmenin tek sebebi de MucMin'in gıda alerjilerimi yok etmiş olması, ama toksinini geçersiz kılması. Amavisha ise..."

Hâlâ konuşuyordu ama David odaklanmakta güçlük çekiyordu. Sanki başka bir boyuta geçmiş gibi hissediyordu. Mineral bir kombinasyonun faydaları hakkında konuşup duran bu kadın kimdi? Bir an için konuşmaya odaklandı. Şimdi de mide gazına da amavisha'nın neden olduğundan ve eğer destek alırsan asla gaz sorunu yaşamayacağından bahsediyordu.

Kendine, kadına biraz daha şans vermesi gerektiğini söyledi. O hâlâ, on beş dakika önce harika sohbet ettiği kadındı. Hâlâ şeytani kaşları, kalın telli, koyu kahve saçları ve güzel bir vücudu vardı. Ona yardımı dokunmuş olan bir konudan bahsederken biraz kendini kaybediyordu, ne olmuştu yani? Üzerine MucMin dökülmemiş bir midye buldu, ağzına atmak üzereyken Annabelle o parçanın üzerini de MucMin'le kapladı.

"Yalnızca bekle. Yarın etkileri hissetmeye başlayacaksın. Miden bulanabilir, hatta tuvalette biraz fazla zaman geçirmen gerekebilir" diye anlattı Annabelle. "Ama sonrasında çooooook iyi hissedeceksin. İnsanlara MucMin'i anlatmaya bayılıyorum. Hatta sırf arkadaşlarım daha kolay satın alabilsinler diye satmaya bile başladım. Bu işi para için yapmıyorduk ama..." Daha da yaklaşıp David'in elini sıktı. "Hepimiz çılgın paralar kazandık. Ben işimi bırakmayı bile düşünüyorum. Arkadaşlarımdan biri bıraktı bile. Onun için işler tıkrında. Kuaför olarak kazandığı paranın neredeyse iki katını kazanıyor, ki çok tutulan bir kuaförde çalışan birinden bahsediyoruz. Orada muhteşem teknikler öğrenmişti."

Bu bir randevu değil. David farkına varmıştı. Bu bir saadet zinciri sunumu.

İşleri sonuca bağlayıp oradan çabucak kaçabilmek için elinden geleni yaptı. Fazla konuşmadan hemen önündekini yedi. Annabelle, arkadaşlarının nasıl da MucMin sayesinde sağlık ve finansal açıdan fayda gördüğünü anlatıp durarak ikisinin yerine de konuşuyordu. Tatlı ya da kahve istemeyip Annabelle'e

pastaneyi erken açması gerektiğini söyledi, bu zaten doğrudu. Ama eğer randevu başladığı gibi devam etseydi bu umurunda olmazdı.

En azından bir restoranda buluşmuşlardı. Onu evine bırakıp içeri girme davetini reddetmek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Evi muhtemelen David'e okutmak istediği MucMin broşürleriyle doluydu. Ona yalnızca arabasına kadar eşlik etti, kadın yanağına bir öpücük kondurup bir daha buluşmak için sabırsızlandığını söyledi. David bağlayıcı olmayan bir şeyler mırıldandı ve eve doğru yola koyuldu. Restoran yalnızca beş blok ötede olduğu için yürüyecekti.

Thirsty Goat'un dışında duraksadı, içeri girmeye karar verdi. Bir içki iyi gelirdi. Barda boş bir sandalye gördü ve Corona sipariş etti. Hızla çakırkeyif olmanın bundan daha iyi bir yolu yoktu ve ihtiyacı olan şey tam da buydu.

"Üniversiteden beri çift renkli bir teklik atmamıştım" dedi yanındaki boş sandalyeye oturan kadın. "Elinizde skittles teklik var mıdır?"

David merakla kadına baktı. Kahverengi gözler ve kıvrıcık sarı saçlar... Onu hayal meyal tanıyor gibiydi.

"Biliyorum, biliyorum. Benim yaşımda biri için şeker isimli bir içki sipariş etmek utanç verici. Buna Fransa'da ne derler bilir misiniz?"

"Peynirli royal mi?"

Bu cevap kadının çok hoşuna gitti, horultu çıkararak güldü. "Yakın. Retreau derler. Şimdilik peyniri aklında tut" diye ekledi. "Ben burada ne yaptığımı biliyorum ama sen ne yapıyorsun? Yani yalnız başına. Restoranda çok keyifli zaman geçiriyor gibi görünüyordun."

David boş boş kadına baktı.

"Üzgünüm. Kesinlikle uygunsuz bir soruydu. Bazen çok yersiz konuşabiliyorum. Ama beni fark etmediğin restoranda, görücü usulü randevuda olduğum adam kadar uygunsuz olmadığım ortada" diye devam etti. "İçeri girdikten yaklaşık iki saniye sonra zorla, hesabı ödeyeceğimi söylememi istedi; birinde beyaz trüf mantarı olan iki başlangıç sipariş etti ve benimle

paylaşmadı, aşırı pahalı bir şarap sipariş etti, onu da paylaşmadı ve mönüdeki en pahalı ana yemeği söyledi. Her şeye rağmen, yemekten sonra eve gitmek istediğimi duyunca şaşırdı.”

“Benim randevum da görücü usulüydü ve beni çok boyutlu bir pazarlama dolandırıcılığı işine sokmaya çalıştı. Başta benim hoşlandığım her şeyden hoşlanıyor gibiydi. Ama şimdi düşünüyorum da söylediği her şey profilimde sevdiğimi belirttiğim şeylerdi. O anda bunu düşünemedim. Randevu çok iyi geçiyor, diye düşündüm. Sonra işler sarpa sardı.”

“Yani sonuç olarak ikimiz de buraya gelmiş, bizi hızla sarhoş etmek üzere tasarlanmış içkiler sipariş ediyoruz” dedi. Eli ni uzattı. “Ben Jamie. Berbat bir gece geçirdiğin için üzgünüm.”

“David” dedi.

“Birbirimizi ilk kez restoranda görmedik” dedi Jamie. “Ya ni orada da ben seni gördüm sen belli ki beni fark etmemişsin.”

“Pet shop! Kendi kendine konuşuyordun!” diye atıldı David.

Jamie gülümsedi. “Ve sen de köpeğine pembe tasma taktığın için hava atıyordun.”

“Pembe rengiyle ilgili söylediklerimden dolayı özür diledim” diye hatırlattı David. “Kedin tasmayı beğendi mi bari?”

“Nefret etti. Tasmayı taktığım için benden de nefret etti” diye cevapladı Jamie. “Hey, eğer kahrolasınca randevundan sonra konuşmaktan sıkıldıysan burada sessizce içkimi içip sana biraz huzur vermekten memnuniyet duyarım” dedi Jamie.

“Hayır, eski bir savaş arkadaşıyla karşılaşmış gibi hissediyorum” diye cevapladı David. “Peki görücü usulü randevulara çok çıkar mısın?”

“Son günlerde iki kez çıktım. Çünkü ben bir pısırığım ve iki yaşlı komşuma hayır diyemedim. Ama şimdi ikisi de sırayla bana birini bulduğuna göre, artık özgürüm” diye cevapladı Jamie. “Ya sen?” diye sordu barmen içeceklerini servis ederken.

“Bunlar benden” dedi David. “Bir gece için yeteri kadar ödeme yaptın.”

“Teşekkürler. Çok düşüncelisin. Ama eğer ikinci bir tur içki sipariş edersek ben ödeyeceğim” dedi Jamie. “Gerçi bunlardan iki tane içmek iyi bir fikir mi, emin değilim.” İçkisinden bir

yudum aldı. “Hmmm. Tadı üniversitede içtiğim votkalı şekerlemeler gibi.”

“Görünüşe bakılırsa iyi bir üniversite deneyimin olmuş” diye yorum yaptı David.

Jamie güldü. “Öyle oldu. Şaşırtıcı biçimde birkaç şey de öğrendim. Ya sen?”

“Üniversiteye gitmedim. Yani yalnızca bir dönemliğine gittim” dedi David, kızın da sırf diploması yok diye aptal olacağını düşünen insanlardan olup olmadığını merak etti. “Ben bir pastacıyım. Alaylıyım, tabii bir de anneme Noel kurabiyeleri yapması konusunda yardım ederdim.”

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Jamie. Gerçekten de ilgileniyor gibiydi.

“Gidiyor. Başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum.”

“Gördün mü işte? Benim istediğim de bu. Böyle bir iş, işe gitmeye can atacağım türden bir iş. Sen işe gitmekte keyif alıyorsun, değil mi?”

“Çoğu zaman.” David içkisinden ufak bir yudum aldı. “Ama bunlardan fazla içtiğim zamanlarda değil. Sen ne yapıyorsun da hoşuna gitmiyor?”

“Lisede tarih öğretmenliği yapıyordum” dedi Jamie. “Bazen hoşuma gidiyordu. Özellikle de başlarda. Ama sonradan işe gitmekten bile nefret eder oldum. Her öğlen yemeğinde kendime ödül olsun da günü çıkarayım diye kurabiye yerdim.”

“Kurabiye bağımlılığı yaratacak kadar kötü müydü? Kurtulduğun iyi olmuş” diye yorum yaptı David.

“Aynen öyle. Şimdi de kendimi bulmaya çalışıyorum. Biliyorum kulağa aptalca ve şımarıkça geliyor. Randevuda olduğum adam bunu açıkça belli etti. Durumumu daha iyi açıklamamın bir yolunu bulmam gerek. Ama temel olarak, istediğimi yaparak bir yıl geçirme fırsatı edindim ve en çok istediğim şey de senin pastacılık konusundaki hislerini bana yaşatacak türden bir iş bulup bulamayacağımı görmek.” İçeceğiinden bir yudum aldı. “Pekâlâ, sen anlat bakalım. Senin görücü usulü randevularla aran nasıl ve sık sık böyle randevulara çıkar mısın?”

David başını iki yana salladı. “Bu benim hayattaki ikinci bu

türden randevumdu. İlki bir hafta kadar önceydi. Kadının hamile olduğu ortaya çıktı, erkek arkadaşı vardı ve o erkek arkadaş, biz kahve içerken mekâna geldi.”

Jamie homurdandı. “Hadi canım! Bu benim ilk randevumdan daha kötü olabilir. Onunla tanışmak istemedim çünkü bu yılın... neyse. Çok iyi anlaştığımızı düşünmüştüm, onu bir daha görmek için sabırsızlanıyordum. Bir saat sonra bana mesaj attı. Ben de ne güzel o da aynı şeyleri hissediyor, diye düşündüm. Ama hayır. Romantik bir gece için bize katılabilecek bir arkadaş bulmamı istiyormuş.”

Barmen, Jamie’ye ilgili bir bakış attı. David adamın bakışlarını engellemek için taburesini döndürdü. “Buna diyecek lafım yok” dedi David. “Aslında söyleyecek o kadar çok şeyim var ki bir tanesini seçmekte zorlanıyorum. Ama seçtiğim şey ‘şerefsiz bak sen’ olur.”

“Gerçi hakkını yemeyelim. Kolunda alçı vardı ve bana yeteri kadar ‘zevk’ veremeyeceğinden endişeleniyordu.” Kelimeyi uzattı, kulağa “ziiiiiivvvk” olarak gelecek şekilde söyledi.”

“Evet, haklıydım. Şerefsiz” dedi David, içkisini bitirmeden hemen önce.

“Bir tane daha ister misin?” diye sordu Jamie. “Sana bir içki ısmarlamaktan memnuniyet duyarım. Hak ettin.”

“Aklımı çelmiyor değil ama hayır. İşe beşte gidiyorum ve sarhoşken pasta yapmak her zaman iyi sonuçlar doğurmuyor. Gerçi bu şekilde birkaç dâhiyane tarif bulmuşluğum da olmuştu. Ama sonra tarifi hatırlayamadım.”

“Ben de gideceğim. Ama önce...” Başıyla kadınlar tuvaletini işaret etti. “İçki için teşekkürler. En azından erkeklere olan inancımı tazeledin.”

“Sen de benimkini. Kadınlara olan inancımı yani” dedi David. Bardan çıkarken acaba geri gelmesini beklese miydim ya da telefon numarasını istese miydim, diye düşündü. Ama içki için ona teşekkür etmiş, bir nevi sohbeti sonlandırmıştı.

Neyse, görücü usulü randevusundan sonra –hatta iki randevusundan sonra– Diogee’yle baş başa vakit geçirmeye hazırdı.

Mac, Jamie'nin göğsüne oturup ona baktı. Bu gece ondan gelen kokular kafa karıştırıcıydı. Aynı anda birden fazla şey hissediyor gibiydi. Ve neredeyse her akşam yatmadan önce üstünü değiştirirdi ama bu gece yorganın içine bile girmeden uyuyakalmıştı. Bir şeyler yolunda değildi. Yalnızca ona bir sürü arkadaş bulma görevini tamamlamak için daha fazla çalışması gerekecekti. İnsanlar tuhaftı. Bazen onları yalnızca kendi türünden bir başkası anlayabiliyordu.

Dışarı çıktı. Bu gece havada Jamie'ninkine benzer bir koku vardı: yalnızlık, kızgınlık ve başka bir şeyin karışımı. Sanki koda bir davet var gibiydi. Takip etti, daha önce sık sık uğradığı yere gitti: mankafa ve yalnız adamın yaşadığı eve. Belki de havaya saldı o davet, insan türünden bir sürü arkadaşına ihtiyacı olduğunu fark ettiği anlamına geliyordu. Jamie'de de aynı koku olduğuna göre, belki de bu Mac'in sonunda ona uygun bir insan bulduğunu anladığı anlamına geliyordu. Aynı fikirde olmama ihtimallerine karşın ona diğer birkaç potansiyel sürü arkadaşına ait eşya da getirmişti. Bazen aynı fikirde olmuyorlardı. Mac yiyecek istediği her zaman önüne mama konulması konusunda onu ikna edebilmişe benzemiyordu.

Jamie ve adam listesinin başındaydı. Ama sinir, üzüntü ve çaresizlik salgılayan ergen kızın üzerinde de çalışması gerekiyordu. İnsanlar... Birçoğunun yardıma ihtiyacı vardı.

ONUNCU BÖLÜM

Jamie ertesi sabah, üzerinde önceki gece giydiği buruşuk kıyafetlerle kapıyı açtı. Tek bir içki sızmasına nasıl sebep olmuştu ki? Belki de berbat randevusunun hatırasından kaç-kaçmak için bu kadar hızlı uyumuştu. Gerçi barda David denilen o adamla karşılaşmak biraz olsun durumu hafifletmişti.

Hud Martin'in ön merdivenlerinde oturmuş, düğümlenmiş bir olta ipiyle uğraştığını fark etmesi biraz zaman aldı. Arkasını dönüp gülümsedi. Havanın kapalı olmasına rağmen gözünde her zamanki gibi güneş gözlüğü vardı. "Merhaba, Gün ışığı" dedi. "Bana bu konuda söylemek istediğin bir şeyler var mı?" Yanındaki bir yığın eşyayı işaret ediyordu. Jamie eşyaları da ilk anda fark edememişti.

Jamie yığının inceleyebilmek için eğildi. Bir erkek iç çamaşırı daha vardı, biri diğerinden çok daha büyük iki tişört, neon turuncu renkte, Speedo marka mayo, burun kılı makası, taco desenli, mor bir çorap, oldukça kullanılmış bir diş fırçası, gümüş, KISS yazılı tokası olan deri bir kemer. "Bunların hiçbirini daha önce görmedim."

Hud cevap vermedi. Yalnızca kaşlarını kaldırdı.

Jamie gözlerini devirdi. "Eğer çalmış olsam tüm bunları neden verandamda bırakayım? Çalıntı eşyaları saklamak gerektiğini bilmek için şeytani bir zekâya sahip olmaya gerek yok."

Hud cevap bile vermedi, yalnızca olta ipi üzerinde çalışmaya devam etti.

"Bunu araştırmak istersen harika olur. Ciddiyim. Sana söylemiştim, buraya taşındığım günden beri kapı paspasımda garip şeyler belirliyor." Jamie sessizliğı bozmak için devam et-

ti. “Benim teorim, birinin burada benden önce yaşayan Desmond’la bir derdi olduğu. Belki kızgın bir eski erkek arkadaşı olabilir. Ya da tuhaf bir sapığım var, ki bu çok da muhtemel değil.” Nefes almak için durması gerekti. “Cidden korkmaya başladım. Eğer bu işi çözersen sana minnettar kalırım. Gerçekten.”

Hud tamir edilmiş olta ipini yeleğine taktı, sonra ayağa kalktı ve bir ayağını merdivene dayadı. “Bu teorilerinden daha önce bahsetmemiş olman ilginç.”

“Neden anlatsaydım ki?” Jamie sinirlenmişti. “Benden şüphelendiğini ya da Ruby’yle suç ortaklığı yaptığımı düşün- düğünü daha ilk günden itibaren açıkça belli ettin.”

“Suçluyu yakalayana kadar açık fikirliyimdir, ki suçluyu her zaman yakalarım. Ama kanıtları da göz ardı edemem. Ve sen, sana ait olmayan birçok eşyayı zimmetinde tutuyor gibi görünüyorsun. Kendin itiraf ettin.”

“Zimmetimde tutmuyorum. Eşyalar orada” diye bağırdı Jamie.

“Senin mülkünde” diye cevap verdi Hud.

“Evet, benim mülküm. Senin de girişinde izinsiz durdu- ğun mülküm” diye laf çarptı Jamie. Adamın onu etkilemesi- ne izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Geçmişteki ihtişamlı günlerini yaşamaya çalışan eski bir oyuncudan başka bir şey de- ğildi. Ama imalarıyla ve aptalca balıkçı oltasıyla onu deli ediyor- du. O yeleğin yaklaştığı şey bir yüzme havuzu olmalıydı.

Hud başını salladı “Gideceğim ama fazla uzağa değil.” Ja- mie, köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar adamı izledi. Köşe başında, tam da evinin önünde bir izleme istasyonu kurmasını bekliyordu.

Bu işi kendi başına derinlemesine ele almanın zamanı gel- mişti. Bu gece ön verandayı izleyecekti. Yarına kadar tüm bu ıvır zıvırı kimin bıraktığını öğrenecekti.

Jamie irkilerek uyandı. Televizyonda James Corden var- dı ama son hatırladığı şey Cobert’ı izlediğiydi. Belli ki işbaşın- da uyuyakalmıştı. Ayağa kalktı, esneyerek sırt ağrısını giderme- ye çalıştı. Koltuğu uzanmak için harikaydı ama uyku için o ka-

dar da elverişli değildi.

Hemen koşup kapıyı açtı. Paspasın üstünde hiçbir şey yoktu. İyi, en azından gece teslimatı süresince uyumamıştı. Buzdolabına gidip bir şişe kola aldı. Bardak çıkarma zahmetine girmeden, girişi iyi gören ön camlardan birinin yanına bir sandalye çekti.

Daha oturma fırsatı bile bulamamıştı ki bahçede bir şeylerin hareket ettiğini fark etti. “Ne?” Kola şişesini ayak parmağına düşürdü ama şiddetli acıyı umursamadı. Dışarıdaki Mac’ti! Daha sonra nasıl kaçtığını çözecekti ama önce ne yaptığını anlaması gerekiyordu.

Jamie dışarı süzölüp sessiz mahallede kedisini takip etti. Jamie’ye hobbitleri hatırlatan bir eve doğru gidiyordu. Hiç duraksamadan köpek kapısına yöneldi. Kapıyı içeri girmek için kullanmadı. Bunun yerine kenara çekilip kapının tam yanına yerleşti. Birkaç saniye sonra Jamie çılgın gibi bir havlama sesiyle beraber bir köpek kafasının, kocaman bir köpeğin kafasının dışarı fırladığını gördü. Mac seri hareketlerle köpeğe patilerinin gücünü tattırdı ve köpek sızlanarak eve geri döndü.

Benim kedim küçük bir zorba, diye düşündü Jamie, Mac’in hemen ardından kocaman bir ağacın üzerine zıplayıp aralık pencereden içeri atlayarak gözden kaybolmasının ardından şaşkınlık geçirirken.

“Ah, hayır” diye fısıldadı Jamie. “Ah, hayır! Hırsız Mac. O bir kedi hırsız.”

Mac hızla bahçeyi aştı, çitleri açıp yere atladı. Jamie’nin yanına gidip ağzında tuttuğu eşyayı ayaklarının dibine bıraktı. Sporcu çamaşırıydı. Nemli gibi görünüyordu. Kedisi az önce ona, yabancı bir adam tarafından giyilen bir çamaşır getirmişti.

“Bunu eve götürmüyoruz” dedi Jamie sert biçimde. “Sen gerçekten kötü bir kediciksin. Kötü.” Mac, yüksek sesle mırlamaya başladı. Kötü kedi denilmesinden hiç rahatsız olmazdı. Böyle zamanlarda hoşuna bile gidiyor gibiydi.

Jamie çamaşıra baktı. Bununla ne yapacaktı? Bahçeye mi atmalıydı? Bu yeterli olmalıydı.

Çamaşırı büyük bir dikkatle kaldırdı ama elinden atama-

dan önce kör edici bir ışık tarafından yakalanmıştı. Gözlerini kısarak bakınca, bunun Hud tarafından kendine yöneltilmiş, hayatında gördüğü en büyük fener olduğunu anladı. “Çalıntı eşyalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum derken kastettiğin bu muydu, bebek?” diye sordu Hud.

“Ben yapmadım!” diye bağırdı Jamie. “Oydu!” Yere doğru işaret ediyordu ama Mac kaybolmuştu.

“Delilik savunmasına mı başvuracaksın?” diye sordu Hud. “Bu nadiren işe yarar taş bebek. Hem ben de seninle gayet mantıklı konuşmalarımız olduğu konusunda ifade vereceğim.”

“Kedim. Kaçmış olmalı. Ama bahsettiğim kedimdi.” Çamaşırı salladı. “Bunu ayaklarımın dibine bıraktı. Ben de kaldırdım. Sonra da sen şu elindeki Kıyamet Feneri’yle ortaya çıktın. Fener hâlâ ona bakıyordu. Tek eliyle gözlerini korudu. “Bunun daha düşük ayarı yok mu?”

“Sanırım sorgulamayı ben yapmalıyım” dedi Hud. “Tam olarak kaç...”

Evin kapısı sonuna kadar açıldı; içeriden dışarıya, sarı ve yumuşak bir ışık süzüldü. “Burada neler oluyor?”

Adamın sesi tanıdık geliyordu. Jamie dönüp gözlerini kısıtı ama adamın hatlarını tam olarak göremiyordu. Gözleri endüstri tipi fener yüzünden kalıcı hasar görmüş olabilirdi.

“Masal Diyarı hırsızının kimliği hakkında kesin bir kanıtım var” dedi Hud, sesi zaferle dolup taşarak. “Onu yakaladım. Bir balık da yakalardım ama bu iş dereye ulaşmama fırsat tanımıyor.”

Adam homurdandı. “Artık bunu söylemekten sıkılmadın mı? Kaç bölümlük bir diziydi ki?” Bahçe kapısını açıp fener tarafından aydınlatılan dairenin içine girdi.

“David?” diye bağırdı Jamie.

“Jamie?” David’di, bu David’di ve sesi en az onunki kadar şaşkın çıkıyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Burada oturuyorum. Yani tam da burada değil ama bu sitede” diye cevap verdi Jamie. “Birkaç hafta önce taşındım.”

“Bu bebeği tanıyor musun?” diye sordu Hud. “Ve sana yaşadığı yer hakkında yalan mı söylemişti?”

“Yalan söylemedim. Yalnızca konu hiç açılmadı” diye itiraz etti Jamie. “Hem o da bana nerede yaşadığını söylemedi.”

Köpek kapısı çatırdadı, pembe tasma takan kocaman bir köpek dışarı çıktı. David köpeği bahçeye geri itip bahçe kapısını kapattı. “İçeride kalman gerek, adamım” dedi. Sonra bir Hud’a, bir Jamie’ye baktı. “İkinizden biri bana neler döndüğünü anlatabilir mi?”

“Elindeki eşyaya bak” diye öneride bulundu Hud. “Çalıntı olduğuna ve muhtemelen sana ait olduğuna inanıyorum. Onu tam burada, elinde o eşyayla yakaladım.”

Jamie çamaşırın elinde hâlâ olduğunu fark etti. Hemen yere attı. “Kedim banyo camından girip bunu aldı.”

“Belli ki kedini de suç ortağı olarak eğitmişsin” diye suçlamada bulundu Hud. Sonra David’e döndü. “Bence hem PETA hem de polise bildirmemiz gerek. Bir şekilde Ruby Shaffer’ı da suçuna alet etmeyi başardı. Daha önce hiç suça eğilimi olmayan birini...”

“Ne? Bir kedi mi?” dedi David etrafına bakarak.

“Kaçtı. Zaten hiç dışarı çıkmaması gerekiyordu. O bir ev kedisi” diye aceleyle açıkladı Jamie. “Belli ki bir kaçış yolu bulmuş. Evi kontrol etmem gerekecek.”

“İşin geri kalanını ben hallederim” dedi Hud, David’e. Jamie’yi dirseğinden tuttu, Jamie adamın elini itti.

“Halledilecek bir şey yok” diye sinirlendi Jamie.

“Öyleyse evinin, kedinin yardımıyla ya da yardımı olmadan çaldığın diğer eşyaları bulmak için aranmasında bir sakınca yoktur, değil mi Bayan Snyder?”

David çömeli çamaşırını aldı ve cebine soktu. “Tam olarak ne olmuş olursa olsun büyük bir hırsızlık olayı olmadığı belli. Suçlamada bulunma niyetim yok. Yani, Jamie’nin dediği gibi, halletmen gereken bir şey yok” dedi Hud’a.

“Belli ki bedeninin yanlış bölgesiyle düşünüyorsun” dedi Hud. “Ben olayın diğer kurbanlarının izini bulup onlar da bu konuda seninle aynı hisleri mi paylaşıyorlar bakacağım.” Işık çalarak yürüyüp gitti.

Jamie ve David evden gelen loş ışığın altında birbirleri-

ne baktılar. “Teşekkür ederim” dedi Jamie. “Yemin ederim keddin...” Başını salladı. “Tekrar etmek saçma geliyor.”

“İçeri girip kahve falan içmek ister misin?” diye sordu David.

“Oturup sohbet etmeye hayır demem” diye itiraf etti Jamie.

“Hadi gel.” Bahçe kapısını açtı. Jamie içeri girdi ve anında üzerine atlayan iki adet tencere büyüklüğünde pati nedeniyle geriye doğru yalpaladı.”

“Diogee, otur!” diye emretti David. Köpek patilerini Jamie’den ayırmayarak onu çenesinden alnına kadar yaladı. “Üzgünüm” dedi David ve köpeği tasmaından çekerek uzaklaştırdı.

“Hiç sorun değil. Ben köpekleri sevmeyen kedi insanların dan değilim.” Köpeğin başını okşamasıyla çılgın gibi sallanmaya başlayan kuyruk nedeniyle neredeyse düşecekti. “Önce sen Diogee” dedi sonra da, “Diogee? Nasıl bir isim bu?”

“D-O-G harflerinin okunuşu” diye açıkladı David.

“Ah” dedi Jamie içeri yürürlerken. “Zekice ama aynı anda da hayal gücünden yoksun” diye takıldı.

“Senin kedin için bulduğun dâhiyane isim ne?” diye sordu.

“Tüylü” dedi Jamie gülmemeye çalışıp başaramayarak. “Hayır, ismi MacGyver. Ama ona Robie ismini vermem gerekir miş gibi görünüyor. Şeydeki gibi...”

“Keleççeli Aşık filminde Cary Grant’ın oynadığı kedi hırsız gibi” diyerek Jamie’nin sözünü tamamladı David.

“Evet!” dedi Jamie. “O filme bayılıyorum, özellikle de tüm o zengin renklere. Gece sahnelerindeki o yeşil yok mu...” Gülmüseddi. “Gevezelik ediyorum. Hemen hemen bütün Hitchcock filmlerini severim. İster siyah beyaz olsun ister renkli.”

“Sinemayı sevenin Hitchcock’u da sevmesi lazım” diye cevapladı David. “Sonradan gelen pek çok yönetmene ilham verdi. Tarantino onsuz Tarantino olamazdı.”

“Ucuz Roman’daki bavul klasik bir McGuffin” diye onayladı Jamie. “McGuffin harika bir kedi ismi olabilirdi. Evde bir McGuffin ve bir de MacGyver olabilirdi. Gerçi MacGyver’in evde başka bir kedinin olmasına izin verebileceğini sanmıyorum. Her şeyin kendi keyfine göre yürümesine fazlasıyla alıştı.” Ja-

mie, David'in evinin önünde durmasının sebebinin kedisinin onun eşyalarını çalması olduğunu hatırlayınca söyleyecek başka şey bulamadı.

David bir elini saçında gezdirdi. "Sanırım kahve için biraz geç oldu. Yoksa sen de o sürekli kahve içen tiplerden misin?"

"Bir şey istemem. Yalnızca özür dilemek ve Hud'un beni götürmesine izin vermediğin için sana bir kez daha teşekkür etmek istiyorum" dedi Jamie. David kanepeye çöktü, Diogee de anında yanına yerleşti. Jamie berjerlerden birine oturdu. "Beni içeri davet ettiğine göre, dengesiz bir sapık olduğumu düşünmüyor olmalısın. Bu iyi bir şey" diye ekledi.

"Sana soyadımı söylemediğimi ve nerede yaşadığımı bilmenin bir imkânı olmadığını düşünürsek bence güvendedim" diye cevapladı David.

"Psikopat bir sapığım olduğunu düşünmüştüm" diye itiraf etti Jamie. "Kapı paspasımda alakasız şeyler belirip duruyordu. Sanırım hepsini kedim Mac getirmiş. O yüzden çorap, tişört, bir ayakkabı teki, mayo gibi bir şeylerin eksikse, ya da dur düşün-neyim, burun kılı makasın kayıpsa, yani ufak tefek bir şeylerini bulamıyorsan haber ver kayıp eşya kutuma bakayım. Ya da kendin uğrayıp bakabilirsin."

"Hayır, mayo değil ama bazı şeyler muhtemelen bana ait" dedi David. "Diogee yemiştir diye düşünüp veterineri bile aradım."

Jamie'nin yüzü ekşidi. "Üzgünüm. Mac'in bir çıkış yolu bulduğunu fark etmemiştim. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Bana arada sırada ölü böcek falan getirirdi ama..." Ellerini çaresizlikle havaya kaldırdı. "Gitmem gerek. Geç oldu. Bu konuda gerçekten harikaydın. Tekrar teşekkürler. Ne zaman istersen gelip kedimin çalıntı mallarına bakabilirsin. Defrancisco'ların evinin yanındaki, Pamuk Prenses kulübesi görünümlü ev."

"Pekâlâ. Geleceğim." Jamie'yi kapıya kadar geçirdi. "Senin şu hırsız kedinle tanışmam gerek."

David bir sonraki akşamüstü işten eve geldiği anda Diogee'nin onu birkaç blok sürüklemesine izin verdi ve duş aldı.

“Sanırım gidip eşyalarımı geri alacağım” dedi; köpek, “gitmek” kelimesiyle birlikte deli gibi kuyruk sallamaya başladı. Diogee civardaki en akıllı köpek değildi ama bazı kelimeler sanki kuyruğuna doğrudan bağlı gibiydi. “Üzgünüm. Seni kastetmedim.” Kuyruk sallama yavaşladı ama umut dolu hafif bir süzülüş seviyesinde sabitlendi.

David, mutfak tezgâhındaki devasa kavanozdan bir bisküvi alıp Diogee’ye attı. “Hemen döneceğim.” Kuyruk düştü; David evden çıkarken uzun, aşırı zavalıca bir uluma duydu. Ama Diogee’nin o daha Jamie’nin evine varmadan, kocaman köpek yatağında horlamaya başlayacağını biliyordu.

Parlak, mavi kâğıda basılmış, ağaca asılı bir afiş gördü. Masal Diyarı’nda yasak olan bir şeylerle ilgiliydi. Hud’ın bu işin peşine hâlâ düşmemiş olduğuna şaşırılmıştı. En önemsiz kuralları bile özenle uygulatırdı.

David afişe okuma mesafesinde yaklaştığında bunu Hud’dan başkasının asmış olmayacağını fark etti. Bunları bu sabah bastırmış olmalıydı. Afişte, “Masal Diyarı Suç Çılgınlığı! Eğer size ait bir şey çalındıysa süs havuzuna gelin. Eğer mülkünüzde size ait olmayan bir şey bulursanız süs havuzuna getirin. İfadeler alınacaktır. Hırsız ve tüm suç ortakları yakalanıp iki ila dört sene salınmayacaklardır” yazıyordu.

Hiç mantıklı değildi. Neden bir hırsız çaldıklarını diğerlerinin mülklerine koysun ki? Gerçi Riley’nin midillisi Ruby’nin evinin önünde ortaya çıkmıştı, Zachary de Addison’ın günlüğünü kendi evinin önünde bulmuştu. Tuhaf. Ama bu kesinlikle Hud’ın belirttiği gibi bir suç çetesinin işi değildi. Kendi evinden çalınan şeylerin hiçbiri satıldığı takdirde Blue Palm’da bir içki içecek kadar para edecek türden şeyler değildi.

Jamie’nin evine ulaşana kadar, üzerinde afiş asılı yedi ağaç daha gördü. Hud kendini aşmıştı. David, Hud’ın en son seviye dışında bir hız ayarı olduğunu sanmıyordu. Şimdi de süs havuzunun yanında oturmuş, olta ipini bağlıyor, sorguya çekilecek kişileri bekliyordu.

David’in yaklaştığını görünce gözlüğünü burnuna indirdi. “Spor hayranı! Seni görmek ne güzel. Toplumun bir parçası ol-

maya ve hırsız aleyhine ifade vermeye mi karar verdin?”

“Hayır. Ben iyiyim. Yalnızca bir çamaşırdı, Hud. Ve gidip bir kedi hakkında şikâyetle bulunacak değilim.”

“Bir hırsız tarafından eğitilmiş bir kedi” diye karşı çıktı Hud.

David ona el sallayıp yürümeye devam etti. Jamie’nin girişine yönelince sırtıttı. Bej ve kahverengi bir kedi ön cama oturmuş, Hud’a bakıyordu. İlgisini David’e yöneltti, hoş geldin niyetine bir kez miyavlayıp aşağı atladı. Jamie kapıyı açtığı anda kediyi bir kolunun altında tutuyordu. “Kaçmaya çalışmayacağından emin olamıyorum” diye açıkladı, David’i içeri buyur etmek için kenara çekilirken. “Kaçış yolunu buldum. Verandanın sinekliğindeki bir yırtıkmiş. Seni bir daha rahatsız edemesin diye tamir ettim. Ya da Diogee’yi... Sana söylemedim ama dün Mac’in Diogee’nin burnuna birkaç şaplak attığını gördüm.” Bir anlığına duraksadı. “Çok mu konuşuyorum? Ve de çok mu hızlı konuşuyorum?” diye sordu, kendi sorusunun cevabını kendi vererek.

“Sorun değil” dedi David. “Hem Diogee iyi. Kedi şaplağı yemiş gibi görünmüyor.”

“İyi.” Jamie derin bir nefes aldı. “Tüm o afişleri etrafta görmek tuhaf. Üstünde adım yazmıyor ama benimle ilgili olduğun biliyorum.”

“Kimse Hud’ı ciddiye almıyor” dedi David.

“Bu da bir şey. Mac’in kapı paspasıma bıraktığı eşyalar burada.” Jamie, David’i sehpanın üzerinde duran kutuya yönlendirdi. David oturup kutuyu açtı. Mac koltuğun koluna atlayıp yüksek sesle mırılayarak izlemeye koyuldu.

David, çizgili çorabını, düz uzun çorabını, tişörtünü ve çamaşırını kutudan çıkardı. “Bunlar benim.” Beyaz el havlusunu da aldı. “Bunun da benim olduğuna oldukça eminim.” Mac’e baktı. “İyi iş çıkarmışsın.”

“Ben sana başka bir el havlusu alacağım, bunu toz bezi olarak kullandım. Kapıma ilk bırakılan şey buydu, ben de birine ait olduğunu düşünmemiştim. Yani, bana ait olmadığını biliyordum. Sadece bir önceki kiracı unutmuştur falan diye düşün-

müştüm. Yine çok konuşuyorum.”

Jamie o kadar paniklemişti ki yanakları kızarmış, gözleri alev alev olmuştu. Gerginlik onu daha da çekici kılıyordu. David kedinin çenesinin altını kaşıyınca mırlama sesi tavan yaptı. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı demiştin, değil mi?” diye sordu David.

“Asla. Ama eskiden apartmanda yaşıyordum, yani dışarı hiç çıkmazdı. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum” diye cevapladı Jamie.

“Oturabilir misin? Sana bakmak bile beni strese sokuyor” dedi David. “Gerçekten önemi yok.” Kutuya bir kez daha baktı. “Eşyaların yarısı benimmiş gibi görünüyor. Kurbanlarını nasıl seçtiğini merak ediyorum.”

“Bir kedinin zihnini açıklamam imkânsız” diye cevapladı Jamie, “özellikle de MacGyver’inkini.”

“Diogee’nin zihnini açıklamak kolay. Yürüyüş ya da atıştırmalık gibi sevdiği birkaç tane şey var ve bunları sürekli ister. Uyuduğu zamanlar dışında...”

“Yani bir erkek gibi.” Jamie ağzına bir şaplak attı ve gözlemini abartılı bir dehşetle kocaman açtı. “Bunu gerçekten dedim mi?” diye homurdandı ağzını kapayan parmaklarının ardından.

David güldü. “Evet dedin. Ama alınmadım. Kediler ve kadınlar daha karmaşık olabilir ama bu onları üstün kılmaz.”

Jamie ellerini indirip ona gülümsedi. “Doğru. Aslına bakarsan zaman zaman keşke daha az düşünsem diyorum.” İç çekti, “Mac’ın eve getirdiği eşyaların geri kalanıyla ne yapacağım?” diye sordu. “Süs havuzuna mı götürsem? Kime aitlerse sahipleri gelip alsın istiyorum. Ama eğer Hud beni bir kez daha sorguya çekerse pişman olacağım bir şey yapabilirim. Muhtemelen pişman olacağım bir şey.”

“Merak ettim, ne gibi?” diye sordu David.

“Mesela... onu süs havuzuna itmek gibi” diye cevap verdi Jamie. “Aslına bakarsan bundan kötüsü de aklıma gelmiyor. Gördün mü? Komşularımı kedimin yardımıyla yavaş yavaş soyacak kadar da şeytani bir zekâyâ sahip değilim. Öyle olsaydım aklıma ona yapılacak bir sürü şey gelirdi.”

“Ben de seninle geleceğim” diye öneride bulundu David. “Ama eğer Hud’ı süs havuzuna gömmeye karar verirsen seni durdurmayacağım. İzlemek fazlasıyla hoşuma gider.”

“Teşekkürler.” Jamie kutuyu kaldırdı. “Bu işi aradan çıkaram.” Kapıya yönelip bahçeye çıktı.

“Sen iyilerden birisin spor hayranı!” diye David’e bağırdı Hud. “Çoğu senin kadar affedici olmazdı. Senden çalmış olan bir hırsızla vakit geçiriyorsun. Sanırım Bebek’in çekici olmasının da bunda etkisi var.”

“Hud, Bebek, yani Jamie, kedisinin ne yaptığını düne kadar bilmiyordu bile.” Jamie’nin evine baktı. Mac camda, olanları izliyordu.

“Bana kutunun içinde ne olduğunu göstermeyi düşünüyor musun?” diye sordu Hud, Jamie’ye.

Jamie sessizce kutunun içindekileri çıkarıp şortu, dar iç çamaşırını, turuncu mayoyu ve geri kalan malzemeleri süs havuzunun kenarına dizdi.

“Umarım kedim bunları kimlerden aldıysa sahiplerine ulaşırlar.”

“Hey, şeker kız. Senin neyin çalındı?” diye sordu Hud, Addison gelince.

“Bana öyle deme” diye gürledi Addison. “Ve hiçbir şey. Bunu bizim kapının önünde buldum.” Jamie’nin çıkardığı eşyaların yanına Büyük Mantar Savaşı temalı tişörtü bıraktı.

“Bu Zachary’nin tişörtü” dedi David. Tişörtü alıp götürmeyi teklif etmeyi düşündü ama sonra Zachary’nin bunu Addison’ın yapmasını tercih edeceğini aklına geldi.

Addison tişörte şöyle bir baktı. “Bu Zachary’nin mi? O, Adventure Time hayranı biri gibi görünmüyor.”

“İkiniz en son ne zaman gerçek anlamda sohbet ettiniz ki? Yedi yaşında falanken mi?” diye sordu David. “O da büyüdü herhalde.”

“Neyse ne” diye mırıldanıp tişörtü kapıp gitti Addison. Marie, David’in yanında yerini aldı.

“Duyduğuma göre, Helen’in vaftiz oğluyla anlaşılamamışsınız” dedi Marie, Jamie’ye. “Helen’in dediğine göre vaftiz oğlu

senin, her evlenmemiş kadın gibi, huysuz olduğunu söylemiş.”

Jamie’nin ağzı sanki cevap vermeye çabalıyormuşçasına açılıp kapandı ama doğru kelimeleri bulamadı. “Ne demiş, ne demiş?” dedi en sonunda.

“Her zamanki gibi serserilik etmiş” diye karşılık verdi Marie.

“Endişelenme. Kardeşimin torununun biriyle çıktığını öğrendim ama dışımız yakın zamanda boşandı. Bir şeyler ayarla-yacağım.”

“Hayır! Marie, hayır! Kimseyle tanışmak istemediğimi söylemiştim. Erkek falan yok. Bu Benim Yılım” diye çıkıştı.

Marie burnunu çekti. “Saçmalık.”

“Çoğu suçlu normal ilişkiler kurabilme yetisinden yoksundur” diye lafa atladı Hud. “Çalabilirler ya da daha kötüsünü yapabilirler çünkü bizimle aynı duygulara sahip değildirler.”

“Benim duygularım yerinde” dedi Jamie, Hud’a. “Eğer dişim çürürse senin dişine giderim. Aksi takdirde, unut gitsin” dedi Marie’ye dönüp. Sonra da oradan uzaklaştı.

David onu takip etti. “Benim Yılım mı?”

Jamie homurdandı. “Aklımda tutmam gereken şeyleri yüksek sesle söyleyip duruyorum.” Jamie verandasının basamağına oturdu, David de ona katıldı. “Bu yıla Benim Yılım diyordum ama yalnızca içimden” diye itiraf etti. “Annem öldüğünde bana bir sene çalışmamama yetecek kadar para bıraktı. Ve geçen gece sana da anlattığım gibi, hayatta yapmak istediğim başka şeyler olabilir mi, bunu görmek istiyorum. Marie ve Helen düşünmem gereken tek şey buymuş gibi davransa da şu an gerçekten bir ilişkiye başlamak istemiyorum.”

“Üzgünüm, yani annenle ilgili olarak” dedi David.

“Teşekkürler” diye cevapladı Jamie. “Bir yılı geçti. Ben... başta acı o kadar güçlüydü ki... Şimdi azalıyor ama bu neredeyse canımı daha fazla yakıyor. Çünkü... onunla ilgili detaylar da yok oluyor ve bundan nefret ediyorum.”

“Biliyorum” diye cevapladı David.

“Senin annen ve baban hayatta mı?”

“Evet. Kuzey California’da yaşıyorlar. Yılda birkaç kez on-

ları ziyarete gidiyorum. Orada bir ağabeyim de var. Ama eşim, o... neredeyse üç sene önce öldü. Bazen, bazı şeyleri eskisi kadar net hatırlayamıyorum. Örneğin, gülüşünü. Bazen hâlâ kafamda sesi yankılanıyor ama bazen hatırlayamıyorum.”

Jamie başını salladı. “Evet. Kesinlikle.”

Adam olsa başını bilmiş bilmiş sallardı. David, orada çekici bir kadının yanına oturmuş, yine Clarissa’dan bahsediyordu. Ama bu, Adam’la Blue Palm’a gittiği gece gibi değildi. Jamie’yle bir şeyler başlatmaya çalışmıyordu. Yalnızca konuşuyorlardı. Arkadaş gibi. Onunla konuşmak hoşuna gidiyordu.

Mac ağzını açıp derin bir nefes aldı. Jamie’nin bu adamla oturduğu zamanlarda değişen kokusu hoşuna gidiyordu. Adamın kokusu da değişmişti. Yalnızlık kokusu azalıyordu, yerini başka bir şey alıyordu: sıcak ve davetkâr bir şeyler.

Mac yine de içindeki arama isteğini dizginleyemiyordu. Sinsi bir tavırla, sineklikli verandaya gitti. Jamie’nin gizli kaçış yolunu kapattığını unutmuştu. Öfff. Bu sanki onu durdurabilecekti! Sonuçta bir bacadan inmişti. Çıkmak o kadar da zor olmamalıydı.

Bedeni harekete geçme ihtiyacıyla titriyor olsa da Jamie uyuyana kadar beklemeye karar verdi. Sonra harekete geçerci.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Şey, yaklaşık altı yaşındayken kütüphanede izlediğimden beri kukla gösterisine gitmemiştim” dedi Jamie, Ruby’ye. “Yani sanırım bu da yeni bir şey sayılabilir.”

“Kesinlikle sayılır” dedi Ruby, Vosvosunu bir cip ve itfaiye aracının arasına yerleştirirken. “Muhteşem Opp yalnızca bir kukla gösterisi değil. Yaratıcıları buna hizmet diyor. Sana anlatmaya çalışmayacağım bile. Bu, kendin deneyimlemen gereken bir şey.”

Arabadan inip karşıya geçtiler. “Şirinler aşkına! O kocaman bir kova dolusu tavuk mu?” diye sordu Jamie.

“‘Yüce Tanrım!’ Evet öyle” diye takıldı Ruby. “Pennsylvania’da on katlı kovada KFC tavuk satılmıyor mu?”

“Avella ya da benim bulunduğum diğer bölgelerinde satılmıyor” diye cevapladı Jamie.

Ruby, birkaç apartman dairesi ve bir dolarlık malzemeler satan mağazanın karşısında bulunan otobüs durağının önünde durdu. Birkaç delikanlı kaldırıma bahçe sandalyelerini atmış, biralarını yudumluyorlardı. Ruby onlara gülümseyip el salladı. “Tiyatro buralarda mı?” diye sordu Jamie.

“Tiyatro burası. Yani burada olacak” dedi Ruby. “Kaldırım-da gösteri yapıyorlar.”

“Sence bunu tam zamanlı olarak mı yapıyorlar? Yani meslek gibi?” Jamie hipster bir çiftin ellerinde katlanır sandalyeleriyle yaklaştıklarını gördü.

“Yalnızca arada bir gösteri yapıyorlar, yani bundan şüpheliyim. Bağış topluyorlar ama bunun harcamalarını karşıladığından bile emin değilim. Hep yeni eklemeler yapıyorlar” diye ce-

vap verdi Ruby. “Bence bunu yapmalarının temel nedeni, bu işin onları mutlu etmesi. Dünyayı ya da en azından gösteriye gelenleri değiştirmek istiyor olabilirler.”

“Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim.” Jamie gösterinin ya da hizmetin nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Ruby’nin anlattıklarına bakılırsa Muhteşem Opp’un kurucuları tutkularını keşfetmişlerdi.

Ruby kolunu Jamie’nin omzuna atıp hafifçe sıktı. “Senin Los Angeles eğitimine gerekli özeni gösteremedim ama seni gezmeye çıkaracağım.”

“Dokuzda başlamış olması gerekmiyor muydu? Oyuncular hâlâ ortada yok.”

“Dakiklik Opp’un özelliklerinden biri değil” diye cevap verdi Ruby. “Ama gelecekler.”

“Bu akşam bir şeyler ortadan kaybolacak mı, merak ediyorum. Mac’in kaçmak için kullandığı deliği tamir edeli iki gün oldu ama hâlâ bir şeyler çalınıyor. Süs havuzunun oraya bırakılan bir şeyler daha oldu. Mac sorumlu olamaz. En azından yeni çalınanlardan. Hud’a bunu söyleme zahmetine girmedim. Söylediğim her şeyi çarpıtıyor ki benim bir suç dehası olduğum teorisini destekleyebilsin. Mesela şüpheleri kendimden uzaklaştırmak için eşyaları başkalarının kapılarının önüne bıraktığımı düşünüyor. Gerçekten istediğim şeyleri kendi kapımın önüne koyduğumu, geri kalanı da şaşırtmaca olarak kullandığımı düşünüyor. Çünkü neon turuncu mayoyu ne kadar istediğimi sen de biliyorsun.”

“Bence onu sürükleyip tamir ettiğin sinekliği göstermen bile bir şeyi değiştirmezdi” dedi Ruby. “Mac’in senin tek suç ortağın olmadığını düşünüyor, hatırlasana. Eğer onu gerçekten Mac’in evden çıkamadığına ikna etmiş olsan bile yeni çalınanların benim işim olduğunu düşünür. Beni her gördüğünde yan yan bakıyor. Senin adamlarından biri olduğuma emin.”

“En çılgınca olanı ise Mac’in hırsızlık yapmış olması. Başkasının da Mac’le aynı anda bir şeyler araklıyor olması çok tuhaf.”

“Belki Mac’in bir taklitçisi vardır?” diye tahminde bulun-

du Ruby. Jamie'nin kaburgasına dirseğiyle vurdu. "Onu taklit eden bir kedi demek istedim, espriyi anladın mı!"

"Aslında anlamadım. Bana açıklayabilir misin? Ben saf bir kasaba kızıyım." Jamie kirpiklerini titretti. "Gerçekten de garip bir durum ama."

"Evet" diye onayladı Ruby. "Senin kapına yeni bir şeyler bırakılmadı, değil mi?"

"Hayır. Öyle olsa sana hemen söylerdim. Umarım sakinleşmek, tavsiye istemek ve kurabiye yemek üzere koştuğum kişi olmaktan dolayı rahatsız değilsindir."

"Benim için bir keyif" diye cevapladı Ruby. "Bir proje üzerinde çalışırken iş arkadaşlarım, ailem gibi olur. Film bittiğinde hepimiz iletişim halinde kalacağımızı söyleriz ama bir projede denk gelmediğimiz sürece bu olmaz. İşten tanımadığım bir arkadaş bana iyi geliyor çünkü bir sonraki filmimin yapımı birkaç ay sonra başlayacak."

Jamie sokağı bir kez daha kolaçan etti. "Gelecekler. Merak etme" dedi Ruby. "Süs havuzunu gözlerken David'i gördün mü?"

"Hayır" diye cevapladı Jamie. "Mac'in getirdiği eşyaları verdiğimden beri başka eşyası çalınmamış olmalı. Eğer öyle olsaydı bence bana sorardı çünkü tüm diğer kayıp eşyaları benden çıktı."

"Sanki evren ikinizi bir araya getirmeye çalışıyor gibiydi. Önce pet shop'ta karşılaştınız, sonra aynı restoranda randevunuz vardı, sonra da barda denk geldiniz" dedi Ruby. "Sonra bir de kedin onun eşyalarını çaldı."

"Eylül ayında Noel süslemelerine başlamış olmanı kaldırdım" diye cevap verdi Jamie. "Hatta hoşuma bile gitti. Ama eğer evrenin benim için planlarından bahsedeceksen bunu kaldıramam."

Ruby iki elini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Ama David harika bir adamdır. Ve sen de harikasın. Marie ve Helen gibi de olmak istemiyorum ama..."

"Öyleyse olma" diye rica etti Jamie. "Şu an için hiç kimseyle bir şeylere başlamak istemiyorum dediğimde bana inan."

Harika biri bile olsa. Çünkü sana katılıyorum, David harika bir adama benziyor. Komik, iyi, tanışmamızın üstünden birkaç saat geçmemişken uygunsuz bir teklifte bulunmadı. Hatta beni tamamıyla kullanan adamla randevumdan sonra bana içki bile ısmarladı.”

“Poposu da güzel” dedi Ruby.

“Pekâlâ, evet. Bütün açılardan iyi görünüşlü” diye kabul etti Jamie. “Ama gerçekten ilgilenmiyorum.”

“Biliyorum. Anlıyorum da. Gerçekten. Ama David’i senelerdir tanırım ve onu mutlu görmek istiyorum. Son birkaç yıl onun için zordu ve seni yalnızca birkaç haftadır tanıyor olsam da seni de mutlu görmek isterim. İkinizi birlikte hayal edebiliyorum. David hayatta neler yapmak istediğini bulmana engel olacak türden bir erkek değil. Bence seni cesaretlendirir bile.”

Jamie bu konunun kapanmasını istiyordu. “Bugün Halk Eğitim Merkezi’nin öğrenci işleri ofisine gittim. Drama kursu için ödediğim ücreti özel efekt makyajına aktarmama izin verecekler” dedi Jamie. “Yeni şeyler denemekle ilgili tavsiyeni dinlemeye devam ediyorum. Hem harika bir Cadılar Bayramı kostümü yaratabileceğim.”

“İşte geliyorlar!” diye bağırdı Ruby. Bisikletleriyle onlara doğru gelen palyaço makyajlı iki adamı işaret ediyordu. İki bisikletin de eski tip at arabasına benzeyen ek yerleri vardı.

Belki de evren gerçekten benim tarafımda, diye düşündü Jamie. Şimdi Ruby’nin konuyu tekrar David’e döndürme fırsatı olmayacak. İki adam otobüs durağının yanında durup eşyalarını indirmeye başladı, hiçbir şey söylemeseler de Jamie ve Ruby onlara yardım etme ihtiyacı duydu.

Sahnenin kuruluşunu izlerken Jamie’nin içi kıpır kıpır oldu. İki düzenek, bir konfeti bombası ve aşırı derecede tuhaf görünüşlü bir kukla koleksiyonu ortaya çıkmıştı. Bunu yapıyorsan, yani sessiz bir mahalleye neredeyse habersiz gelip kendi masrafını bile çıkarmayacak bir gösteri sergiliyorsan bunu sevdiğin için yapıyorsundur. Eğer bu adamlar neyi sevdiklerini bulmuşlarsa Jamie de bulabilirdi. Ve odaklanmak istediği şey de buydu. Yani şimdilik, bu hediye yıl süresince hayatında er-

kek olmayacaktı. Özellikle de David, çünkü dikkat dağıtacak birine benziyordu. Ve bu çok keyifli bir dikkat dağınıklığı olurdu.

“Addison Adventure Time tişörtümü bana geri getirdi” dedi Zachary, David’le Diogee’yi yürüyüşe çıkarttıklarında. “Tişörtü kapısının önünde bulduğunu, senin de bana ait olduğunu söylediğini anlattı.”

Addison tişörtü süs havuzuna getireli birkaç gün olmuştu. Tişörtü geri verme konusunda acele etmemişti. Gerçi David bunu Zachary’ye söylemeyecekti. Çocuğun, sesini normal seviyede tutmaya çalıştığını ama kendini gülümsemekten alamadığını fark etmişti. “Şirret nasıl?” Zachary’ye takılmadan duramadı.

“O şirret değil” diye itiraz etti Zachary. David de kıza şirret diyenin o olduğunu Zachary’ye hatırlatmadı. “Günlüğünde...”

“Ki sen o günlüğü okumadın” dedi David. Diogee de ortancalara orada olduğunu hatırlatmak için durdu.

“Yalnızca göz attım. Neyse. Bazı sayfalarda çok kızgın gibiydi, erkek arkadaşının yaptıklarına bakınca bunun nedenini anlayabiliyordum. Ama bazı sayfalarda da komik sayılırdı. Ve birkaç iyi şiir de yazmıştı.”

Vurgun David’in tahmin ettiğinden daha ciddiydi. “O da Adventure Time hayranı gibi geldi. Mantar Savaşı tişörtünü hemen tanıdı. Seriden hiç bahsettiniz mi?”

“Evet aslında” dedi Zachary. “Onun mantar bombasının mutasyonlara sebep olduğuna dair bir teorisi var; ona göre, Simon ve Marcy’nin etrafında görünen sümük canavarları da aslında insan mutantlar. Katılıyor muyum, emin değilim ama mantıklı.”

“Benim de başlamam lazım” dedi David.

“Kesinlikle öyle.” Normalde Zachary yürüyüşün geri kalanını, David’in neden her sayıyı okuması gerektiğine dair nedenleri sıralayarak geçirirdi ama bunun yerine, “Bayan Marvel hakkında da konuştuk. Bence benim Ms. Marvel okumama biraz şaşırdı. Çeşitlilik konusunda abartıya kaçıldığı ve Ms. Marvel’in yalnızca küçük bir gruba hizmet ettiğini savunan birkaç Reddit gönderisi var. Küçük dedikleri de kocaman kadınlar gru-

bu. İkimiz de Kamala'nın bir nevi Peter Parker türü bir karakter olduğu ve karakter yapısının da oldukça karmaşık olduğu konusunda hemfikiriz" dedi.

David araya girdi. Zachary'nin çizgi romanlarla ilgili son-
suza kadar konuşabileceğini biliyordu ve genelde onu mem-
nuniyetle dinlerdi. Çizgi romanlarla ilgili farklı internet sitele-
rinde benzer konularla ilgili şeyler okumuştı. Ama bugün Za-
chary ve Addison'ın arasında neler olduğunu duymak için faz-
lasıyla meraklanıyordu. Oğlan, Ms. Marvel'ı savunarak birkaç
ekstra puan kazanmışa benziyordu. "O günden sonra okulda
karşılaştınız mı?" diye sordu.

Zachary'nin yüzü düştü. "İngilizce dersinde ama bir ders-
ten diğerine derse yetişmeye çalışırken birileriyle konuşmaya
zar zor fırsat buluyoruz. Ve yemekte de... Nasıl olduğunu bili-
yorsun, herkes her zamanki kişilerle birlikte oturur. Addison da
hep erkek arkadaşıyla oturur."

"Telefonunu camdan attığı gün sanki onu da hayatından
atmış gibi gelmişti" diye yorumda bulundu David.

"Şey, yani..." Zachary omuz silkti. "Ben de öyle sanmıştım,
günlüğüne de böyle bir niyeti varmış gibi yazmıştı." David gün-
lüğü okumasıyla ilgili imalarda bulunmadı bu kez. "Ama bugün
yemeğin yarısını, erkek arkadaşının kucığına oturup ona pa-
tates kızartması yedirerek geçirdi, yani eğer ayrılmışlarsa bile
şimdi yeniden birlikteler."

"İşler değişebilir. Hatırlasana, Peter Parker onunla ilk ta-
nıştığında Mary Jane'in de erkek arkadaşı vardı" diye hatırlattı
David.

"O da ne demek?" diye ciyakladı Zachary, Diogee de kokla-
dığı şeyi bırakıp sorunun ne olduğunu görmek için etrafına ba-
kındı. "Ben... yani erkek arkadaşı olup olmaması benim umu-
rumda değil. Yalnızca onu çok kötü tanıtmıştı ve ona daha iyi
davranan biriyle birlikte olmak istememesini anlamıyorum."

"Hiç kimse kendisine kötü davranan biriyle olmamalı" di-
ye onayladı David.

"Evet. Onu çocuğun ağzına düşerken görünce bu yüzden
sinir oldum" dedi Zachary.

“Anlaşıldı” dedi David ve acaba Zachary bunun doğru olduğuna kendini inandırdı mı diye merak etti.

Mac, Farecik’i oradan oraya savurdu. Oyuncak her zamanki gibi muhteşem kokuyor olsa da Mac her zamanki coşkusu nu hissedemiyordu. Hepsi insanların suçuydu. Hepsi aşırı derecede aptaldı. Önce burunları yüzünden böyle olduklarını düşünmüştü çünkü koku alma duyuları o kadar kötüydü, ki sahip oldukları şeye burun bile denemezdi. Onların yüzündeki şeye yüz süsü falan denmeliydi.

Ama şimdi suçu yalnızca berbat koku alma duyularına atamayacağını da biliyordu. Jamie ve kendine bir salyalıyı sürü arkadaşası olarak alan insanı bir araya getirmişti. Evin tam önünde oturmuşlardı, Mac yalnızlığın ikisini de terk edişinin kokusu nu alabilmişti. Aralarındaki çekimin kokusunu da alabilmişti. Görevlerinden birini tamamladığından emindi.

Ama sonra hiçbir şey olmamıştı! O zamandan beri birlikte değillerdi. Neden? Buna anlam vermek imkânsızdı. Bir şey sana iyi hissettirirse daha fazlasını istersin. Örneğin, tonbalığı. Tonbalığı Mac’e iyi hissettirdiğinden, daha fazlasını yemek istiyordu. Ne zaman olsa tonbalığı isterdi. Ya da Farecik. Farecik Mac’e kendini iyi hissettiriyordu. Yani neredeyse her zaman. Bıraksalar günün her dakikasında Farecik’le oynardı ama bazen Jamie, Farecik’i kancalı bir kutuya koyuyordu ve Mac hâlâ o kutuyu açmayı öğrenme aşamasındaydı.

Ne iki genç kedi yavrusu kadar çaresiz ne de yetişkin kedi gibi olan o ikili de bir o kadar kötüydü. Aynı şey onlara da oldu. Mac onları yakınlaştırmayı başardı. Bunu biliyordu. İkisinden de bu kokuyu almıştı. Birbirlerini daha mutlu ettiklerinin kokusunu da almıştı. Ama bu onları yakınlaştırdı mı? Hayır. Çünkü onlar insandı ve insanlar yardım olmadan hayatta kalmayı zar zor becerirlerdi.

En azından minik kız ve ilgi göstericinin Mac’in daha fazla dürtüklemesine ihtiyacı yoktu. Bir şekilde ikisi de birlikte daha iyi olduklarının farkına varmışlardı.

Mac kızgınlıkla homurdandı. Bu gece dışarı çıkıp işleri dü-

zeltmeye çalışacaktı. O zamana kadar Farecik saatinden keyif alamayacaktı.

Jamie'nin, belli ki yarattığı karışıklıktan habersiz, huzur içinde uyuduğu odasına koştu. Yerden, faydasız insan burnuna etki edebilecek kadar kokulu bir şey kaptı. Sonra oturma odasına döndü, şömineye girdi ve yavaşça bacadan çıkmaya başladı. Tamamen yetişkin olmayanlar, Mac onlara acıdığı için minnet duymalıydılar. Jamie de Mac'in insanı olduğunu için minnettar olmalıydı. Hayatının geri kalanı boyunca her gece çıkması gerekse de Jamie'nin mutlu olmak için neye ihtiyacı olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

Doğrudan adamın evine gitti. Mac'in her zamanki penceresi kapalıydı. Önemi yoktu. Mankafanın kapısını kullanırdı. Köpeğin hemen içeride olmadığına emin olmak için bir süre bekledikten sonra içeri daldı.

Görünürde salyalı yoktu. İyi. Mac, oyun oynama havasında değildi. Bu gece değil. Merdivenlerden çıkıp adamın uyuduğu odaya girdi. Köpek de kocaman, pofuduk bir yastığın üzerinde, burnu kuyruğunda, kıvrılmış uyuyordu. Böyle bir yastık Mac'in de işine yarardı. Daha sonra yastığı eve götürmenin bir yolunu bulurdu. Bu gece iş için buradaydı.

Yatağa atladı. Adamın, Mac'in ona olan hediyesini kaçırmadığına emin olmak istiyordu. Sinsice yaklaşıp hediyeği göğsüne bıraktı. Sonrası ise tam bir cümbüştü.

Adam pat diye doğruldu. Mankafa da anırmaya başladı.

Mac'in kaçması gerekiyordu. Yataktan atlayıp banyoya gitti. Camın kapalı olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Önemli değildi. Mac bir şeyleri açma konusunda ustaydı. Pencere pervazına atlayıp kancayı patilemeye başladı.

Fazla yavaştı. Adam ensesindeydi. Mac'i kollarına aldı. Mac, debelense de adam onu sıkıca tutuyordu. Onu uyarı niyetine tırmaladığında bile.

"Kes şunu" dedi adam. "Seni suçüstü yakaladım, MacGyver."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jamie kapının çalma sesine uyandı. Saatini kontrol etti. Biraz geçiyordu. Sanki saatlerdir uyuyor gibi gelmişti ama yalnızca yarım saat önce yatmıştı. Yine de bu, birinin kapıyı çalması için çok geç bir saatti.

Ama dışarıda kim varsa böyle düşünmüyordu. Kapı tam gaz çalınmaya devam ediyordu, şimdi daha da gürültülüydü. Jamie, gecelik olarak kullandığı tişörtün altına kukla gösterisinde giydiği kot pantolonu geçirdi. Kapıya yöneldi, hemen ardından geri dönüp komodinin üzerindeki telefonunu aldı. 91- rakamlarını tuşladı. Eğer dışarıda çılgın, yani akıyla zoru olan bir man-yak varsa bu rakamlara bir tane daha 1 eklediği anda polis yola çıkardı.

“Kim o?” diye bağırdı Jamie, sesini sanki iki buçuk metre boyundaymış gibi çıkarmaya çalışarak. Şirin kapısının gözetleme deliği yoktu.

“Ben David” diye cevap verdi dışarıdaki kişi. “Uyandırdığım için üzgünüm. Kedin bende.”

“Mac mı?” Her zamanki uyku yeri olan saçlarının üstünde değildi. Kapıyı açtı, darmadağınık görünen David’i, sinirden küplere binmiş Mac’i ve mutluluktan havalara uçmakta olan Diogee’yi gördü.

Kedisini almak için ellerini uzattığında David bir adım geriledi.

“Onu ben içeri koysam daha iyi olur” dedi. “Biraz... tedirgin.”

“İçeri gel.” Kapıyı sonuna kadar açtı. David içeri girdi ve yere indiği anda Jamie’nin odasına fırlayan Mac’i yere bırak-

mak için Jamie'nin önce kapıyı kapatmasını bekledi. "Kaçtığına inanamıyorum. Sinekliği bantla falan tamir etmeye çalışmadım. Şerit aldım, şerit kesme aleti aldım. Daha önce bu iki şeyin de varlığından haberim yoktu ama nasıl kullanılacağını öğrendim." Bir koşu eskiden delik olan noktaya gidip baktı. "Gördün mü? Hâlâ iyi durumda" dedi ellerini sinekliğin üzerinde dolaştırarak.

Başını kaldırdığı anda David'in kolundaki kırmızı ve uzun çizdiği gördü. "Seni tırmalamış!"

"Önemli değil" dedi David.

Diogee huysuzlanıp kayışını çekiştirdi. Belli ki biraz sevgi istiyordu. Jamie köpeğin önünde çömelip onu sevmeye başladı. "Seninle ilgilenmediğim için özür dilerim. Evet, öyle. Evet, öyle." Diogee sırtüstü uzandı, Jamie de görev bilinciyle köpeğin göbeğini okşamaya başladı. "Çizik için bir şeyler getireceğim. Mikrop kapmasını istemezsin" dedi David'e ve doğruldu. Diogee durmasını istemeyerek patisiyle Jamie'yi dürttü.

"Diogee, kes şunu" dedi David.

"Onu salmak ister misin?" diye sordu Jamie.

"Sorun olmaz mı?"

"Olmaz tabii. Zarar verebileceği bir şey yok."

David kayışı çıkardıktan sonra banyoya doğru Jamie'yi takip etti. "Ben merhem alırken sen de kesiği yıka."

"Çok da..." diye itiraz etmeye başladı David.

"Yap dedim" dedi Jamie, David de sözünü dinledi. Jamie ilaç dolabını kurcalamaya başladı. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordu. Güzel kokuyordu. Sabun, erkek ve belki de biraz vanilya gibi. "Peki, şey... Mac'i nerede buldun?" diye sordu kendi dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Hâlâ nasıl kaçmayı başardığını bulmam gerekiyor."

"Odamdaydı" diye cevapladı David.

"Yüce Tanrım! Bu kedinin içine ne kaçtı, bilmiyorum. Onun yüzünden Masal Diyarı'ndan atılacağım." Jamie merhemi bulup dolap kapağını kapattı ve David'den bir adım uzaklaştı.

"Endişelenme. Bu durumdan Hud'a bahsetmem." David suyu kapatınca Jamie havluya uzandı, göğsü adamın ılık ve sert

sırtına değdi. Sutyen giymiyor olduğunu o anda fark etti, çünkü gecelik olarak giydiği Minion tişörtünün altına kotunu giyip çıkmıştı. Banyo fazlasıyla küçüktü. David'e bir havlu uzatıp küvetin kenarına oturdu.

"Bir şeyini almayı başardı mı bari?" diye sordu.

"Ah, hayır. Ama sana ait olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi bana getirdi." David elini ön cebine sokup, yeşil uzaylı desenli pembe bir külot çıkardı.

"Evet, benim." Jamie hızla doğruldu, külotu kapıp kotunun cebine tıktı. Yanaklarının alev alev olduğunu hissediyordu ki bu kızardığı anlamına geliyordu. Kızarmaktan nefret ediyordu. Merhemini kapağını açıp David'in koluna sıktı, hemen akabinde neden merhem tüpünü David'e vermediğini merak etti çünkü şimdi merhemi sürmesi de gerekecekti. Bu tuhaf mıydı? Karar vermesine fırsat kalmadan David merhemi kendi sürdü.

"Yara bandı ister misin?" diye sordu Jamie.

"Böyle iyi" dedi David. Banyodan çıktı ama oturma odasına girince duraksadı. Jamie de yanına geldi ve bir kahkaha attı. Diogee koltukta yatıyordu. Mac de öyle. Neredeyse burun burunlardı, gözleri birbirine kilitlenmiş halde, hareketsiz duruyorlardı.

"Diogee'nin giriş kapısının altını kazmaya başlamamış olduğuna inanamıyorum" dedi David yumuşak bir sesle. "Normalde koca bir ödlektir."

"Mac'in tırnaklarını çıkarmadığına inanamıyorum" diye onayladı Jamie. "Belli ki uzlaşmaya çalışıyorlar. Onları rahat bıraksak iyi olur."

David kıpırdamadı. "Büyük annem bana, kavgaya tutuşmuş iki peluş oyuncakla ilgili bir şiir okurdu. Kavga bittiğinde geriye bir tek kumaş parçaları kalmış."

"Alacalı köpek ve benekli kedi! Annemin garaj satışında bulduğu bir kitaptaydı" diye cevapladı Jamie. "Bence eğer birbirlerini parçalara ayıracak olsalar şimdiye çoktan başlamış olurlardı. Hadi gel." Mutfağa ulaştıklarında Jamie buzdolabını açtı. "Sana ne ikram edebilirim? Ben bira içeceğim."

"Bana uyar."

Jamie, David'e bir şişe Corona uzattı, oturdular. Jamie ellerini göğsünün önünde birleştirmemek için kendini zor tutuyordu. Artık çok geçti. Göreceği kadar görmüştü zaten. Ama çok da bir şey belli olmuyordu çünkü tişörtün kumaşı o kadar da ince değildi. "Birkaç saat içinde işe gideceksin. Kalmak zorunda değilsin. İstersen birayı yolluk olarak alabilirsin çünkü nasıl olsa araba kullanmayacak, yürüyeceksin."

"Beni dışarı mı atıyorsun? Hem de kedi tırmığı hastalığından yeni yeni kurtulurken?" diye sordu David ve gülümsedi. "Erken yatmıştım, yeteri kadar uyudum."

"İstedğin kadar otur" dedi Jamie. Birasından bir yudum içti. "Mac evine gizlice girdiği için gerçekten üzgünüm. Evi kaçması imkânsız hale getirdiğimi sanıyordum. Onun yeni bir kaçış yolu bulmuş olması, başka birinin de çalmaya ve eşyaları sitenin çeşitli bölgelerine dağıtmaya başlamasından daha mantıklı."

"Aslına bakarsan kedinin hırsızlığının komşum Zachary'ye faydası dokunmuş olabilir. Addison'la aynı liseye gidiyor ve ona abayı yakmış durumda. Kızı tanıyorsun, değil mi? Riley'nin ablası hani?"

"Onunla tanıştım" dedi Jamie. "Ona abayı yakmış olan çocuk, kızı daha önce gördüğüne emin mi?"

David kahkaha attı. "Evet. Birbirlerini neredeyse doğdukları günden beri tanıyorlar. Çocuk da kızın sinirlerinin biraz bozuk olduğunun farkında. Ama çocuğun hormonları çok güçlü. Hem zaten kim bilir, belki sevgilisi bir ahmak olmasa kız da sürekli sinirli olmazdı. En azından Zachary'nin teorisi bu."

Jamie kaşlarını kaldırdı. "Bu mümkün. Zachary kızın sevgilisini tanıyor mu?"

"Addison'la çocuğu okulda birlikte görüyor ve günlüğünün bir kısmını okudu" dedi David.

"Günlüğünü mü? O halde günlüğü kapısında bulan çocuk da o olmalı. Ruby günlüğü gizlice eve soktuğu sırada ben de oradaydım."

"Evet. Ondan bunu yapmasını isteyen bendim. Zachary eğer günlüğü kendi iade ederse kız, okuduğu için ona kızar diye

düşünmüştü. Ki okudu da” diye cevapladı David.

“Mac’in ona iyiliği dokundu derken kastettiğin bu muydu?” diye homurdandı Jamie. “Günlüğü o almış olmalı. Riley’nin midillisini de. Gizlice kaç eve girdiğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Günlüğü düşünmemiştim. Zachary’nin kaybolan Adventure Time tişörtünü kastetmişim. Hani Addison biz de oradayken tişörtü süs havuzuna getirmişti ya?” dedi David. Zachary’ye ait olduğu olduğunu söyleyince Addison da tişörtü vermeye Zachary’ye gitmiş. Adventure Time ve diğer çizgi romanlarla ilgili uzun uzun sohbet etmişler. Bence yıllardır ilk kez konuşmuşlardı. Zachary’nin Mac’ten şikâyetçi olmayacağına emin olabilirsiniz.”

“Sence ne yapmalıyım? Kapı kapı dolaşıp hırsız bir kedinin sahibi olduğumu itiraf edip özür mü dileyeyim?”

“Bence yalnızca Mac’in yeni kaçış yolunu bulup mühürlesen yeter” dedi David. “Sonrasında her şey unutulup gidecektir. Hud dışında kimsenin bu konuyu kafaya taktığı yok. Evi dolaşıp nasıl kaçtığını anlamana yardımcı olabilirim istersen.”

“Harika olur. Farklı bir göz işime yarar.”

“Eğer senin için de uygunsa yarın işten sonra üç buçuk gibi gelirim.” David birasını bitirdi. “Gidip kimse parçalanmış mı bir bakalım. Şiiri bildiğine inanamıyorum.”

“İkisi de bir yerini incitmiş gibi görünmüyor” dedi Jamie, oturma odasına döndüklerinde. “Aferin Diogee. Ben Mac’le girdiğim hiçbir bakış yarışmasını kazanamadım ama Diogee hâlâ dayanıyor. Yarın onu da getirmelisin.”

“Harika. Yarın görüşürüz.” David tasmayı köpeğe geri taktı. Diogee’yi kapıya neredeyse çekerek götürdü. Sürekli dönüp Mac’e bakmaya çalışıyordu.”

“Mac’i eve getirdiğin için teşekkür ederim” dedi Jamie. “Umarım işten önce biraz uyuyabilirsin.”

“Öyle yapacağım. Hoş tişört” dedi David, Jamie tam kapıyı kapatmak üzereyken.

Sutyensiz durumundan değil de gerçekten tişörtünden bahsettiğini umdu. Minyonlar animasyonundaki Vinnie ve Ju-

les gerçekten de komik karakterlerdi. Bundan bahsediyor olmalıydı.

Jamie kendini koltuğa, Mac'ın yanına attı. "Başın fazlasıyla belada" dedi. "Ama seni seviyorum." Yanağını kedinin kafasına sürttü, o da mırlamaya başladı.

"Yatağa geri dönelim. Yani ben döneceğim, çünkü sen yataкта bile değildin." Kediye kucağına alıp yatak odasına taşıdı. "Lütfen olduğun yerde dur yoksa seni tasmayla uyutmaya başlarım. Gerekirse tasmayı kendime bağlarım."

Mac yatağın tam ortasına kıvrıldı. Jamie iç çekti, kotunu çıkardı ve Mac'ın yanına uzandı ama hiç uykusu yoktu. "İçinden seçebileceğin bir ev dolusu eşya vardı ama gittin külotumu seçtin. Çok teşekkürler MacGyver."

Neyse ki Jamie de David'in iç çamaşırını görmüştü. Onunki kısa şorttu ve Jamie, adamın onunla çok hoş görüldüğünden emindi.

Homurdandı, yan dönerek yastığıyla başını kapattı. David'in iç çamaşırıyla nasıl görüldüğünü düşünmek bile istemiyordu. İsteddiği ve yapması gereken şey, Mac'i nasıl ait olduğu yerde tutacağını düşünmekti. Bir de bir sonraki hayalinin ne olacağına karar vermek.

"Umarım 'hoş tişört' dediğimde tişörtten bahsettiğimi anlamıştır" dedi David, Diogee'ye birlikte eve dönerlerken. Kelimeler ağzından çıktığı anda söylediği şeyin sutyensiz oluşuyla ilgili sapıkça bir ima anlamına gelebileceğini fark etmişti. Bunu fark etmemek mümkün değildi. En azından David için.

"Sana gelince, o kediye kafa tuttuğun ve şaftın kaymadığı için seninle gurur duyuyorum" diye devam etti David. Bazen köpekle fazla konuştuğunu düşünüyordu. Ama insanın köpeği varsa onunla konuşurdu. Jamie'nin de Mac'le konuştuğuna emindi.

Köpekle eve vardıklarında David doğrudan yatağa döndü. Birkaç saat içinde kalkması gerekecekti. Diogee'nin devasa yastığına, memnuniyet dolu bir iç çekişle yattığını duydu. Birkaç saniye sonra köpek yüksek sesle horlamaya başladı.

Ama David, beynindeki ışıklar açılmış gibi hissediyordu. Kendini düşünmekten alamıyordu. İlginç, tuhaf, korkunç, hat-ta sinsiceydi belki? Yani MacGyver'ın Zachary'nin bir eşyası-nı Addison'a, sonra da kızın eşyasını oğlana vermiş olmasından bahsediyordu. Bunun olma ihtimali neydi ki? Masal Diyarı'nda yirmi üç ev vardı.

Jamie o tişörtle dehşet güzel görünüyordu. Düşünce ka-fasında bir anda belirmişti. Düşünceyi kafasından uzaklaştırdı David.

Neden onun o kadar eşyasını yürütmüştü ki? Süs havuzu-na bırakılan eşyalara bakılırsa kedi herkesten çok onun eşyala-rını çalmıştı.

Jamie o tişörtle olağanüstü güzel görünüyordu.

Düşünceyi kafasından on beş saniyeliğine atmayı başarmıştı. Tişört oldukça komikti. Minyonlar'dan Jules ve Vinnie, ellerinde silah yerine muz tutuyorlardı. "Pa-ta-taaa" dedi Da-vid yüksek sesle ve oldukça iyi bir minyon taklidiyle. Minyon-lu tüm filmleri haddinden defalarca izlemişti çünkü Lucy ve Adam'ın en küçük çocuğu ve David'in vaftiz kızı Maya min-yonlu filmlere bayılıyordu. En azından film zevki iyiydi. Karlar Kralı Nor'un ilk yarısından sonrasını izlemek istememişti.

Jamie o tişörtle müthiş görünüyordu.

Belli ki kendi beynini kontrol edemiyordu. Jamie'nin uzay-lı külotla da olağanüstü güzel göründüğüne emindi. Aklında görüntüler belirmeye başlayınca inledi, yastığı kafasının üstü-ne çekti. Artık uyumasına imkân yoktu.

Ertesi gün akşamüstü, Jamie yerinde duramıyordu. Defte-rini aldı. "Hoşuma Giden Şeyler" listesine birkaç ekleme yap-a-caktı. Bunlar arasında sabahki derste öğrendiği, yara makyajı yapmak ve halen daha gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyor olsa da Muhteşem Opp da vardı. Kukla terapisi? Kukla aydın-lanması? Gösteriyi sahneleyen iki kişi, Jeffrey ve Kranko insan-ların... coşkuyla bağlantı kurması ve coşku yaratması için on-lara yardımcı olmaya çalışıyor gibiydi. Coşku, duruma en yakın kelimeydi. Böyle bir şey yapmak ne kadar da havalı olurdu? Ya-

ni sokak gösterisi yapmaktan bahsetmiyordu. Gerçi bunu henüz denememişti o yüzden belki de ihtimal dışı görmemeliydi. Ama demek istediği şey insanları bir araya getirip mutlu etmek amacıyla bir şeyler yapmanın ne kadar güzel olacağıydı.

Defteri bir kenara attı. Akılinda birçok düşünce vardı ama onları yazıya dökerek sabra sahip değildi. Bunun yerine hızla sinelikli verandaya gitti, tamir ettiği yeri bir kez daha kontrol etti. Mac buradan çıkmış olamazdı.

Mutfağa gidip buzdolabını açtı. Sonra kapatıp tekrar açtı ve bir tane turşu alıp yedi. Aç bile değildi. Sonra da turşu tadını gidersin diye ağzına bir kraker attı, en sonunda dişlerini fırçalaması gerektiğine kanaat getirdi.

Dişlerini fırçalarken bir yandan da aynada kendini inceledi. Üstünü değiştirmeli miydi? Üzerinde basit bir V yaka tişört ve bej renk pantolon vardı. Özel sayılmazdı. Bekle. Neden üstünü değiştirmeyi düşünmüştü ki? Kıyafetlerinin özel olmaması neden önemliydi? Komşusu, kedisinin nasıl kaçtığını bulmasına yardım etmek için gelecekti. İyi görünüyordu. Sutyen takıyordu. Uygun görünüyordu, önemli olan da buydu.

Yine de yatak odasına gitti, dolap kapağını açtı, birkaç askıyı yerinden oynattı ve kapağı sertçe yeniden kapattı. Üzerini değiştirmeyecekti. İşte Benim Yılım'ın erkeksiz olmasının sebeplerinden biri de buydu. Çekici bir adam tamamen komşuluk vazifesi gereği ve kesinlikle flört içermeyen bir niyetle ona yardım etmek için evine geliyordu, o da anında, listesi gibi önemli bir şeye odaklanmakta güçlük çekmeye başlıyordu.

Mac'i, uyukladığı güneşli noktadan alıp kediye sarıldı. Kedi buna iki saniye kadar katlanıp kaçtı. Mac sevimlenden ve ilgiden hoşlanırdı ama yalnızca canı istediğinde. Ya da Jamie'ye acıdığına...

Jamie telefonunu alıp alacalı köpek ve benekli kedi şiirini araştırdı. Adı "Düello" ydu. Bunu unutmuştu. David şiirin adını biliyor mudur, diye merak etti. İşte yine aynı şeyi yapıyordu. Kıyafetlerle ilgili düşünmüyordu belki ama hâlâ onu düşünüyordu. Bu saçmalıktı.

Derin bir nefes alıp dışarı çıktı. Mac'in kaçış yolunu kendi

aramaya başlayacaktı. David'in teklif etmesi çok düşünceli bir davranıştı ama kendi yapabilirdi. Ama incelemeye henüz başlamamıştı ki Marie köşede belirdi. "E-postanı kontrol et" dedi Jamie'ye.

"Neden?" diye sordu Jamie. Marie'nin bakışından hoşlanmamıştı. Gözünde hevesli bir parıltı vardı.

"Çünkü Fred Hernandez, dış hekimimiz az önce sana e-posta attığını söyledi" dedi Marie.

Jamie gözlerini kapattı, üçe kadar saydı ve yeniden açtı. "Marie, lütfen bana sormadan kimseye e-posta adresimi verme. Sana söyledim. Sana dışçın ya da bir başkasıyla tanışmakla ilgilenmediğimi açıkça dedim. Lütfen ona bir e-posta gönderip yandırdığını söyle."

"Ona söylemende sakınca yok, Jam" diye seslendi David.

Jamie omzunun üzerinden bakınca David'in ona yaklaştığını gördü. David hemen Jamie'ye göz kırptı, ardından kollarını omuzlarının etrafına dolayıp kendine çekti. "Jamie'yle çıkıyoruz. İşler yolunda gitmez diye sitedeki kimseye söylemek istemedi ama artık o konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Marie gözlerini kısıp onlara baktı. "Birkaç kere çıktınız demek" diye tekrar etti. "Nereye gittiniz?" Hud Martin gibi konuşmuştu.

"Universal Studios. Tamamen turist işi olduğunu biliyorum ama Jamie buraya daha yeni taşındı. Hem Bates Motel'i görmesi gerekiyordu. Kendisi bir Hitchcock hayranı" dedi David.

"Fanatığı desek daha iyi olur. Bayılıyorum" diye çabucak ekledi Jamie, başının döndüğünü hissederek. Marie'nin dışçisiyle çıkmak istemiyordu ama David'in konuya dalıp olayı ele almasından hoşnut muydu, ondan da emin değildi. "Bir de buradan birkaç blok ötedeki bir yere birkaç kadeh bir şeyler içmeye gittik. Adı neydi?" Vücut ısısı omzunu ve yanlarını ısıtıp dikkatini dağıtıyordu.

"The Thirsty Goat" dedi David. "İnanmazsın ama Jamie, Skittle kokteyli içti. Ona, üniversite yurduna gizli gizli soktuğu

votka aromalı jelibonları hatırlattığını söyledi.”

“Yakalandım” dedi Jamie.

Marie başını yana yatırdı, ikiliyi bir an daha inceledi ve başını salladı. “Fred’e biriyle görüşmeye başladığını söylerim” dedi Jamie’ye. “Ama eğer ikinizin ilişkisi yürümezse onunla çıkacaksın. Otuz dört yaşındasın. Bunu unutmaman gerek.” Evine yöneldi.

Jamie, David’den uzaklaşmaya başladı. “Bir dakikalığına yakın dur” dedi David. “Marie her şeyi görür.”

“Doğru.” Jamie ona bakabilmek için biraz döndü. “Bana daha önce Jam demiş miydin?”

“Daha ikna edici olduğunu düşündüm. Yani düşündüm ki eğer çıkıyor olsaydık sana bir isim takmış olurum” dedi David. “Fazla düşünmeye fırsatım olmadı. Jam hoş isim ve adının ilk üç harfinden oluşuyor. Olur gibi gelmişti.”

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirmeye başlasa da Jamie kendini zorlayıp, “Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu” dedi.

David yüzünü ekşitti. “Haddimi aştım. Sanırım beni birileriyle çıkmaya zorlayan arkadaşlarım yüzünden kendim de aynı durumda olduğum için yaptım bunu. Sana yardım edebilirim diye düşünmüştüm. Hepsi bu.”

“Bana gerçekten de yardımın dokundu” diye kabul etti Jamie. “Barda karşılaşmamız iyi oldu. Böylece elimize kullanacak birçok güzel detay geçti. Hitchcock iyi bir fikir olsa da o detaylar olmadan Marie’yi ikna edebileceğimizi sanmıyorum. Bana Hitchcock filmlerini sormuş olsa cevap verebilirdim.” Marie’nin hâlâ onları gözetliyor olma ihtimaline karşın başını kaldırıp gülümsedi ve, “Sence şimdi Mac’in nasıl kaçtığını bulmaya çalışabilir miyiz?”

David başını sallayıp Jamie’yi şakaklarından öptü ve kollarını yavaşça çekti. Artık kollarını omuzlarını sarmıyor olsa da Jamie, bedeninin ısısının tüm vücudunu kapladığını hissedebiliyordu. “Hey, Diogee’yi getirmemişsin.” Bir şey söylemek istemişti ve aklına ilk gelen şey bu oldu.

“Zachary’yle yürüyüş yapmalarına karar verdim” dedi David.

“Peki ama o da gelebilir derken ciddiymdim” diye cevapladı Jamie. “Kaçış yolunu aramaya evin etrafında bir tur atarak başlamaya karar vermiştim.”

“Olur.” Yürümeye başladılar. “Belki de en yakın arkadaşlarım Adam ve eşi Lucy’ye de çıktığımızı söylerim. Eğer senin için de uygunsa. Onlarla ne zaman görüşsem bana counterpart.com’da yeni profiller göstermeye çalışıyorlar. Dur durak bilmiyorlar. Ve sen ilk iki randevumun nasıl geçtiğini biliyorsun.”

Jamie omuz silkti. “Neden olmasın? Hem sen de yalandan faydalanmış olursun.”

“Lucy’nin benim için beğendiği Counterpart kadınlarının biri bugün bir, aslında onlarca mesaj gönderdi” dedi David. “Ona bir mesaj gönderdim, kadın bana on tane falan mesaj göndermiş, ki aralarda ben hiç cevap yazmadım. Onu görmezden gelmiyordum, yalnızca çalışıyordum.”

“Arada cevap almıyorsan on epey yüksek bir rakam” dedi Jamie.

“Evet. Söylediklerinde bir sorun da yoktu ama mesaj sayısı beni korkuttu. Artık onunla buluşmak istemiyorum.”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum” dedi Jamie. “Ama belki iyi biri olduğunu düşünüyor ve seni tanımak için heyecanlanıyordur.” Bu bilinmeyen kadına karşı adil davranmak istiyordu. Zaten David’le gerçekten de çıkmıyorlardı. Ufak kıskançlık atakları hissetmesinin bir nedeni yoktu.

“Belki de” diye onayladı David.

“Tüm bu pencereler bana sağlam görünüyor. Sence?”

“Evet, ben de bir sorun görmüyorum. Gerçi... şuradaki kese çiçeği çalısını görüyor musun?” David yatak odası camının altındaki çalılığı işaret etti. “Üst dalları biraz kıvrık, sanki bir şey üstüne düşmüş gibi. Ya da sanki kedinin biri çatıdan üstüne atlamış gibi.”

“Ama eldeki problem hâlâ aynı. Bu kedi çatıya nasıl çıkabiliyor?” diye sordu Jamie.

Bütün evi bir kez daha dolaştılar ama Mac’in kaçış yoluna işaret eden başka bir şey daha göremediler. “Bir de içeriden bakalım” diye öneride bulundu Jamie.

Oturma odasından başladılar. Mac sosyalleşmeye kararlı biçimde, onlar etrafı kolaçan ederken memnuniyetle mırıl原因arak arkalarından geldi.

David'in telefonu titreşti. "Üzgünüm. Buna bakmam lazıyım. Pastane müdürü şehir dışında olduğı zamanlarda yerine bakıyorum, tıpkı şimdi olduğı gibi." Telefonunun ekranını açıp kapatması bir oldu.

"Her şey yolunda mı?"

"Bahsettiğim kadındı. BayanDoğru347. Profilimde çocuk isteyip istemediğimin yazmadığını ve merak ettiğı için sormak istediğini söylemiş."

"Ah. Belki de çocuk istememek onun için büyük eksidir" dedi Jamie. Kadına bir nevi sinir olsa da onunla ilgili açık görüşlü olmaya çalışıyordu. Hayır sinir olmak biraz abartılı kaçmıştı. Ama kadın mutlaka sıkıcı bir tipti. BayanDoğru347 mi? Aklına bundan daha ilginç bir kullanıcı adı gelmemiş miydi?

Jamie kullanıcı adı analizini paylaşmadı. Bunun yerine, "Bu konuyu baştan belirlemek tipik bir durum mu? Ben hiç internette birileriyle tanışmadım. Avella'da herkes herkesi tanır ya da insana öyle gibi gelir" dedi. Bir yandan konuşup bir yandan da evi kolaçan ediyorlardı.

"Bilmiyorum. İlk ikisiyle böyle bir durum olmamıştı. Hamile olan, çocuk konusundaki düşüncemi sorsa iyi olurdu gerçi ama onun dışında bilmiyorum. Hem ne tür bir aile istediğın konusunu konuşmak için karşındaki kişiyle işler en azından biraz ciddiye binene kadar beklemenin nesi yanlış ki?"

"Bunda hiçbir yanlış yok" dedi Jamie. "Yalnızca şöyle bir durum var, spermin son kullanma tarihi yok. Sanıyorum ki kesinlikle çocuk istiyorsan, kesinlikle çocuk istemeyen biriyle çıkmak istememen doğal. Ama böyle bir şey olsa bunu profiline yazardı gibi geliyor." İşte. Oldukça adil davranmıştı. Ve kadınların, erkeklerin düşünmediğı şeyleri düşünmek zorunda oldukları doğrudu.

"Belki de profiline yazdı. Yalnızca hızlı bir göz atmıştım" diye itiraf etti David. "Ona mesaj attım çünkü aksi takdirde Adam ve Lucy'nin bana birilerini bulmaya çalışmalarını dinle-

mek zorunda kalacaktım ve artık dayanacak gücüm yok. Yani, onlara çıktığımızı söylememde gerçekten de sorun yok mu?”

Jamie kendini adil olmaya zorladı. “Sorun yok. Eğer fikrini değiştirirsen ve profillere bakmana yardım etmelerini istersen onlara artık görüşmediğimizi söylersin, olur biter. Yani, demek istediğim, sonuçta o siteye üye oldun. Birileriyle tanışmayı istiyor olmalısın.”

“İstiyordum. Geçenlerde, hayatımın geri kalanını yalnız geçireceğim düşüncesiyle dehşete düştüm” diye itiraf etti David. “Ama şu internet olayı bana göre değil. Zamanı geldiğinde biriyle karşılaşmak istiyorum. Eğer sen de biriyle tanışırsan bana söyle ki yalancıkta ayrılalım.”

“Seninle yalancıkta çıkmak istememin tek nedeni biriyle çıkmak istememem” diye hatırlattı Jamie. “Mac’in kaçmış olabileceği hiçbir yer göremiyorum.”

“Ben de” diye cevapladı David. “Belki de adamın tanışmak isteyeceğin türden biri olmadığına emin olmak için Marie’nin dışçısından gelen e-postayı okumak isteyebilirsin.”

Jamie, David’in yüzünü inceledi. Şimdiden kararını mı değiştirmişti? Onunla yalancıkta çıkmaktan kurtulmaya mı çalışıyordu? “Pekâlâ. Gidip bakayım.” Telefonunu çıkardı, e-posta kutusunu, sonra da dışçiden olduğunu düşündüğü e-postayı açtı. “Konu başlığı ‘Benim İhtiyaçlarım’. Gelecek vaat ediyor, değil mi?”

David’in telefonu titreşti. Kontrol etti. “BayanDoğru-347’den bir mesaj daha. Eğer çocuk istiyorsam kaç tane istediğimi ve kız ya da erkek tercihim olup olmadığını soruyor.”

“Benimki daha etkileyici. Dışçinin e-postası var ya, çıktığı kadınların sahip olması gereken özelliklerin bir listesiymiş. Bir işi olmalı. Bir arabası olmalı.”

“Koca parası yiyenleri elemeye çalışıyor” dedi David. “O kadar da kötü sayılmaz.”

Jamie parmağını havaya kaldırdı. “1,75’ten kısa. Saçı orta boy. Gerçi benim saçımın kısa olduğunu bildiğini ama bunu ‘düzeltebileceğimizi’ yazmış.” Telefonu kapattı. “Yeteri kadar okudum. Onunla daha tanışmadım bile ama şimdiden benimle

ilgili düzeltilmesi gereken şeyler olduğuna karar vermiş.”

David’in telefonu yeniden titreşti. “Ah, hadi ama.” Kontrol etti. “Kız bebek için Charlotte ismiyle ilgili ne düşündüğümü merak ediyor. Takma ismi muhtemelen Charley olurmuş. Erkek bebek ismi olarak da Ethan.” Jamie’ye baktı. “Hâlâ akla yatan sorular sorduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ah, hayır demem gerek.” Jamie, tüm bunlardan sonra David o kadınla çıkmaya asla yanaşmayacağı için bir coşku dalgası hissetti. Hissi ötelemeye çalıştı. Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Gerçi artık arkadaş oluyorlardı ve arkadaşlar birbirlerinin deli-
lerle çıkmalarına izin vermezlerdi.

“Ona komşumla çıkmaya başladığımı ve işin yürüyüp yürümeyeceğine bakmak istediğimi söyleyeceğim.” Gülümsedi. “İşe yarar hale geliyorsun.”

Jamie de güldü. “Sen de öyle. Dişçi minnettar olmalı. Eğer onunla yemeğe çıkmış olsaydım muhtemelen kalbini çatalla bıçaklardım.”

“Biliyorsun, artık yalancıkta çıktığımızı göre, gerçekten de bir yerlere gitmemiz gerek” dedi David. “Çünkü Marie her şeyi görüyor, benim arkadaşlarım da detay isteyeceklerdir.”

“Bir yerlere gitmek bana uyar. Nereye gidelim?”

“Eski filmleri sevdiğini biliyorum ama çok eski filmleri seviyor musun?” diye sordu David. “Çünkü eğer seviyorsan mükemmel bir yer biliyorum. En sevdiğim mekânlardan biri.”

Jamie’nin nabızı sanki David gerçekten kendisine çıkma teklif ediyormuşçasına yükselmişti. “Eğer senin en sevdiğin yerlerden biriye görmek isterim.”

“Sessiz Film Sineması. Yalnızca cuma ve cumartesi günleri gösterimleri var. Cuma sana uyar mı?”

“Elbette” diye cevapladı Jamie. “Eski filmleri severim ama daha önce hiç sessiz film görmemiştim. Yani televizyonda ufak bölümler izlemiştim ama zaten yeni şeyler denemek gibi bir görevim var. Kulağa mükemmel geliyor.”

“Seni saat yedide alırım. Numaramı vereyim, belki öncesinde bana psikopatça mesajlar göndermek istersin” dedi David.

Jamie telefonunu uzattı. “Sen yaz. Ben senin yalancı sevgilim. Kesinlikle numaran bende olmalı.”

Mac mayışmış ve geceyle ilgili memnun olmuş bir biçimde gerindi. Jamie ile David denilen o adam, birlikte daha fazla zaman geçirmeye başlamışlardı ve ikisi de mutlu kokuyordu. Üstüne üstlük David bu sefer mankafayı getirmemişti. Geçen gece köpek evdeyken Mac tırnaklarını kullanmamak için bütün kontrolünü kullanmıştı. Mankafayı ağlatarak Jamie ve David’i rahatsız etmek istememişti.

Bu gece çıkmasa da olurdu ama geçen gece yakalanmadan önce tam da yetişkin olmamış olanlar üzerinde çalışmaya devam etmeyi planlıyordu. Yakalanmıştı! Bir insanın onu yakalayabilecek kadar hızlı davranmış olmasına hâlâ inanamıyordu. En azından bu vesileyle David ve Jamie bir araya gelmişti. Kendisi planlasa bu kadar olurdu.

Bir de mankafayı ziyaret etmesi gerekiyordu. Ona birkaç saat merhamet gösterdi diye hoşgörü de göstermeye niyeti olmadığını köpeğin aklına sokması gerekiyordu. Eğer Mac, Diogee, Jamie ve David Mac’in bölgesinde birlikte yaşayacaklarsa, Diogee’nin sürü hiyerarşisindeki yerini bilmesi gerekiyordu, ki bu en alt kademe demekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**B**una ne dersin?” dedi Ruby hardal renkli, çan etekli bir elbiseyi havaya kaldırarak. Etekteki cepler kocaman denizkabukları şeklindeydi ve elbise boyundan bağlamalıydı. “Ağırbaşlı ama seksi. Don’un sekreteri olduğu zamanlarda Megan Draper’ın giyeceği türden bir şeydi.”

“Çok güzel. Ama sarı bana pek gitmez” dedi Jamie. “Sessiz Film Sineması’na açıkça vintage olan bir elbise giyip gitmek saçma mı olur? Kostüm giyiyormuş gibi görünmek istemem.”

“Görünmezsin. Mükemmel olacak. Sinemadakilerin kesinlikle hoşuna gidecek. Orada vintage kıyafetli başka insanlar da olacaktır.” Ruby butikteki askıları karıştırmaya devam etti. “Ahhh, şuna bak!” Sanki ellili yıllara ait bir lokantanın afişi gibi görünen, hot dog ve hamburger desenli kısa bir eteği havaya kaldırdı.

“Bence o benden çok senin tarzın” dedi Jamie.

“Haklı olabilirsin. Deneyeceğim.” Ruby askıları karıştırmaya devam etti. “İşte, bu.” Kabarık, pilili ve orta boylu, çam renkli bir eteği havaya kaldırdı. Üzerinde siyah kadife süslemeler vardı ama deseni, bir önceki etekteki hot dog ve hamburger karmaşasının aksine çok sadeydi.

“Bayıldım” dedi Jamie bir solukta.

“Ve bununla...” Ruby sade bir dik yaka bluz çıkardı. Audrey Hepburn’ün *Sabrina* filminde giyeceği türden bir şeye benziyordu.

“Bayıldım” dedi Jamie bir kez daha.

“Ama?” diye sordu Ruby.

“Benim Yılım’ın bir kısmı da başkaları ne düşünür deme-

den istediğim şeyi giyebilecek olmam. Bu görünüm oldukça meşakkatli. Altından kalkabileceğime emin değilim. Saçım düzgün olmalı, doğru ruju sürmeliyim. Kendimi tamamen vermezsem işe yaramaz.”

“Bence de. Öyleyse kedini ver. Eğlenceli olacak. Saç ve makyaj konusunda sana yardım edebilirim. Veronica Lake dalgaları ve tam anlamıyla kırmızı bir rujla çok can yakarsın. Bende tam da öyle bir renk var” dedi Ruby.

“Bilmem ki...” dedi Jamie.

“Bal gibi de bilirsin. Elbiseye bayıldığın yüzünden okunuyor” dedi Ruby.

“Ama gerçek bir randevuya çıkmıyorum ki. Bu yalnızca oyun. Süslenip püslenmem tuhaf kaçmaz mı?”

“Sana söylüyorum, sinemadaki her kadın senin gibi retro giyinmiş olmayı dileyecek” dedi Ruby. “Ve muhteşem görüneceksin.”

“Peki, David neden bu kadar süslendiğimi merak etmez mi?” diye sordu Jamie.

“Erkeklerin analizle işi olmadığını unutuyorsun. En azından ruj tonunun ardındaki gizli anlamı falan analiz etmezler. David muhteşem görüldüğünü düşünecektir ama kıyafetinin ne anlama geldiğini bulmaya falan çalışmayacaktır.”

“Gidip bir deneyeceğim.”

“Ben de geleceğim. Şu eteği denemek istiyorum.”

Mağazadaki iki soyunma kabini yan yanaydı, böylece üstlerini değiştirirken konuşmaya devam edebildiler. “Üzerinde mitolojik tanrı desenleri olan, kırmızı tüllü çocuk elbisesini gördün mü?” diye sordu Ruby. “Tam Riley’lik bir elbise. Gerçi üzerinde mitolojik karakterler yerine midilliler olsa ona daha uygun olurdu. Eğer doğru malzemeyi bulursam eminim onun midilli versiyonunu yapabilirim. Ama annesi ne der, bilmiyorum.”

“Belki Noel hediyesi olarak olabilir?” diye öneride bulundu Jamie pantolonunu çıkarırken. “Annesi eminim ki ona bir hediye vermene takılmayacaktır. Kadını tanıyor musun?”

“Görsem tanırım ama o kadar” diye cevapladı Ruby. “Riley ve Addison iki farklı işte birden çalıştığını söylediler. Gidip ken-

dimi tanıtsam iyi olur çünkü Riley benim evinde oldukça fazla zaman geçiriyor. Addison kardeşinin nerede olduğunu biliyor ama annesi için de bir sorun olmadığından emin olmam gerek.”

“Evet ama eminim sorun olmayacaktır. Sitede sana kefil olacak bir sürü insan var. Ben de dahil” dedi Jamie. “Yalnızca kadını Hud’la konuşturma yeter.”

“Hud şu anda hayatından memnun” diye yorumda bulundu Ruby. “Bir görevi var.”

“Karargâh merkezi olarak da süs havuzunu kullanıyor” diye onayladı Jamie. Eteği giyip fermuarı çekti. Mükemmel şekilde oturmuştu, boyu dizinin biraz altında bitiyordu. “Speedo mayonun sahibi olan adamı mayosunu geri alırken gördüm. Kırklı yaşlarının ortasında. Keli çıkmış. Biraz göbekli.”

“Brett Morris” dedi Ruby. “Hendeğin oradaki evde yaşıyor. İyi adamdır ama mayo zevki çok kötü. Şu sıralar sancılı bir boşanma sürecinde.”

“Hud, adamın hayat hikâyesini öğrenmeye çalışıyor gibiydi. Bir saat boyunca soru sormuş olmalı” dedi Jamie. Bluzu giydi. Vücudunu sarıyordu ve etekle de uyumlu olmuştu. Elleriyle bluzu düzeltilti, sonra da omzunun üzerinden, kıyafetin arkadan nasıl görüldüğüne baktı.

“Benim eteğim biraz fazla kısa” dedi Ruby. “Sende durumlar nasıl?”

“Ben ikisini de alacağım” dedi Jamie. Bir kez denedikten sonra, artık bu mağazadan bu iki parça olmadan çıkmasının imkânı yoktu.

“Bravo!” diye bağırdı Ruby.

Jamie tam eteği askıya asmak üzereyken telefonu titreşti. Mesajı açıp gülmeye başladı.

“Komik olan ne?” diye sordu Ruby.

“David mesaj atmış. Dövmem olup olmadığını bilmek istiyor çünkü bedenine onu dövmelerle bezeyecek kadar değer vermeyen bir kadınla zaman geçirmesi mümkün değilmiş. Bir de hiç dövmem yoksa ama yakın gelecekte üç tane yaptırmaya yanaşırsam benimle sinemaya gitmeyi düşünebilirmiş.” Jamie devam edemeyecek kadar fazla gülüyordu. Birkaç kez derin ne-

fes alıp devam etmeyi başardı. “Ayrıca bonkörlükle ifade ediyor ki eğer uyumluysak dövmelemin ücretinin bir kısmını o ödeyebilirmiş çünkü kaliteli olmalarını istiyormuş.”

“Ve bunu David mi göndermiş? Bizim David mi?” diye şaşkınlıkla sordu Ruby.

“Dalga geçiyor” diye açıkladı Jamie, yeniden giyinmeye başlarken. “Ona Marie’nin dışçisinin gönderdiği e-postanın bir kısmını okumuştum. David’in beni kurtardığı şu adam. Kocaman bir istek listesi vardı. Saç uzunluğu gibi konularda ise ‘hallederiz’ dediği olmazsa olmazları.”

“Bunu Marie’ye söyledin mi?”

“İ-h. Dışçının çok iyi bir fırsat olduğunu, benim de çok seçici olduğumu söyleyerek beni ikna etmeye çalışacağı bir muhabbete girmek istemedim. Şimdilik David’le çıktığımızı düşünüyor ve ben de buna inanmaya devam etmesini istiyorum” dedi Jamie, soyunma kabininden çıkarken.

“Kızma” dedi Ruby, kendi de kabinden çıkarken. “Ama düşünsene, ya sen ve David’in arasında muhteşem bir uyum varsa ve harika zaman geçirirseniz? O zaman onunla gerçekten çıkmayı en azından düşünür müsün?”

Jamie homurdandı. “Lütfen Marie ya da Helen’a dönüşme. Lütfen kendim için zamana ihtiyacım olduğunu söylediğimde bana inan.”

“Sana inanıyorum ve seni anlıyorum. Ama hayatının geri kalanında ne yapacağına karar verdiğinde etrafta David kadar harika biri olmayabilir. O özel biri. Bu yalnızca aklında tutman gereken bir şey” diye hızla ekledi Ruby.

“Yapmam gereken tek şeyin hayatımın nasıl olmasını istediğime karar vermek olduğu ve keşif yapabileceğim koca bir senem var. Bu da özel bir durum” dedi Jamie.

Diogee çişini yapmak için durduğunda, David bu fırsatı Jamie’den gelen son mesajı okumak için kullandı. Sabah Jamie’ye dövmelemlerle ilgili o mesajı gönderdiğinden beri mesajlaşıyorlardı. Jamie, onu almaya geldiğinde son beş senelik vergi iade formlarını getirmesini söyledi. Eğer adamın kendi hesa-

bını ödeyebileceğini anlarsa kendini daha güvende hissedebilirdi. Ne cevap versem diye düşünürken sırtıttı. Belki de ehliyetini görmesi gerektiğiyle ilgili bir mesaj atardı çünkü bir erkeğin çıktığı kadından en az on yıl daha büyük olması gerektiğine inanıyordu ve doğum tarihiyle ilgili kanıtı ihtiyacı vardı.

“David, bekle!”

Zachary koşarak yanlarına gelirken Diogee de heyecanla böğürdü. David, çocuğun üzerinde yeni bir tişört olduğuna emindi ama bu konuda yorum yapmadı. Onu utandırmak istemiyordu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Ruby’nin yine Addison’ın evine gizlice bir şey sokması gerekiyor” dedi Zachary. “En azından bunun Addison’a ait olduğuna eminim.” Ceketinin cebinden leopar desenli, kalın askılı bir sutyen çıkardı ve hemen ardından cebine geri soktu. “Kapı paspasımdaydı. Aynı günlük gibi.”

Jamie’nin kedisi tam bir şeytan, diye düşündü David.

“Bunun Addison’a ait olduğundan emin değilsin ama, değil mi? Herkesin eşyaları birbirine karıştı sonuçta. Belki de süs havuzunun oraya götürsen daha iyi olur” diye öneride bulundu David.

“Sincap” dedi Zachary, Diogee omuz çıkarma hareketini yapmadan hemen önce.

“Teşekkürler” dedi David. “Bence hemen süs havuzuna gitmeliyiz.”

“Eğer bu onunsa oraya gidip almaktan utanmaz mı? İnsanlar görür. Hem Hud da ona bir sürü kişisel soru soracaktır” diye cevapladı Zachary.

“Hud’la başa çıkabilecek biri varsa o da Addison’dır. Onu alt edişini görmeyi çok isterim.” Zachary bunu komik bulmuşa benzemiyordu. “Kızın neden iç çamaşırının uluorta bir yere bırakılmasını istemeyeceğini düşünmeni anlıyorum ama. Belki bunu kapıda bulduğunu ve kime ait olduğunu bilip bilmediğini sorabilirsin. Sutyeni bir poşete koyarsan durum bu kadar tuhaf olmaktan da çıkar.”

“Sanırım” dedi Zachary. “Eğer onunsa kızmaz mı diyorsun? Sutyenini görmüş olmamdan hoşlanmayabilir.”

“Bu bir bikiniden o kadar da farklı değil. Daha önce Addison’ı bikini giyerken görmüştün” diye haklı bir noktaya değindi David.

Zachary kızardı. “Son zamanlarda değil. Son zamanlarda havuza o kadar da çok gitmedim.”

David anlıyordu. Hızlı büyüyünce muhtemelen bedenini tuhaf bulmaya başlamıştı. O hissi hatırlıyordu. “Bence sorun yaratmayacaktır” dedi David. “Ama eğer daha iyi olacak dersin Ruby’ye veririm, o da sutyeni bulduğunu ve kime ait olduğunu anlamaya çalıştığını söyleyebilir.”

“Hayır, ben yaparım.” Zachary cebine vurdu. “Şimdi gideceğim. Dönüp yol boyunca yürümeye koyuldu.

“Nasıl gittiğini haber ver” diye arkasından seslendi David. Telefonu çaldı, bunun Jamie’den gelen başka bir mesaj olduğunu görünce sırtıttı. Telefonun saatini kontrol etti. Gidip onu almasına üç saat vardı. Bedeninin, uzun zamandır hissetmediği şekilde beklentiyle dolup taşıtığını fark etti. Bu yalnızca ikimiz için de elverişli bir durum, diye hatırlattı kendine. Elbette bu geceyi dört gözle bekliyordu. Neden beklemesindi ki? En sevdiği yerlerden birine, onu güldüren bir kadınla gidiyordu.

Ama Jamie onu karşılamak için kapıyı açtığında içinden gülmek gelmemişti. Bunu beklemiyordu. Üzerinde, hatlarını belli eden bir üst ve omuzlarından aşağı dökülen hafif dalgalı saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Bir şey söylememiş olduğunu fark etmesi zaman aldı. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler. Teşekkürler” diye tekrarladı Jamie. “Ruby beni götürdüğün yere insanların bazen vintage kıyafetlerle gittiğini söyledi.” Elleriyle eteğinin kenarlarını düzeltilti. Gergin görünüyordu.

“Evet, vintage giyenler oluyor. Mükemmelsin.” Gülümse-di. “Arabaya yürürken Al ve Marie’nin kapısından yavaşça geçsek mi?”

Jamie de gülümsedi. “Elbette. Helen da bizi görse fena olmaz. Bence o da en az Marie kadar inatçı.” Dışarı çıkıp kapısını kilitledi.

“Vergi formlarımın diğer ceketimde kaldığını şimdi fark

ettim. Ama inan bana patlamış mısıra param yeter. İkimiz birlikte küçük bir tane paylaştığımız sürece” dedi David.

“Ben de dövmelemlerimi öteki bedenimde unuttuğumu fark ettim” diye cevapladı Jamie. Kaldırıma doğru yürürlerken David’in elini tuttu. “Bu iyi mi? Daha önce hiç yalancıkdan sevgili olmamıştı.”

“Bence iyi.” Jamie’nin elini hafifçe sıktı ve bir anda kafasına en son birine dokunmalı ne kadar uzun süre olduğu dank etti. Evet bazen, işyerindeki kasada durduğunda eli birilerine hafifçe değdi, ara sıra da Lucy’ye kısacık sarılırdı ama bu farklıydı. Evet, numara yapıyorlardı ama yine de farklıydı.

Yanlarından geçerlerken Al onaylar bir homurtu çıkardı. Bahçesini eski usul, hortumla suluyordu. “Sanki mutfak perdesinin oynadığını gördüm” diye fısıldadı David, Jamie’nin kulağına. Parfümünün kokusu burnuna geldi. Odunumsu, belki misket limonuyla karışık sandal ağacı gibi bir şeydi.

“Helen bizi görmese bile, Marie’nin istihbaratı ileteceğine eminim” diye fısıldadı Jamie. “İlk taşındığımda ikisi de kira kontratımı imzalamış gibilerdi.”

“Daha önce hiç sessiz film izlemediğini mi söylüyorsun?” diye sordu David, arabasını park ettiği sokak arasına yürürlerken. Masal Diyarı’nın kötü tarafı, evlerden hiçbirinin garajının olmamasıydı.

“Yalnızca televizyonda bazı kesitler” diye cevapladı Jamie. “Chaplin. Buster Keaton.”

“Canlı izleyince tamamen farklı bir deneyim oluyor” dedi David. “Sessiz Film Sineması’na gitmeye başladığımda, piyano ve orgu çalan adam, Bob Mitchell, seksenli yaşlarındaydı. Hatta o filmlerin bazılarında ilk çıktıklarında eşlik etmiş. Onu izlemekten de en az filmleri izlemek kadar hoşlanırdım. İşini hakkını vererek yapardı. Hatta Cadılar Bayramı’nda Doktor Caligari’nin Muayenehanesi’nin gösterimi için kostüm bile giymişti.”

“Keşke onu görebilseydim” diye cevapladı Jamie. “Ne yapabileceğime karar vermeye çalıştığım için son zamanlarda insanlar ve meslekleriyle ilgili çok düşünüyorum. Kendini seksenli yaşlarında bile pasta yapmayı isterken hayal edebiliyor

musun?”

“Sanırım, evet. Tam zamanlı çalışmak isteyeceğimi sanmıyorum. Ama herhalde aile yemeklerine ya da partilere götürmek için hâlâ tarifler üretmeye devam ederim.”

David’in Ford Focus’una ulaştılar. David, Jamie’nin elini bırakıp ona kapıyı açtı, Helen ve Marie’nin görüş açısından çıktıktan sonra bile el ele tutuştuklarını fark etti. Şimdiye kadar bunu düşünmemişti bile.

“Arayış nasıl gidiyor? Ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu David, Gower Caddesi’ne girerlerken.

“Hayır, henüz değil. En azından kariyer anlamında değil. Ama sörfe bayıldığımı keşfettim. Bir derse gittim ve bağımlı oldum. Ruby beni daha önce yapmadığım şeyleri yapmak konusunda cesaretlendiriyordu. Arayışımı kısıtlı tuttuğumu düşünüyordu ve bu konuda haklıydı da. Şimdi işim gücüm yenilikler. O yüzden de Sessiz Film Sineması’nı önermen harikaydı.”

“Belki de sessiz filmlere eşlik edersin” dedi David. “Oldukça mantıklı bir kariyer seçimi. Büyüme imkânı da var.”

Jamie güldü. “Mantıklı kariyer seçimleriyle ilgili de gerçekten düşünmem gerek ama şimdi değil. Şu an için keşif evresindeyim.”

“Buna çok saygı duyuyorum” dedi David. “Kapana kısılp aynı şeyleri yapmak ve aynı yerlere gitmek çok kolay. Özellikle de... birkaç senedir bu konuda kötüyüm” dedi. Clarissa öldüğünden beri demek üzereydi ama Jamie onun bir dul olduğunu çoktan biliyor olsa da bu gece Clarissa’yla ilgili konuşmak istemiyordu. “Adam ve Lucy’yle vakit geçiriyorum. Beni internet randevuları dünyasına sokan, sana da anlattığım arkadaşlar. Diogee’yi yürütüyorum. Sinemaya gidiyorum. Okuyorum, sonra hepsini yeni baştan yapıyorum.”

“Sevdiğin şeyleri sevmenin hiçbir mahsuru yok” diye cevapladı Jamie. “Arkadaşlarının çocukları var mı?”

“Evet. İki tane. Ben küçüğün vaftiz babasıyım” dedi David.

“Ve arkadaşlığınızı sürdürmeyi başardınız mı?” diye sordu. “Benim arkadaşlarımla çocukları olduktan sonra bir nevi farklı yönlere sürüklendik.”

“Belki de benim günlük programımın farklı olmasının faydası oluyordur. Akşamüstleri boşum, Adam da dizi yazarı ve yıl içinde en azından bazı zamanlarda o da bu saatlerde boş oluyor” diye açıkladı David. “Çocukları birlikte parka götürüyoruz, çoğu zaman o ve Lucy’yle bir şeyler yapıyorum. Bir şekilde yürüyor. Kendimi dış kapının dış mandalı gibi hissetmiyorum. Ayrıca bence Lucy bazen Adam’a benimle dışarı çıkıp bir şeyler içmesi için ısrar ediyor. Benim için endişeleniyor.”

Bu, gerçek bir randevu olsa David’in söylemeyeceği türden bir şeydi. Yalnızca pozitif kısımlara odaklandığı bir dönem geçirmişti ve o döneme en yakın arkadaşını kendi hakkında endişelendirecek kadar zavallı durumda olmak dahil değildi.

“Senin için endişeleniyor mu?”

“Yani benim fazla yalnız olmamdan. Clarissa öldükten sonra.” İşte yine onun hakkında konuşmaya başlamıştı.

Jamie başını salladı. “Öyle birini kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Söz konusu ebeveynlerin olunca bunu bekliyorsunuz. Korkunç ve üzücü ama hayatın boyunca bunun olacağını biliyorsun.”

“Evet. Mac’in nasıl kaçtığıyla ilgili biraz daha araştırma yaptın mı?” diye sordu David.

“Vay canına. O nasıl konu değiştirmektir öyle, Batman?” dedi Jamie. “Onunla ilgili konuşmak istemezsen anlarım. Ama konuşmak istersen de hiç sorun yok. Bazen annem hakkında konuşmak bana iyi hissettirir. Ufak tefek şeyler hakkında konuşmak.”

“Ne gibi?” diye sordu David.

Jamie başını yana eğdi. “Hmmm. Mesela benim mükemmel olduğumu düşünmesi.” Güldü. “Sanırım bu küçük bir şey değil. Annem deli falan değildi. Benim gerçekten de mükemmel olmadığımı biliyordu. Ama her zaman yanımdaydı. Aptalca şeyler yaptığımda bile...”

“Kulağa harika biri gibi geliyor” dedi David.

“Öyleydi” diye cevap verdi Jamie. “Bana karın hakkında bir şey anlat.”

“Clarissa beni dinlerdi, söylediğim küçük şeyleri hatırlar-

dı. Örneğin, ona beş yaşında kutladığımız Noel'i anlatmıştım. Hediye olarak çok çok çok istediğim, Hayalet Avcıları Proton Çantası verilmişti, sonra bir kez bile oynayamadan kardeşim bozdu. Proton akımı sesi bile çıkarmıyordu" dedi David. "Yıllar sonra ona bu hikâyeyi anlattım. Bir Noel'de hediyemi açıyordum ki ne göreyim? O proton çantasını almış. Seksenli yıllardan kalma. Ve istediğim sesi de çıkarıyordu."

"Kulağa harika biri gibi geliyor" dedi Jamie.

"Öyleydi." Jamie haklı çıkmıştı. O Clarissa anekdotunu anlatmak kendini iyi hissettirmişti.

David sinema yakınlarında bir park yeri buldu. "Önce koltuk kapalı. Ön tarafta birkaç koltuk var, ki onlar diğerlerinden daha rahat." Öncülük edip içeri girdi ve merdivenlerden inmeye başladı. "Harika. Yer var." Oturdular. "Şimdi, sanırım sana küçük bir patlamış mısır sözüm var. Lobinin orada bir içecek şelalesi var, yani içecekler sorun olmayacak."

"Vitrinde cupcake de gördüm" dedi Jamie.

David başını iki yana salladı. "Hayır. Benim sahte kız arkadaşım başkasının cupcake'lerini yiyemez. Buna izin veremem. Eğer cupcake istiyorsan ben yaparım. Sana şekerleme kazanmaya çalışmama ne dersin?"

"Kazanmak mı? Nasıl?" diye sordu Jamie. "Belki ben kazanabilirim."

"Hafızan iyi midir?" diye sordu David.

"Oldukça iyidir" diye cevapladı.

"Pekâlâ. Kazanmak için duvardaki fotoğraflardaki yıldızların her birinin ismini bilmen gerekiyor. Ben sana koçluk ederim. Kolay olanlardan başlayalım. Charlie Chaplin'i, Buster Keaton'ı biliyorsun. Tanıdığın başka yıldız var mı?"

"Ah, Louise Brooks. Ama yalnızca saç sayesinde" dedi Jamie.

"Pekâlâ. Şurada Fatty Arbuckle var." Jamie ezberden okuyabilene kadar tüm portrelerin üzerinden tekrar tekrar geçti. Gecenin sunucusu sahneye çıkıp kimin yıldız meydan okumasını kabul etmek istediğini sorduğunda David zıplayıp Jamie'yi işaret etti.

“Pekâlâ. Sen!” diye seslendi adam. “Ayağa kalk ve yüksek sesle konuş.”

Jamie ayağa kalktı, boğazını temizledi ve her bir ismi doğru saydı. Sunucu ona doğru bir dolu şekerleme fırlattı. “Hot Tamales marka şekerleme benim” dedi David.

“Hey! Şekerlemeleri kazanan benim” diye itiraz etti Jamie.

“Ben olmasam hiç şansın yoktu” dedi David.

“Pekâlâ. Paylaşacağız.” Jamie kutuyu açtı, şekerlemelerden birini çıkarıp David’in dudaklarına yaklaştırdı. Bir an için gözleri birbirine kilitlendi. Jamie de en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Elini çekmeye çalışsa da David çoktan ağzını açtığı için Jamie de şekeri adamın ağzına tıktı.

Bu sahte bir sinema randevusu gibi gelmiyordu. Oldukça gerçekçiydi. Ve dibine kadar da seksi.

“Mac, bence ben cidden sorunluyum” dedi Jamie kedisine. Bacakları koltuk kolundan sarkar vaziyette kanepede yatıyordu. Mac de karnının üstüne oturmuş, Minyonlu tişörtünü yoğuruyordu, ki bu tişört yoğurmak için biraz fazla inceydi. Tırnakları batıp duruyordu ama onu durdurmaya çalışmadı. Aşağı atlayıp gitmesini istemiyordu. Bir sohbetin tam ortasındaydılar.

“Şöyle ki bunun yalancıkıtan bir randevu olması gerekiyor. Ona elimi tutturdum, bunda bir şey yoktu çünkü bu, Marie ve Helen’ı bunun gerçek bir randevu olduğuna inandırmak içindi. Ama sonra elini bırakmadım. Bırakmak aklıma bile gelmedi. Muhtemelen neden bırakmadığımı merak etmiştir ama elini çekmeyecek kadar nazikti.”

Jamie, Mac’in çenesinin altını kaşdı, mırılama sesi o kadar yükseldi ki titreşimlerini hissedebiliyordu. “Sonra ağzına şekerleme verdim. Kedi olduğun için bunu bilmiyor olabilirsin ama bir erkeği elinle beslemek işveli bir davranıştır. Sana somon atıştırması verdiğim zamanlar gibi bir şey değil. Hem de hiç. Bir kadın, bir erkeğin ağzına doğrudan bir yiyecek koyduğunda bu bir sinyal gönderir. Ve ben sinyal göndermek istemiyorum. Çünkü bir erkek arkadaş istemiyorum. Zaten David de

bir kız arkadaş istemiyor. Çıkmamızın tüm amacı da bu zaten.”

İç çekti. Mac, derin nefes alışverişleri eşliğinde bir yükseliyor bir iniyordu. “Dediğim gibi, ben sorunluyum. Ama senin umurunda değil ve bu da seni sevmemin pek çok nedeninden biri.”

Mac yanağını Jamie’nin karnına sürttü. Bu gece çok daha az yalnızlık kokuyordu. Kokusunda biraz endişe vardı ama onu rahatsız edecek kadar değildi. Eğer David’in evine gitmiş olsa onun da daha iyi kokuyor olacağından emindi.

İyi iş çıkarmıştı. Bu gece izin yapacaktı. Yarın yakınında yaşayan diğer insanlara yardım etmeye devam edecekti. Kendilerine yardım etmeyi bilmeyen o kadar çok kişi vardı ki! Ama bu gece tam olarak burada, Jamie’nin sevdiği bölgeyi kaşındığı şekilde kalacaktı. Onu tam olarak dinlediği söylenemezdi ama “somon atıştırma” kelimelerini duymuştu. Olduğu yerde kalması için bir neden daha. Somon atıştırma kelimelerine bayılırdı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

David vanilyalı *cupcake*'lerin kremasına siyah pati deseni çizirken gülümsedi. Jam *cupcake*'leri. İşten sonra bunları Jamie'ye götürmeyi planlıyordu. Çünkü eğer sahte bir erkek arkadaş olacaksa, iyi bir sahte erkek arkadaş olacaktı. Al ve Marie'ye de birkaç *cupcake* verecek, bunları Jam için yaptığının özellikle üstüne basacaktı. Jamie'nin bundan çok etkileneceğinden emindi.

Pastanenin mutfağına inen merdivenlerde ayak sesleri duyup kafasını çevirince Lucy'yi gördü. Mükemmel. *Cupcake*'leri, Jamie'yle çıkmaktan büyük heyecan duyduğunu göstermek için kullanabilirdi ve bu bilgi Adam'a kadar ulaşırdı. David bir daha kimseyle çıkmamaya ant içmiş değildi ama *counterpart.com*'la işi bitmişti. Arkadaşlarının birini bulmak konusunda ona yardım etmeye çalışmalarından da bıkmıştı. Zaten artık biriyle tanışmak için kendini hazır hissettiğine göre, bundan böyle kadınlara daha çok ilgi gösterebilir, veterinerdeki kız gibi onunla flört edenlere karşı algılarını biraz daha açabilirdi. Zamanı gelince olması gereken olurdu.

"Hayırdır?" diye sordu Lucy'ye, ona doğru yaklaşırken. Sanki geliş nedenini bilmiyormuş gibi. Malum kadın hakkında daha çok şey öğrenmek istediğine emindi, David de ona uymaya karar verdi.

"Birini anaokuluna, diğerini de kreşe bıraktım. Şimdi kendime ait birkaç değerli saatim var, ben de şeker ve kafeinle başlamaya karar verdim" dedi Lucy. "Ne yapıyorsun? Ve bir tane alabilir miyim?"

"Elbette. Bunlar yabanmersini reçeli dolgulu vanilyalı *cup-*

cake'ler. Aslında bunları bizim sitede tanıştığım Jamie adındaki şu kadın için yapıyorum. Geçen akşam dışarı çıktık ve kedisiyle tanıştım. Bunlardan hoşlanacağını düşündüm." Süs kremasıyla bir tane daha kedi patisi deseni yapmaya başladı.

"Kartlarını masaya yayıyorsun öyle mi? Hiçbir kadın senin cupcake'lerine karşı koyamaz." Lucy tel izgaradaki en yakın cupcake'i aldı. "Bu yaptığın neredeyse etik bile değil. Sanki aşk iksiri yapıyormuşsun gibi."

"Benim cupcake'lerim iyidir ama o kadar da değil" diye cevapladı David.

"Müthiş derecede iyiler." Lucy üstdudağına bulaşan bir miktar kremayı yaladı. "İkimiz de biliyoruz ki detay istiyorum. Dökül bakalım. Nasıl tanıştınız? Randevu için nereye gittiniz?"

"Hatırlıyor musun, pet shop'ta bir kadınla konuştum demiştim. O zamanlar komşu olduğumuzu bilmiyordum." David devam etti. "O korkunç saadet zinciri üyesi kadınla çıktık-tan sonra aynı barda denk geldik. Jamie, adı Jamie, o da çok kötü bir randevu geçirmişti. Konuştuk, birlikte içki içtik. Ben bu arada hâlâ Masal Diyarı'nda yaşadığını bilmiyorum tabii. Sonra kedisi banyo camımdan girip spor çamaşırımı çaldı. Jamie de kediyi yakalamaya çalışıyormuş çünkü kedinin dışarı çıkmaması gerekiyormuş. O bana çamaşırımı geri verdi, ben de ona çıkma teklifi ettim."

Lucy çılgın bir kahkaha attı. "Bayıldım! Şimdi pati desenini de anlıyorum." Melodik bir ses tonuyla, "Daha da anlat, daha da anlat" demeye başladı.

David ellerini havaya kaldırdı. "Öğleden önce hiç müzikal çekemem. Pennsylvania'daki küçük bir kasabadan buraya yeni taşınmış. Öğretmenmiş ama şimdi bir değişiklik yapmak istiyor ve gelecekte ne yapmak istediğini bulmaya çalışıyor. Her türlü şeyi deniyor: sörf, oyunculuk, özel efekt makyajı."

Lucy kaşlarını kaldırdı. "Biraz tuhaf birine benziyor."

"Evet, neden öyle görüldüğünü anlayabiliyorum ama bu şeylerin hiçbirini kariyere dönüştürmek gibi bir hedefi yok. Yalnızca keşif yapıyor. Bence oldukça havalı" dedi David. Kendini öylece bir şeylere atmasına gerçekten saygı duyuyordu.

“Peki, güzel mi?”

David, Jamie’yi gördüğü farklı zamanları düşündü. Üzerinde yalnızca gecelik niyetine kullandığı tişörtüyle, saçları karmakarışık, çıplak ayaklı haliyle, sinemaya gittiklerinde kendini dönüştürdüğü Hollywood yıldızı haliyle. Pet shop’ta, günlük kıyafetleriyle. “Evet epey güzel.”

“Bu reçel dolgusu mühteşem” dedi Lucy. “Konuşmaya devam et. Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Reçeli Hollywood Köylü Pazarı’ndan aldım. Markası Forbidden Fruits Orchard. Kullandıkları yemişlerin olgunlaşma süresi uzun çünkü doğu-batı dağları...”

Lucy, David’in omzuna bir yumruk attı. “Reçelden bahsetmediğimi biliyorsun. Onu nereye götürdün?”

“The Parson’s Widow filmi izlemeye gittik. Daha önce hiç sessiz film izlememişti ve merak ediyordu” diye cevap verdi David.

“Dur. Bir saniye dur. Onu ilk randevunuzda Sessiz Film Sineması’na mı götürdün? Bir kadını oraya götürürsem ve birbirimizden nefret edersek en sevdiğim yer mahvolur, diyen sen değil miydin? Bu fikri sana verdiğimde tam da bunu demiştin” diye hatırlattı Lucy.

David omuz silkti. “Ondan nefret edeceğimi düşünmüyorum. Bir gün ayrılacak bile arkadaş kalırsız gibi geliyor.” Zaten arkadaşlıklar.

“Sessiz filme değer gördüğün ve cupcake’ler yaptığın bu kadınla ben ve Adam ne zaman tanışma şerefine nail olacağız?”

“Sorguya çekilmeden önce bırak da en azından birkaç kez dışarı çıkalım” diye cevap verdi David.

“Ben engizisyon üyesi değilim. Yalnızca insanlar ilgimi çekiyor” diye itiraz etti Lucy. “Ve onun sana layık biri olduğuna emin olmak istiyorum.”

“Bana layık biri” dedi David. “Ama bir ara onunla tanışırsın.”

“Bir ara” diye tekrarladı Lucy. “Kulağa o zaman hiç gelmeyecek gibi geliyor. Ama sanırım henüz arkadaş tanıştırma aşamasında değilsiniz.” Düz bir pastane kutusu alıp hazırlamaya başladı. “Birkaç tane alacağımı biliyorsun değil mi?”

“Ama kedi patisi desenlilerden daha fazla alma. Mini donut süslü, kahveli olanlardan dene.” Başıyla o tepsiye doğru işaret etti.

“Donut’la süslenmiş bir cupcake. Sen tam şeytansın. Seni bu yüzden bu kadar çok seviyorum.” Lucy kutuyu doldurdu. “Randevunun iyi geçmesine sevindim, tatlım. Bunu hak ediyordun.” Aceleyle merdivenlerden çıktı.

David birkaç saat sonra, elinde Jamie için yaptığı cupcake’lerle dolu kutuyla evine doğru yürüyordu. Zachary’yi, yanında Diogee’yle merdivende oturmuş görünce biraz hayal kırıklığına uğradı. Jamie’nin evine gitmek için sabırsızlanıyordu ama belli ki Zachary’nin konuşmaya ihtiyacı vardı.

“Selam Zachary. Selam Diogee.”

“Benim sapık olduğumu düşünüyor” diye duyurdu Zachary dümdüz bir sesle.

“Ne?” dedi David. Diogee karşılamak için üzerine atılınca birkaç adım geriye doğru tökezledi.

“Konuştuğumuz şeyi yaptım. Sutyeni bir poşete koydum, Addison’a sutyenin kime ait olduğunu bilip bilmediğini sordum. Poşetin içine baktı, bana sapık dedi ve kapıyı yüzüme çarptı” diye açıkladı Zachary. “Adil değil. O bana tişörtümü geri verdiğinde ben sadece teşekkür etmiştim.”

“Aşacaktır” dedi David, “muhtemelen” diye sessizce ekleyerek. “Onu biliyorsun. Siniri saman alevi gibi.” Diogee’nin önce kulaklarını, sırtüstü yatınca da karnını kaşıdı.

“Ama Adventure Time ve Ms. Marvel gibi diğer konularda konuşurken...” Zachary sessizliğe gömüldü.

“Evet. İnsan bir gün güzelce sohbet edince ertesi gün suratına kapı çarpılmasını beklemez” dedi David. “Ama sen de...” çocuğun üstüne gitmemeye karar verdi. “Addison’ın günlüğünün birkaç sayfasını okudun. Duygusal olduğunu biliyorsun. Atlatacaktır.”

Zachary biraz umutlanmış görünüyordu. “Belki de erkek arkadaşı adının biri olduğu için tüm erkeklerin öyle olduğunu sanıyor. Ama benim öyle olmadığımı farkına varacak. Eğer onunla bir daha konuşabilirsem tabii.”

“Yani onunla bir daha konuşmak istiyor musun?” diye sordu David. Zachary’nin bunu kabullenip kabullenmeyeceğini merak ediyordu.

“Sonuçta komşu sayılırsınız. Ve benzer zevklerimiz var. Arada sırada vakit geçirebileceğim birinin olması hoş olurdu.” Yüzünü pişmanlık dolu bir ifade kapladı. “Sen ve Diogee harikasınız. Demek istediğim o değildi.”

“Endişelenme. Alınmadık” dedi David. “Hey D’yi benim için yürütüp birkaç kuruş kazanmak ister misin? Bir yere cıv-cake götürmem gerekiyor ve hem onu yürütüp hem de kutuyu düz tutmaya çalışırsam işler sarpa sarabilir.”

“Git tasmanı getir Diogee” dedi Zachary, köpek anında kaptan içeri daldı. “Bana ödeme yapmana gerek yok.”

“Köpek bakıcısı tutmuş olsaydım ona ödeme yapacaktım. Hem fazla nakit göz çıkarmaz değil mi?” Zachary’ye bir yirmilik verdi.

“Bu çok fazla” diye itiraz etti Zachary.

“Onu yor, böylece paranın hakkını da vermiş olursun” dedi David. Bu canavarı yormak kolay iş değildi.

Diogee köpek kapısından dışarı fırladı, Zachary salyayla ıslanmış kayışı tasmaına taktı. “Sonra görüşürüz” diye seslendi, Diogee onu bahçe kapısına doğru çekerken.

David içeri girdi. Pastacılık şaşırtıcı derecede ter attırabiliyordu. Jamie’nin evine gitmeden önce bir duşa girip çıkmak istiyordu.

Jamie arabasını park ederken sırtıtmaktan kendini alamıyordu. Tüm yol boyunca sırtıtmıştı. Çenesi bile acıyordu ama kendini durduramıyordu. Gerçek bir atari salonunda saatler geçirmişti. On üç yaşından beri atari salonuna gitmemişti. Eski den okulun yakınlarındaki bir atari salonuna ilk erkek arkadaşı Bobby Martin’le giderdi.

Neler yaptı acaba? diye düşündü küçük Pamuk Prenses evine yürürken. Yedinci sınıfın sonuna yaklaşıyorlarken taşınmıştı. Kalbi kırılmıştı. Sokağa girdiğinde David’i evden uzaklaşırken gördü. “Hey! Selam! Beni mi arıyordun?”

David dönüp el salladı. “Arıyordum. Arıyorum” diye cevapladı. “Sana cupcake yapmıştım.”

“Öyle mi? Gerçekten mi? Çok tatlısın” dedi Jamie, yanına vardığında.

Al bir homurtu çıkardı. Küçük bahçesindeki ampulleri boyuyordu.

“Sana ve Marie’ye de fazladan getirdim” dedi David.

Al, Jamie’nin adını bilmediği o ampul boyama zımbırtısını yere bırakıp bağırdı: “Marie!”

Birkaç saniye sonra Marie kapıyı açtı. “Ne?”

“Bize cupcake getirmiş.” Al çenesiyle David’i işaret etti.

“O köpeği de yanında getirmediğine memnun oldum” dedi Marie. “Geçenlerde bahçeme pislemeye ne kadar yaklaştığını fark etmedim sanma.”

“Ama pislemedi” diye cevapladı David. İple bağlı pastane kutusunu kaldırdı. “Jamie’ye cupcake yaptım, size de birkaç tane getireyim dedim. Kap gibi bir şeyiniz var mı?”

Marie tek kelime etmeden gözden kayboldu. David, Jamie’ye baktı. “Sence bu cupcake’lere hiç ilgi duymadığı anlamına mı geliyor yoksa...”

“Geri gelecek” dedi Al, ayağa kalkarken. Ellerini kotunun dizlerine sildi. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Marie elinde cam bir tabakla dışarı çıkıp tabağı çitin üstüne bıraktı.

David çite yaklaşp cupcake’lerden dördünü tabağa koydu. “Reçel dolgusu var çünkü benim Jam’im gibi tatlı cupcake’ler bunlar.” Omzundan geriye bakıp Jamie’ye göz kırptı.

Jam’im gibi tatlı. Jamie, David’in bunu söylediğine inanamıyordu. Gerçekten de Marie’yi artık ona insan ayarlamasına gerek olmadığı konusunda ikna etmeyi kafaya takmıştı. David tabağa iki cupcake daha koydu. “Helen için. Tatlıyı sever, bilirim.” Helen’in da ikna edilmesi gerektiğini unutmamıştı.

“Helen! Cupcake var!” diye bağırdı Al.

“Cupcake’e falan ihtiyacı yok” dedi Marie. “O ve Nessie ikizler. Helen’in da en az onun kadar ince ve çekici olmaması için hiçbir sebep yok.” Helen kapıyı açtı. “Cupcake’e falan ihtiyacın yok ama David sana da getirmiş.”

David, Jamie'nin yanına gidince Jamie yanağına bir öpücük kondurdu. Bunu, eğer David'in gerçek kız arkadaşı olmuş olsaydı yapacağı için yapmıştı ama vücudunun David'le bu işi numaradan yaptıklarından haberi yok gibiydi. Tüm bedenine ısı yayıldı.

"Mac'in onuruna üstlerine pati deseni kondurdum" dedi David ve Jamie görsün diye kutuyu açtı.

"Bayıldım. İçeri gelip birlikte yemek ister misin?" diye sordu Jamie.

"Elbette" dedi David. "Umarım hoşunuza gider" diye seslendi DeFrancisco'ların bahçesine toplanmış olan Al, Marie ve Helen'a.

"Artık bana birini ayarlamaktan vazgeçmeleri gerek" dedi Jamie evine doğru yürürlerken. "Dünyanın en iyi erkek arkadaşı olduğumu kanıtladın. Bu kadar çaba sarf ettiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil" diye cevapladı David. Mutfağa doğru giderlerken Mac birden arkalarında belirdi. "Muhtemelen karşılığını ödemen gerekecek."

"Karşılığını ödemek mi?"

"Lucy şimdiden seninle tanışmak için ısrar ediyor. Bana layık olduğuna emin olmak istiyor" diye açıkladı. Oturduğu anda Mac kucığına atladı.

"Sana layık olduğumu sanmıyorum" dedi Jamie. "Kesinlikle reçel dolgulu, pati desenli cupcake'lerle yarışmam. Senin için şirin bir takma isim bile bulamadım."

"Ve bunun için sana minnettarım" dedi David, Mac'in kullaklarının arkasını kaşırken.

"Kahve ister misin?" diye sordu Jamie. "Kahveye bayılırım ama cupcake'i sütle yemezsem olmaz. Meyve suyu ve biram da var."

"Kahve harika olur" dedi David. "Neler yapıyorsun? Seni sokağın başında gördüğümde oldukça mutlu görünüyordun."

"Hayatta tahmin edemezsin" diye takıldı Jamie.

"Merak ettim" dedi David. "Mağara dalışı?"

"Yaklaştın. Daha da eğlenceli ve tehlikeliydi." Kahveyi ha-

zırlamaya başladı. “Mortal Kombat II, Crazy Taxi ve Skee Ball oynuyordum.”

“Zaman makinesi mi buldun?”

Jamie atari salonunu düşündü ve yeniden sırtıtmaya başladı. “Yaklaştın. Royce Atari Deposu’nu buldum.”

“Ciddi misin? Oraya mı gittin?” dedi David başını sallayarak. “Adam’la hep gitmek istemiştiz ama sen buraya taşınalı iki dakika falan olmasına rağmen gittin mi?”

“Ve süperdi. Gerçekten de bir garaj gibiydi. Garaj kapısına benzer bir kapısı var. Tüm makineler sıkış tepiş. Babalar, dedeler ve arada birkaç tane de anne ve annecanne orada takılıp çocuklarına eski zamanlarda işlerin nasıl olduğunu öğretiyorlar” dedi Jamie. “Ve Bay Royce’la tanıştım! Yani insanlar ona böyle diyor. İsmi Royce. Royce D’Orazio. Bu işi kendi garajında kurmuş. Aslında işi kurmadan önce atari makineleri topluyormuş. Sonra da atari makinelerini tamir etmeye ve kiralamaya başlamış. Bunu hâlâ yapıyor, mekânı da cumartesi günleri açıyor. Giriş için ödediğim üç dolarla saatlerce oynadım. Hayatımda ilk defa ne kadar bozukluğum kaldığı konusunda endişelenmeden oynayabildim.”

“Kıskandım” dedi David.

“Bir daha gittiğimde seni de götürürüm” diye söz verdi Jamie. İyyy! Bu fazla mıydı? Mutfakta onlardan başka biri yoktu ve o gerçek bir kız arkadaş gibi konuşuyordu. Ya da belki de sadece arkadaşça konuşuyordu. David’le arkadaş olmaya başlamışlardı.

“Ne zaman istersen” dedi David. Jamie haddini aşmış gibi davranmıyordu. İyi bari.

Jamie, David’e kahvesini uzattı, o da bir bardak sütüyle masaya oturdu. Cupcake’ten bir ısırık aldıktan sonra zevkle gözlerini kapadı. “Bir de hiçbir şey atariden daha iyi olamaz diye düşünüyordum.”

Mac, David’in kucağında doğruldu, kırgınlıkla miyavladı. “Ah, çok özür dilerim majesteleri.” David’e baktı. “Eğer ona da vermezsem süt içmemi pek hoş karşılamaz da.” Küçük bir kâse alıp içine biraz süt doldurduktan sonra Mac içsin diye yere

koydu. Mac, David'in kucağından atlayıp sütü yalamaya başladı. "Onu aldığım zamanlarda çoğu kedinin sütü sindiremediğini bilmiyordum. Ama süte bayılıyor ve daha önce hiç hasta olmadı, yani laktozla sorunu olmayan az sayıda kediden biri."

"Pek çok açıdan eşsiz" dedi David.

Jamie güldü. "Evet. Bu da bir bakış açısı tabii. Senin canavarlık nerede? Onu istediğin zaman getirebilirsin derken ciddiye aldım" diye ekledi.

"Bu sefer de Zachary onu yürütüyor. Yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Onu kapımın önünde oturmuş, dünyanın sonra ermesini bekler halde buldum" diye cevapladı David.

"Sorun ne?"

"Zachary, Addison'ın günlüğünü buldu, sonra da kız kapısında onun tişörtünü buldu demiştin, hatırlıyor musun?" diye sordu David.

"Evet, sonra da tişörtün üzerindeki diziyle ilgili sohbet etmişlerdi" diye cevapladı Jamie. Cupcake'inden bir ısırık daha alıp kremasının dilinin üzerinde erimesini bekledi. David gerçekten yetenekliydi.

"Evet. Ama sonra Zachary kapı paspasında, Addison'a ait olduğuna emin olduğu bir sutyen buldu" diye devam etti David.

"Sutyenini mi tanımış?" diye sordu Jamie.

"Dediğine göre, onun olduğuna eminmiş. Belki bir keresinde sutyen askısı bluzundan çıkmıştır, o da görmüştür. On dört yaşındayken, abayı yaktığın kızın sutyenini görmek hafızanı fişekleyebilir, hele ki leopar desenliyse... ki bu öyleydi" dedi David. "Neyse. Zachary sutyeni kıza iade etmeye karar verdi. Kıza ayıp olmasın diye de poşetin içine koydu. Ama Addison çocuğa sapık deyip kapıyı yüzüne çarpmış."

"Ah, hayır. Zavallı çocuk. Sence kızın da ondan hoşlanıyor olma ihtimali var mı? Kapı çarpma ve hakaret etme ille de hoşlanmadığı anlamına gelmez. Aslına bakarsan hoşlandığı anlamına gelebilir. Genç kızları analiz etmek bazen zor olabilir."

"Bence bu özellikleri büyüyünce de geçmiyor" dedi David.

"Eskiden tüm zamanımı erkeklerin ne düşündüğünü anlamaya harcardım." Jamie tiz ve melodik bir sesle konuşarak

gençlik zamanlarını taklit etmeye çalışıyordu. “Bir yaprak kâğıt istediğinde aslında ne demek istiyordu? Sonuçta öbür tarafında oturan Sarah’dan da isteyebilirdi. Benden istemiş olmasının bir anlamı olmalıydı.” Jamie güldü. “Çoğu erkeğin bir şey yapmadan önce düşünmediğini anlamam uzun zamanımı aldı.”

“Yine erkeklerin köpekler gibi olduğunu mu demeye getiriyorsun?” dedi David.

“Belki de” diye itiraf etti Jamie. “Ama kötü anlamda değil. Ben mesela zihnimde fazlasıyla konuşurum.”

“Birazını bana da anlat.”

“Hayatta olmaz.” Jamie kafasını o kadar şiddetli salladı ki saç oradan oraya uçuştı, bukleleri dans etti. “Deli olduğumu düşünürsün.”

“Hadi ama” diye cesaretlendirdi David. “Burada eşsiz bir durum içindeyiz. Sahte sevgilileriz, yani normal bir çiftin en azından uzun süre boyunca birbirlerine söylemeyecekleri şeyleri biz birbirimize söyleyebiliriz.”

Neden dürüst olmasını ki? Dürüst olmamak için, en azından ona karşı dürüst olmamak için hiçbir sebebi yoktu. “Pekâlâ. Pekâlâ. Sana bir örnek. Bir dahaki sefere seni de atariye götürürüm dediğim anda beynim çılgınca düşünceler saçmaya başladı. Mesela, ya kendimi gerçek bir kız arkadaşına dönüştürmeye çalışıyormuşum gibi konuştuydum? Ya senin adına öylece plan yapabileceğimi varsaymışım gibi konuştuydum?”

“Eğer yaptığın bir şey hoşuma gitmezse sana söylerim” dedi David.

“Gördün mü?” diye bağırdı Jamie. “Bu daha çok erkeklerle özgü bir şey. Erkekler kendilerini deli edene kadar söyledikleri şeyleri analiz etmezler.”

“Bir süreliğine düşünmemeyi denemek ister misin? Televizyonda saçma programlar izle, hatta pizza sipariş et?” dedi David. “Ve bu dediklerimi analiz etme diye söylüyorum, ‘film izleyip takılalım mı?’ demeye çalışmıyordum.”

“İyi fikir” diye cevapladı Jamie. “Yani, demek istediğim, sonra pizza yiyip televizyon izleyebilirim. Pizza kenarları hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence pizza kenarları, peynirden sonra, pizzayla ilgili en iyi ikinci şey” dedi David.

“Harikulade. Benim pizzamın kenarlarını yiyebilirsin. Bana çok ekmeğimsi geliyor ama israf olsunlar da istemiyorum” dedi Jamie.

“Biz harika bir sahte çiftiz” dedi David. “Yani, demek istediğim, seninle komşularımızı ve arkadaşları kandırmak eğlenceli hale geliyor.”

“Katılıyorum” dedi Jamie. “Yani, demek istediğim, bence de.”

Mac korkuyla uyandı. Ne olduğunu anlamamıştı. Sanki Jamie’nin, bir yerde ağladığını duymuş gibi gelmişti. Ama sonra koltukta Jamie ve David arasında kıvrılıp uyuyakaldığını fark etti. Jamie güzel kokuyordu, keyfi yerindeydi ve o berbat yalnızlık kokusu yok olmuştu. David de aynı kokuyordu.

Ama yine de bir şeyler onu çağırıyordu. Başka görevleri vardı. Bu gece Jamie uyurken yine dışarı çıkacaktı. Ona ihtiyacı olan herkese yardım edene kadar huzur bulmayacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“**B**ence biz çağdaş Mary ve Rhoda ikilisi olabiliriz. Gerçi ikimiz de Rhoda gibiyiz” dedi Jamie, Rudy’ye ertesi sabah kahve içmek için uğradığında. “Öyle habersiz, birbirinin evlerine gidip gelmelerine bayılırdım.”

“Rhoda ve Mary kim bilemeyecek kadar gençsin” dedi Ruby. “Ben bile dizinin tekrarlarını izledim.”

“Annem çok severdi. Ben de öyle. Nick at Night kanalında annemle birlikte izlerdik. Aslında biliyor musun, ben daha çok Mary’yim. Yeni bir yere taşındım ve iz bırakmaya hazırlanıyorum. Yalnızca havaya atmalık bir şapkaya ihtiyacım var.”

“Sana bir tane bulurum” dedi Ruby. “Sinemadan sonra David’le görüştün mü?”

“Aslında evet.” Jamie bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti ama atari salonundan eve dönerken olduğundan daha geniş bir sırtış yüzünü kaplamıştı. “Bana reçelli cupcake’ler yapmış. Jam diye bir takma isim taktı. Jam, yani Jamie’nin kısaltması. Cupcake’lerin üstünde de pati izi süslemesi vardı.”

“Tahmin edeyim. Çünkü kedin var” dedi Ruby ifadesizce.

“Bunu hak ettim. Ama çok tatlı, değil mi?”

“Oldukça tatlı, evet” diye cevapladı Ruby. “David iyi bir adam.”

“Eşi, benzeri olmayan bir sahte erkek arkadaşla dönüştü” diye onayladı Jamie, rengineyikli kupasından bir yudum alarak.

“Aslında istersen...”

Ruby’nin lafı kapının çalmasıyla yarım kaldı. “Lafımı bitireceğim” dedi Jamie’ye. Biraz sonra Riley ve Addison’la mutfakta döndü. “Addison’ın öğretmenleri eğitime gitmiş, Riley de ev-

de ablasıyla kalmak istememiş” diye açıkladı Ruby. Bir fincan kahve doldurup Addison’a uzattı. “Süt, şeker ve başka ne istersen var.”

Addison, kulağa aynı Al’inkiler gibi gelen bir homurtu çıkardı. “Biraz sizinle takılmasında sorun olur mu?”

“Elbette olmaz. Riley kalabilir. Paula için bir okul binası yapmayı düşünüyorduk.”

“Teşekkürler.” Addison sade ve sütsüz kahvesinden kocaman bir yudum aldı. “Hey Ri-Ri” dedi, ses tonunu Jamie’nin mümkün olabileceğini sanmadığı şekilde canlı ve neşeli hale getirerek. “Son zamanlarda Zachary’yi bizim evin civarlarında gördün mü?”

“Onu büyük köpekle gördüm” diye cevapladı Riley.

“Bizim evin oralarda mı? Yoksa kaldırımında mı?” diye sordu Addison, ses tonunu biraz keskinleştirerek.

“Kaldırım” dedi Riley. Ruby’nin önüne koyduğu fıstık kremalı ekmeği yemeye koyuldu.

“Sen de kızarmış ekmek ister misin?” diye sordu Riley.

Addison başını iki yana salladı. “Bence Zachary sapık olabilir” diye duyurdu. “Onun tişörtü birden kapı paspasımda belirdi, ben de ona geri verdim. Bu sabah tişört yine oradaydı. Üstüne üstlük dün de bana ait olduğunu düşündüğü bir sutyen bulduğunu söyledi. Ki neden böyle düşünsün? Beni iç çamaşırlarımla görmüşlüğü yok.”

“Bu civarlarda tuhaf şeyler vuku bulmakta” dedi Ruby.

Addison kaşlarını çatı; canlı, neşeli ses tonu tamamen kayboldu. “Ne?”

“Boş ver. Demek istediğim son zamanlarda buralarda garip şeyler oluyor. Hud bu sebeple süs havuzunun oraya karargâh merkezi kurdu, çünkü olmadık eşyalar olmadık yerlerden çıkıyor.”

“Eğer seni daha iyi hissettirecekse, tişörtleri bırakan ve sutyenini alan muhtemelen Zachary değil, benim kedim. Onu bir seferinde suçüstü yakaladım. Nasıl kaçtığını çözdüğümü düşünüyordum ama başka yol bulmuş olmalı çünkü hâlâ bir şeyler kayboluyor” dedi Jamie. “Bu sabah buraya gelirken He-

len'in kız kardeşini gördüm. Başkası olamazdı. Daha zayıf ve Helen gibi saçlarının beyazlamasına izin vermemiş, ama ikiz oldukları ortada. Süs havuzunun kenarına küçük bir bebek bırakıyordu, Hud da küçük defterine notlar alıyordu."

"O zaman Zachary bir sapık falan değil" dedi Addison.

"Sapık ne demek?" diye sordu Riley, ekmeğini Paula'nın ağzına götürüp midillinin saçına fıstık ezmesi bulaştırırken.

"Boş ver. Sanırım ona tişörtü geri vereceğim. Yine" dedi Addison. "Sıkıldığın zaman Riley'yi geri getirirsin" dedi Ruby'ye ve gitti.

Jamie cep telefonunu çıkardı. "Riley, Paula'nın fotoğrafını çekmemde bir sakınca var mı?" diye sordu.

Riley gülümsedi. "Paula fotoğrafının çekilmesine bayılır."

Jamie fotoğraf çekmeye başladı. Paula'nın fıstık ezmesi bulaşmış saçıyla kafasının köşesinde, sanki dişlenmiş gibi duran bölgeyi çektiğine emin oldu. "Bu midillin ne zamandan beri var?"

"Hep. Paula annemi mağazada görmüş ve bana ait olmak istediğini söylemiş. O zamanlar hâlâ annemin karnındaymışım ama Paula orada olduğumu biliyormuş" dedi Riley. Jamie, Riley ve Paula'nın birkaç fotoğrafını daha çekti. Paula'nın Riley'yi çok mutlu ettiği açıkça belliydi.

Riley başını kaldırıp Ruby'ye baktı. "Yine rodeo oynayabilir miyiz?"

"Elbette" diye cevapladı Ruby ve Riley'nin gözleri ıslık ıslık oldu. Ruby'nin de Riley'yi mutlu ettiği açıkça belliydi. Ve onları çılgın hırsız kedisi bir araya getirmişti.

Benimle Jurassic Teknoloji Müzesi'ne gelmeyi düşünür müsün?

Jamie az önce yazdığı mesaja bir süre baktı, sonra David'e gönderdi. O yalnızca sahte erkek arkadaşıydı, yani ilk adımı atıp onu bir yerlere davet etmesinden rahatsız olur mu, diye düşünerek kendini deli etmesine gerek yoktu.

Bildiğim ve gitmek istediğim ama hiç gitmediğim bir yer daha. Ne zaman?

Cevap atarken gülümsedi. Bugün saat 2-8 arası açık. Cuma ve

pazar günleri ise 12-6 arası.

Seni saat 3'te alayım mı?

Harika. Jamie telefonu elinden bırakıp içinde kanat çırpın heyecanı görmezden gelmeye çalıştı. Kanat çırpın heyecan "arkadaş"lara hissedilen türden bir şey değildi ve saat 3'te gerçekleşecek olan şey tam da buydu: bir arkadaşla bir yerlere gitmek.

Oturma odasından mutfığa gidip geri döndü. Mac güneşli bir noktada uyukluyordu, o kadar huzurlu görünüyordu ki onu bir oyun seansı için uyandırmak istemedi. Onun yerine marketten aldığı turuncu fon kartonunu çıkarıp mutfak masasının üstüne koydu. Okuduğu bir yazıda yaratıcılık tahtası denilen, özlü sözler, resimler ve yaratıcı bulunan diğer şeylerin yapııştırıldığı şeyi yapmaya karar vermişti. Hayatta gerçekten ne yapmak istediğini anlamasına yardımcı olacak türden bir şeydi bu.

Jamie dizüstü bilgisayarını çıkarıp sörfçülerin fotoğrafları arasında gezindi. İki dersi daha vardı ve sörfün getirdiği hislere bayılıyordu. Yani, kas ağrısına bayıldığı söylenemezdi ama sörfün getirdiği heyecana bayılıyordu. İnternette muhteşem fotoğraflar vardı, birçoğu da bir dalganın üzerinde olmanın verdiği heyecanı vurguluyordu. Ancak hiçbirisi onun yaratıcılık tahtasına uygun görünmüyordu.

Telefonunu çıkarıp Los Angeles'a geldiği günden beri çektiği fotoğrafları açtı. Kylie'nin fotoğrafı hemen dikkatini çekti. Kylie suyun içinde bile değildi. Tahtası kumun üzerindeydi, üzerine çıkmış Jamie'ye doğru duruşu gösteriyordu. Yüzü capcanlıydı ve yaptığı işe bayıldığı apaçıktı.

Jamie bütün Los Angeles fotoğraflarını bilgisayarına yükledi ve Kylie'nin fotoğrafını yeniden açtı. Ona kalırsa bu harika bir fotoğraftı. Biraz üzerinde oynasa ne olurdu? Jamie, fotoğrafa Technicolor uygularsa ne olur, merak etti. İhtişamlı Technicolor. Doymuş ve sanki duygularla bağlantılıymış gibi duran, tamamen sahte görünümlü renklere doymuş eski filmlere bayılırdı.

Üniversitede dijital fotoğraf düzenleme teknikleriyle biraz ilgilenmişti ama o zamandan beri konuya hiç eğilmemişti. Kesinlikle tozunu silkelemesi gerekiyordu. Google'da aratıp bir

YouTube videosu buldu. Oradan başka videoya, oradan da başkasına geçti. Kapının çalmasıyla yerinden zıpladı. Saate baktığında gözlerine inanamadı. Üçü birkaç dakika geçiyordu.

Jamie kapıya koşup açtı. David orada durmuş ona gülümseyordu. “Üzgünüm. Pek hazır sayılmam. Belli oluyordur zaten.” Ayakkabılarını bile giymemişti. “Bir şeye daldım.”

“Acele etme” dedi David. “Mekânın sekize kadar kapanmadığını söyledin. Müzeyi nasıl bu kadar hızlı buldun anlamadım. O kadar da popüler değildir.”

“İnternette. Başka nereden olacak ki?” diye sordu Jamie. David’in küçük, beyaz bir pastane çantası taşıdığını gördü. “Benim için mi?” Uzandı ama David çantayı şakayla geri çekti. “Çek ellerini, bunlar hırsız kedi için. Deneyssel havamdaydım ve biraz kedi atıştırmalığı yapmaya karar verdim.”

İkinci kez “kedi” dediğinde, Mac çoktan David’in ayak bileklerinin etrafında dolanmaya başlamıştı. David, balık şekilli ufak bir kedi atıştırmalığı alıp MacGyver’a verdi.

“Yemeden önce yalnızca iki kez kokladı. Bu, onun kitabında beş yıldızlı değerlendirme demek” dedi Jamie. “Rahatına bak. Birkaç dakikaya hazır olurum.”

“Acele etme” dedi David bir kez daha.

Jamie yine de acele etti. Hızla yatak odasına girdi, dolap kağındaki boy aynasında kendine baktı. Saçı felaketti. Düşürürken ellerini saçlarının arasında dolaştırma huyu vardı. Ama bunun dışında fena görünmüyordu. En sevdiği kotunu ve en sevdiği çılgın desenli el yapımı bluzu giyiyordu. Ayaklarına bir çift sandalet geçirdi, kıvrıcık bir kaosa dönmüş saçıyla elinden geleni yapıp biraz ruj sürdükten sonra David’in yanına döndü.

David bir yandan Mac’e başka bir atıştırmalık veriyor, bir yandan da Jamie’nin bilgisayarındaki deneyssel fotoğraf çalışmasını inceliyordu. “Umarım buna bakmamdan rahatsız olmazsın. Ben geldiğimde bunun üzerinde mi çalışıyordun?”

Jamie başını salladı. “Tekrardan özür dilerim ben...”

David eliyle Jamie’nin lafını kesti. “Yaptığın şey hoşuma gitti. Ellili yılların Technicolor’ını denemişsin. Bu sörf eğitiminin mi?”

“Evet. Renklerin doğal mükemmelliğini daha da mükemmel kılacağını düşündüm” diye açıkladı Jamie. “Bence renkler sayesinde gerçek hayatta kişiliği netleşiyor. Bir şeyler anlatırken coşuyor. Gerçi bir şeyler anlatmıyorken de öyle.”

“İyi yakalamışsın” dedi David. “Başka var mı?”

“Buraya taşındığımdan beri bir sürü fotoğraf çektim, ama ilk kez üzerlerinde dijital oynama yapıyorum” dedi Jamie. David diğer fotoğrafları da görebilsin diye slayt gösterisi başlattı.

“Bunlar harika. Midilli ahırı üzerinde çalışırken çektiğin fotoğrafla gerçek Ruby’yi yakalamışsın.” Daha yakından bakabilmek için slide’ı durdurdu David. “Belli ki en çok insanlar ilğini çekiyor. Ama palmiye ağacında sıçan olanı da sevdim. Kendi duvarımda bir fare olsun istemem ama ilgi çekici.”

Jamie güldü. “Sıçan bana da sürpriz oldu. Tezatlık hoşuma gitti. Ama evet, genelde insanların fotoğraflarını çekiyorum. Aslına bakarsan fotoğraflarını çektiğim herkes yaptıkları işi seven insanlar.” Bir sonraki fotoğrafa geçti. “Örneğin, Venice Sahili’nde kötü tavsiyeler veren bu adam. Geçitteki birçok insan, ister pirinç tanelerine isim kazıyor olsun ister başka bir şey yap-sın mutlu görünüyordu. Muhtemelen bilinçli düşünmüyor ol-sam da hayatta ne yapmak istediğimi bulmak hep aklımın bir köşesinde olduğu için fotoğraflarını çektim.

“Diğer fotoğraflar üzerinde de oynama yapacak mısınız?” Mac bilgisayara atlayıp klavyenin üzerinde gerinerek ekranın büyük bölümünü kapattı. David bir başka atıştırmalıkla onun dikkatini başka yere çekip bir sonraki fotoğrafa baktı. Bu Grauman’s Tiyatrosu’nun önünde çekilen Wonder Woman fotoğrafıydı.

“Bunu tam olarak düşünmedim” diye cevap verdi Jamie, ama Wonder Woman’ın gözlerini şok edici bir fosforlu mora, dudaklarını parlak kırmızıya ve bir kuzgunun kanadı gibi alacalı siyah-lacivert renge dönüştürmek için büyük bir arzu duydu. Wonder Woman’ı çevreleyen turistlerin kıyafetlerine de birkaç detay ekleyebilirdi. Örneğin, sarışın kıza birkaç lavanta demeti ve...

“Ama şu an bunu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Da-

vid. “Resmen beyninde dönen fikirleri görebiliyorum. Müzeyi erteleyip biraz daha çalışmak ister misin?”

Bu Yapışkan Adam’ın bin yıl geçse de sormayacağı bir soru diye düşündü Jamie.

“Hayır, müze yalnızca haftanın bazı günleri açık. Ayrıca sahte ilişkimizin başındayız. Eğer ikna edici olmak istiyorsak birlikte olabildiğince fazla vakit geçirmeliyiz.”

“Birlikte müzede vakit geçirmek mi? Eğer ikna edici olmasını istesem ben asla...” David aniden duraksadı.

“Sen asla ne?” diye sordu Jamie.

“Gitsek iyi olur. Eğer iş çıkışına denk gelirsek Culver City’ye gitmek normalin iki katı zaman alır.”

“Ben hazırım.” Jamie, Mac klavyeye yeniden çıkamasın diye ekranını kapattı. “Ama ikna edici olmak konusunda ne diyecektin? Helen, Marie ya da arkadaşlarımızın şüphelenmelerini istemeyiz.”

“Diyecektim ki eğer ikna edici olmak isteseydim en azından ilk birkaç ay yatak odasından dışarı adım atmana izin vermezdim” diye itiraf etti David.

“Birkaç reçelli cupcake ve çoktan seninle yatmış olmam mı gerekiyor?” diye takıldı Jamie, David’in yatağında olması fikriyle midesi hız trenine binmiş gibi olsa da.

“Sana bir içki de ısmarladım” diye hatırlattı David, kapıya doğru yürürlerken. “Ve seni sinemaya götürdüm. Ve birlikte yemek yedik.”

“Hayır, yemedik” diye itiraz etti Jamie.

“Pizza. Benimki duble kenarlıydı” dedi David. “Aslında belki de yatmamışsızdır. Henüz senden beyaz trüf ve iyi şarap falan görmüşlüğüm yok.”

“Hiç de kolay lokma değilsin. Bu sahte erkek arkadaşım hakkında bilmem gereken bir şey” diye yorumda bulundu Jamie, sonra da konuyu kapattı. Midesinin hız treninden inmesi gerekiyordu.

Jurassic Teknoloji Müzesi’ndeki gösteriler hem korkunç hem de çok etkileyiciydi ama David kendini tuhaf objeler kadar

Jamie'ye de bakarken buldu. Sahte David ve Jamie çiftinin şimdiye kadar birlikte olup olmayacağıyla ilgili konuştukları andan itibaren kendini onunla yatmayı düşünmekten alamıyordu. Bu düşünce daha önce de arada sırada aklına gelmediğinden değildi ama şimdi aklından çıkaramıyordu. Üzerindeki o kot da davasına yardımcı olmuyor, her kıvrımını belli ediyordu.

Jamie bir sonraki serginin adını yüksek sesle okudu. "Dünya, Gizli Düğümlerle Bağlanmıştır." Başını kaldırıp David'e baktı. "Bayıldım. Şiir gibi." Beyaz balmumundan yapılmış ve su dolu cam kürelerde muhafaza edilen figürlere baktı. "Balmumundan insanların içinde mıknaatılar var, o çevirme kolu da merkezi bir mıknaatısı çeviriyor ve bunu bir şekilde gelecekte haber vermek için kullanabiliyorsun. Bu yer aynı anda hem her şeyden şüphe etmeme hem de her şeye inanmama neden oluyor. Geldiğimiz için çok memnunum."

"Ben de." İyi ki Jamie'den o davet mesajı gelmişti. Arkadaş grubunun Adam, Lucy ve bir de Zachary'yle kısıtlı olduğunu fark etmişti ve bu kendi suçuydu. Clarissa öldükten sonra her daveti geri çevirmişti, bir yerden sonra da davetlerin sonu gelmişti. Hayatında yeni insanlara yer olduğunu anlaması için Jamie'yle tanışması gerekmişti.

"Pardon. Affedersiniz" dedi yirmili yaşlarında, fötr şapkalı İngiliz bir adam. Müzedeki küçük odalar oldukça dardı. David, adam geçebilsin diye Jamie'ye iyice yaklaştı. Şampuanının ve sabunun kokusunu aldı. Limonlu ve tatlı bir şeylerdi. Ve bu yeniden seks hakkında düşünmesine yetmişti.

Çoktan gezdikleri odaların birinden yüksek perdeli bir viyaklama ve uluma sesi geldi. Sergide içi doldurulmuş bir tilki kafası ve kafanın içine bakmaya olanak tanıyan özel bir gözlük vardı. Titreşen ses tellerinin olduğu bir gırtlak yerine, gözlüğün ucundaki görüntü, kulağa hiç de tilki gibi gelmeyen sesler çıkaran bir adamın holografik görüntüsüydü.

"Artık o sesin bir adamdan çıktığını gördüğüme göre, ses beni daha çok ya da daha mı az huzursuz ediyor, karar veremiyorum" dedi Jamie, yüksek perdeli uluma eşliğinde.

"Daha fazla. Kesinlikle daha fazla" diye cevap verdi David.

Kendini Jamie'den uzaklaşmaya zorladı. Etrafta tanıdık kimse yoktu. Ne Marie, ne Helen, ne Adam ne de Lucy vardı. Şu an erkek arkadaş gibi davranmasının hiçbir sebebi yoktu. Ama yine de ona yakın durmak ve o kokuyu içine çekmek istiyordu.

“Sanırım benim bir molaya ihtiyacım var. Beynim ağrıma başladı. İkinci katta bir kafe var diye duymuştum. Gidip bir bakmak ister misin?” diye sordu Jamie.

“Elbette.” David onu loş bir koridor ve birkaç basamak merdiven boyunca takip etti. Kafe boştu ama birkaç saniye sonra siyah ve gri kıyafetli bir kadın, sanki neye ihtiyaçları olduğuna dair önceden uyarılmış gibi, iki fincan çayla içeri girdi. Ortasında kocaman bir dantel örtü olan koyu ahşap masayı işaret etti. Tek kelime etmeden çayları masaya bıraktı ve ortadan kayboldu. Birkaç saniye sonra elinde bir kurabiye tabağıyla geri döndü, elindekileri masaya bıraktı ve yeniden ortadan kayboldu.

Jamie güldü. “İşini sevdiğine eminim. Bir insanın hoşuna gitmediği takdirde böyle bir yerde çalışacağını sanmam. Fotoğraf çekmeyi çok isterdim ama telefonum yok.” Müzede telefon yasaktı. “Ve bu yeri yaratan adamla da tanışmayı çok isterdim. Bu müze bir tutku projesi olmalı.”

David başını salladı. “Burası para için tasarlanmış bir yer değil. Belki biraz para kazanmıştır ama bana sanki hayallerini hayata geçirmek için yapılmış bir yer gibi geliyor.”

“Buna gıpta ediyorum. Güçlü vizyon sahibi insanlara gıpta ediyorum” dedi Jamie. “Keşif yapmak keyifli. Ama yalnızca bir oraya bir buraya atlayıp duruyorum. Çoğunlukla hayatta ne yapmak istediklerini bulmuş insanlarla karşılaşıyorum.”

“Ve onların fotoğraflarını çekiyorsun. Onları fark ediyorsun. Onlara değer veriyorsun” dedi David. “Benim gördüğüm bu. Burada kısa süre geçirmiş olmana rağmen ne kadar odaklandığını görüyorum. Kendi Humans of New York'unu [New York'un İnsanları] oluşturduğunu kesinlikle hayal edebiliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. İnsanları sevdikleri işleri yaparken gösteren bir fotoğraf ve öykü dizisi yapabilirsin. Konu ister sörf eğitmenliği ister böyle bir yeri yaratmak olsun” diye cevapladı David.

“Çoktan başladın bile. Sörf gurunun fotoğrafına yaptığın Technicolor düzenlemesinin harika olduğunu söylerken ciddiymdim. Bir blogla başlayabilir ya da Facebook veya Instagram’da paylaşım yapabilirsin.”

“Böyle yerleri gezmek işimin bir parçası olsaydı şahane olmaz mıydı?” diye sordu Jamie, kahverengi gözleri heyecanla parlıyor, yüzü kızarıyordu. David, ellerini yanaklarında gezdirip sıcaklığını hissetmek istedi.

“Eğer şu anda yüzünün halini görmüş olsan kendi fotoğrafını çekmek isterdin” dedi David, yüzüne dokunmayla alakalı düşünceleri kafasından kovmaya çalışırken. Ve göğüslerine. Ve... Onlar, arkadaştan fazlasıymış gibi davranarak birbirlerine iyilik yapan arkadaşlardı. Kendini, bunu hatırlatana kadar tokatlaması gerekiyordu.

Jamie masaya doğru uzanıp ellerini David’in ellerinin üstüne koydu. “Teşekkürler, David. Sahiden teşekkürler. Tam önümdeydi ama sensiz görebilir miydim, emin değilim.” David’in elini hafifçe sıktıktan sonra çayını aldı. “Kim bilir, belki bunu gerçek bir işe bile çevirebilirim, tıpkı *Humans of New York*’u yaratan adamın yaptığı gibi. Ama kimin umurunda? Fotoğrafları bir tür sosyal medya platformunda paylaşacağım çünkü bunlar bana ilham veren insanlar ve belki başkalarına da ilham verirler.” Bir dolu kelimedden sonra sonunda nefes alabildi. “Hey, pasta yaparken senin de fotoğrafını çekebilir miyim? Sevdiği işleri yapan insanlar serisinin kesinlikle bir parçası olmalısın.”

“Ne zaman istersen” dedi David.

“Şimdi?” diye sordu Jamie. “Beni heyecanlandırdın.”

“Bana uyar” diye cevapladı David.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra pastanenin zemin katındaydılar. David, kuru erikleri haşladığı tencereye bir yemek kaşığı sake koydu. “Sakeyi birer kaşık koyman gerekiyor” dedi fotoğraf çeken Jamie’ye. “Biraz alkol etkisi yaratmak gerek ama aşırıya kaçmadan.” Karıştırmaya devam etti, sonra karışımdan bir kaşık aldı. “Benim tadımcım olmak ister misin?” Jamie telefonunu masaya bırakıp David’in yanına gitti. David, kaşığı Jamie’nin dudaklarına doğru kaldırdı. “Önce biraz üflesen iyi

olur” diye öneride bulundu.

Jamie dediğini yaparken David de dudaklarının oluşturduğu “o” şekline odaklanmış, yine seksle ilgili düşünmeye başlamıştı. Delikanlı gibi hissediyordu. Jamie’nin yaptığı her şey ona seksi hatırlatıyordu. Gerçi Jamie’nin, karışımı ihtiyatla yalayıp fazla sıcak olmadığını garantiye alması doksanlık bir de-
deyi bile sertleştirdi.

“Sanırım biraz daha ekleyebilirsin” dedi Jamie.

David sırtını dönmek için bir nedene sahip olmaktan memnundu. Karışıma bir kaşık daha sake ekleyip karıştırdı.

“Tarifler nasıl aklına geliyor?” diye sordu Jamie, David’in fotoğraflarını çekmeye devam ederken.

“Bazen belli biri için bir şeyler yapma isteğinden ilham alıyorum” diye cevapladı David. “Mesela son zamanlarda yaptığım reçelli cupcake’ler gibi.”

Jamie gülümsedi ama telefonunu indirmede. “Ahhh, ilginçmiş. Ya diğer zamanlarda?”

“Küçük pazarlara gidip değişik neleri varmış diye bakmayı seviyorum” diye cevapladı David. “Bu tarife karar vermeden önce Sawtelle Bulvarı’ndaki pazarda wasabi ve erik aromalı susam gördüm. Bunlarla bir şeyler yapmak istedim, sonra bademli cupcake’le bu aromaların gerçekten uyumlu olacağına karar verdim. Buraya yakın bir bar için alkollü cupcake’ler yapıyorum, sake de oradan aklıma geldi. Susamdaki erik aromasına uysun diye erikli sake yapıyorum.” Bu sefer karışımın tadına kendisi baktı. “Bil diye söylüyorum, müşteriler için bir şeyler yaptığımda her tadım için yeni bir kaşık kullanırım ama sen kız arkadaşım olduğun için önemsemezsin diye düşündüm.” Karışıma bir kaşık daha sake ekledi.

“Sanırım öyle. Sana güzel bir yemek ısmarlayana kadar benimle yatmayı reddediyor olsan da bu aşamada tükürük değiş tokuşu yapmış olurduk diye tahmin ediyorum” diye takıldı Jamie. David üzerinde durmadı.

“Bence bu oldu.” David tencereye mısır nişastası ve şeker ekledi. “Bir tadım testine daha ihtiyacım var. Yeteri kadar tatlı mı?” Kaşığı uzattı.

Jamie bir yudum aldı. “Biraz daha şeker lazım” dedi. David biraz daha şeker ekleyip ocağı kapattı ve *cupcake*’leri kontrol etmek için üst fırına baktı. “Neredeyse hazırlar. Dolgu için delik açmadan, daha doğrusu külaha benzer bir şey açmadan önce soğusunlar diye biraz beklememiz gerekecek. Beklerken sake içmek ister misin? Hem de bu sefer kaşıktan değil, bardaktan?”

“Elbette.” Jamie telefonu elinden bıraktı.

“Aslında bu mutfakta hiç gerçek bardağım yok.” Temiz bir cam ölçü kabı buldu, içine bir *shot* miktarında sake döküp Jamie’ye verdikten sonra kendine de bir tane hazırladı. “*Kanpai!*” Ölçü kabını Jamie’ninkiyle tokuşturdu.

“*Kanpai!*” diye tekrar etti Jamie, ahşap masalardan birine oturmak için kendini yükseltirken. “Buraya oturmamda bir sakınca yok değil mi?”

“Kesinlikle.” O da yanına oturdu. “Japonların, şerefe sözünün ‘yorgun musun’ diye çevrilebileceğini biliyor muydun? Bu büyük bir iltifat çünkü orada çok çalışmaya değer verilir.”

“Bence ‘içelim güzelleşelim’den daha mantıklı” dedi Jamie içkisinden bir yudum alırken. Tam bu sırada David, Jamie’nin, gözünün içine baktığını fark etti.

“Gözünü dikmiş bakıyorsun” dedi David.

Jamie gözlerini kırptırdı. “Üzgünüm. Fotoğraflarında ne tür bir teknik kullanmak istediğime karar vermeye çalışıyorum. Hepsinde *Technicolor* uygulamak istediğimden emin değilim. Her şeyi rüyadan çıkmış gibi gösteren bir efekt görmüş-tüm... Belki o olur.” Sonra başını salladı. “Pekâlâ, hayır. Yüzüne bakılırsa bu hiç çekici gelmedi.”

“Öyle demedim” diye itiraz etti David. Ama haklıydı, yumuşak odaklı, hayal dünyasından fırlamış gibi fotoğraflar ku-lağa utanç verici geliyordu. Kesinlikle Adam’ın görmesine izin vereceği türden şeyler değil.

“Bir tane daha gördüm, o da keskin ve canlı renklerle sek-senler havası veriyordu.”

“Bu daha benlik. Pastacı Billy Idol” diye cevapladı David ve sonra da Rebel Yell şarkısının “more, more, more” kısmını taklit etti. Jamie hâlâ gülerken onu öptü. Yalnızca tek bir hızlı öpücük.

“Aaaah...” Jamie nasıl tepki vereceğini bilemiyor gibiydi.

“Sahte çift David ve Jamie’nin öpüştüğünü söyleyen sendin” diye hatırlattı David. “Eğer seni Marie ve Helen’in önünde öpmem gerekirse sanki hiç yapmadığımız şeymiş gibi tuhaf görünmesini istemem.” Bu “kendime engel olamadım”dan daha iyi bir sebepti.

“Hmm.” Jamie başını salladı. “Hangi tür koşullar altında beni Helen ve Marie’nin önünde öpmen gerekeceğini düşünüyordun?” Sesi eğleniyor gibi çıksa da hâlâ biraz şaşkın görünüyordu.

“Örneğin, yemekten sonra seni kapıya kadar bırakırsam, onlar da verandalarında durmuş ya da pencerenin ardından bizi izliyor olurlarsa” dedi David.

“Onlar her zaman izliyor” diye onayladı Jamie. David’e biraz daha yaklaşp başını kendine çekti ve dudaklarından öptü. Hızlıca değil. David’in bütün bedenini ayaklandıran, tatlı ve uzun bir öpücüktü bu. Jamie onu bıraktıktan sonra masadan atladı ve kendine biraz daha sake doldurdu. “Bu iyi geceler öpücüğüne daha yakın, sence de öyle değil mi?” diye sordu omzundan geriye bakarak.

David yere atladı, Jamie’nin elindeki ölçü kabını aldı ve onu bütün gün öpmek istediği şekilde, elleriyle sırtını okşayarak öptü. Ellerinden biri poposuna kaydığında Jamie geri çekildi. “Hayır” dedi, biraz nefes nefese. “Yaşlı teyze komşularımızın önünde popomu mıncıklayamazsın.”

“Doğru, doğru” dedi David. Beyni bundan daha fazla kelime üretemiyordu. Sonra “Gidip cupcake’ler, üzerinde çalışmaya uygun hale gelmişler mi bir bakayım” diye eklemeyi başardı.

Mac, Jamie daha kapıyı açmadan mırlamaya başladı. Birlikte yaşadığı bir insan varken bile üzerine yapışmış olan o yalnızlık kokusundan artık eser yoktu.

İçeri girdiğinde kafasıyla Jamie’nin kafasını ittirince o da Mac’i kucağına alıp kendi etrafında döndürdü. Mankafanın insanı David’in yanından geldiği belli oluyordu. Onun kokusunu da alabiliyordu. İyi seçim yapmıştı. Jamie, tüm hayat seçimleri-

ni Mac'e bırakmalıydı. Başlangıç olarak çok daha fazla sardalye yemesi ve onları Mac'le paylaşması gerekiyordu. Küçük kılçıklarının çıtırtısına bayılıyordu.

Görevini tamamlamıştı. Jamie bugüne kadar hiç olmadığı kadar mutlu kokuyordu, bu da Mac'i sanki kedi nanesinin içinde yuvarlanıyormuş gibi hissettiriyordu. Mac bu hissin fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Ve bunu nasıl başaracağını da biliyordu. Tek yapması gereken Jamie uyuyana kadar beklemektir.

ON ALTINCI BÖLÜM

Jamie ertesi gün ön kapısının çalmasıyla birlikte başını işten kaldırdı. David'in fotoğraflarından birini, yüzünün çapraz biçimde kırmızıya boyayarak Billy Idol albüm kapağı türünden en bir şeylere çevirmeye uğraşıyordu. Gizli iPhone kamera özellikleriyle ilgili videolar izliyordu, yeni tekniklerle denemeler yapmasına olanak tanıyacak birkaç uygulama indirmişti.

Kapıyı açtığı anda Ruby'yi gördü. "Bize buzlu kahve aldım. Öğleden sonra sıcak kahve içemiyorum" dedi.

Jamie güneşin çoktan göğün tepesine çıktığını gördü. "Saat kaç?"

"Biri biraz geçiyor" diye cevapladı Ruby.

"En fazla ondur diye düşünmüştüm. Saat altı gibi kalktım. Bunca saattir çalıştığıma inanamıyorum" dedi Jamie.

"Kenara çekil ve beni içeri al yoksa ikimiz de Hud tarafından sorguya çekileceğiz" diye emir verdi Ruby.

Jamie itaatkâr bir biçimde kenara çekildi. Ruby yanından geçip gittiğinde Jamie'nin ağzı açık kaldı. Süs havuzunun kenarı dolup taşıyordu. Normalde birkaç parça eşya olurdu ama bugün yirmiden fazla şey vardı. Şöyle bir bakınca her tarz, çeşit ve bedende iç çamaşırı, bez bir bebek, bir Kanye tişörtü ve uzun, sahte olduğunu umduğu, taşlarla bezeli bir küpe gördü. Mac'in gerçekten değerli bir şeyler çalmaya başlamasını istemiyordu. Birkaç kişi süs havuzunun kenarında gezinip dizili eşyalara bakıyordu.

"Acele et ve kapıyı kapat" dedi Ruby.

Ama artık çok geçti. "Orada dur bakalım hanımefendi" diye seslendi Hud, Jamie kapıyı kapatmaya başlamışken. "Merak

ediyordum da sen ve kedin, gün batımından gün doğana kadar neredeydiniz?” diye sordu yanına gelince. Jamie’nin arkasına baktı. “Ve suç ortağınız da.”

“Ben on buçuktan itibaren evdeydim” diye cevapladı Jamie. “Kedim...” Süs havuzunun kenarındaki yeni eşyalara baktı. “Kedim de muhtemelen dışarıda bir şeyler çalışıyordu. Nasıl dışarı çıktığını anlamaya çalışıyorum. Onu durdurabilirim. Ama şimdiye dek şansım yaver gitmedi.”

Boşanma sürecindeki, turuncu Speedo mayonun sahibi adam atik adımlarla gelip süs havuzunun kenarına ipek bir çorap bıraktı. “Bu, bu sabah verendamdaydı” diye bağırdı Hud’a oradan uzaklaşırken.”

“Neden bana yalnızca doğruyu söylemiyorsun? Kedinin tüm bunlardan sorumlu olamayacağını ikimiz de biliyoruz.” Süs havuzunu işaret etti. “Senin yardımın olmadan olmaz.” Gözlüğünü çıkarıp Jamie’ye uzun uzun baktıktan sonra bakışlarını Ruby’ye çevirdi.

“Detektif sensin. En azından televizyonda canlandırdın” dedi Ruby. “İpucu ve kanıtları kendin bulman gerekmez mi? Bizim sana bir şey anlatmamıza ihtiyaç duymaman gerekiyor. Yani en azından düşündüğün kadar iyiysen.”

“Beni gaza getirip tuzağa düşürebileceğini sanıyorsun. Ve belki bunu birkaç kez başarabilirsin bile. Ama tek bir hata ve sonra yem olursun” diye cevapladı. “İkinizle de yemek vakti görüşeceğiz.” Yavaş yavaş uzaklaştı.

Jamie kapıyı kapattı “Mac’in nasıl dışarı çıktığını bulmam lazım. Uyanık kalıp onu yakalamaya çalışıyorum ama çok sinsî.”

“Endişelenme. Bir zararı yok. Mac siteye biraz eğlence getirdi.” Ruby kahveleri mutfak masasına koydu. “Zaman algını kaybettirecek kadar neyin üzerinde çalışıyordun?”

“Bunun.” Jamie bilgisayarını Ruby’nin görebileceği şekilde çevirdi.

“Ba-yıl-dım” diye duyurdu Ruby.

“Dün pastanede David’in birkaç fotoğrafını çektim. Bana bu fikri o verdi. Kylie’nin, üzerinde düzenlemeler yaptığım bir fotoğrafını gördü ve farklı mesleklerden insanlarla bir fotoğraf

serisi yapmamı söyledi. İşini seven insanlarla. Yani bir nevi Humans...”

“Of New York” diye lafını onun için bitirdi Ruby. “Bu harika!” Telefonu titreyince kontrol etti. “Addison, Riley bu akşamüstü benimle takılabilir mi diye merak ediyor.” Cevabını yazdı.

“Eminim evet demişsindir” dedi Jamie.

“Elbette. Bana gelmesine bayılıyorum. Dört yaşındaki birinin dünya görüşünü duymak çok heyecan verici. Öyleyse çalışan insanların fotoğraflarını çekmeye devam mı edeceksin?”

“Evet. Geri dönüp fotoğrafını çektiğim insanlarla biraz daha konuşarak yaptıkları işe nasıl başladıklarını öğrenmeye çalışmak istiyorum” dedi Jamie. “Gelecek ders Kylie’yle konuşabilirim, o sırada Venice Sahili’ndeki diğer insanlara uğrarım. Elbette eğer yanımda yeteri kadar bozukluk olursa. Hepsini bekliyor. Zaten neden beklemesinler?”

“David’in aklına gerçekten mükemmel fikir gelmiş. Şimdiye kadar kaç kere çıktınız?” diye sordu Ruby.

“Onunla çıkmıyorum” diye itiraz etti Jamie. “Yalnızca onun arkadaşları, Marie ve Helen bize birilerini ayarlamaktan vazgeçsin diye takılıyorum onunla. Yani beni zencefilli kurabiye adamın uzuvlarını koparmaya davet ettiğin günden beri seninle neredeyse her gün görüştük. Bu da ondan farklı değil.”

O öpücükler dışında. Jamie, bu düşünceyle bile yüzüne ateş bastığını hissetti. Aslında tüm vücuduna ateş basmıştı.

Ruby parmağını uzattı. “Onunla yatmışsın!”

“Yatmadım!” diye bağırdı Jamie. Ruby kaşlarını kaldırıp bekledi. “Birkaç kez öpüşmüşlüğümüz var” diye itiraf etti Jamie. “Ama yalnızca eğer birinin önünde öpüşmemiz gerekirse doğal dursun diye.”

Ruby katıla katıla güldü. Kahkahasını bastırmayı başara-bildiğinde ise, “Siz ikiniz çok komiksiz. İkinizin de bunu çöptatanlardan kurtulmak için yapmadığınızı ne zaman kabul edeceksiniz?”

“Marie’ye en son ne zaman hayır demeye çalıştın?” diye sorarak karşı çıktı Jamie. “Ya da o ve Helen arasındaki bir yarışın ortasına düştün? David’le çıkıyormuş numarası yapmamız, so-

runu çözdü.”

“Hu huu, numara yapmıyorsunuz.”

“Evet, numara yapıyoruz. Bu sene kendime odaklanmak istediğimi biliyorsun” dedi Jamie. “Harika bir projem var...”

“David’in aklına sağlık” diye hatırlattı Ruby.

“Doğru, David. Biriyle çıkmaya hazır olmayan David. Hâlâ yas tutuyor.” Jamie kahvesini alıp kocaman bir yudum içti, buz neredeyse boğazına kaçıyordu.

“Jamie, biz Clarissa’yla arkadaştık. Harika bir kadındı. Onu kaybetmek David’i yıktı. Ama eğer yeni bir ilişkiye başlamaya hazır olmasaydı kimseyle pratik olsun diye öpüşmezdi. Ve sen de hayatında kesinlikle bir erkek istemiyor olsan biriyle pratik olsun diye öpüşmezdin. Bunu biliyor olman lazım.”

“Bak, onunla öpüşmek hoşuma gitti ve birlikte takılmak da her zaman eğlenceli. Ondan hoşlanıyorum. Burada yeni bir arkadaşım olması harika. Ama bu eğer bir akşam kuklacı adamları bulup onlarla röportaj yapmak istesem kıskanıp kıskanmayacağına düşünmek ya da ben evde olup ona yemek yapmadığım için acaba akşam yemeği yedi mi yemedi mi diye endişelenmek istediğim anlamına gelmiyor.”

“David’le bu konularla ilgili endişelenmene gerek kalmazdı” dedi Ruby. “Hem neyse, zaten aynı eve taşının falan demiyorum. Ben daha çok, daha sonra başka bir şeye dönüşebilme ihtimali olan bir yatak arkadaşlığı türünden bir şeyden bahsediyorum.”

“Ben işlerin olduğu şeklinden memnunum” diye ısrar etti Jamie. “David de öyle. Bu düzen bize uyuyor.”

“Onu bir daha öpemeyecek olmaktan memnun musun?” diye zorladı Ruby. “Zaten yeteri kadar pratik yaptığınıza göre artık öpüşmenin manası yok, öyle değil mi ama?”

Jamie, David’i bir daha asla öpemeyecek olma fikri beden ısınısını birkaç derece düşürmemiş gibi hissetti. “Aynen öyle.”

David işten döndüğünde Diogee, onu her zamanki gibi kayışı ağzında bekliyordu. Canavarı, ona dinlenmek için en azından iki dakika vermesi konusunda ikna etmeye yeltenme-

di. Tartışmayı her zaman kaybediyordu. Baskın olan kesinlikle kendisi olsa da.

Kayışı taktı, Diogee'nin onu dışarı sürüklemesine izin verdi. Birkaç saniye sonra Zachary evinden fırlayarak çıkıp koşar adımlarla yanlarına geldi "Bugün sizinle takılamam" dedi, patilerini omuzlarının üstüne yerleştirmiş Diogee dudaklarından öpmesin diye başını yana çevirerek.

"Naberirsin?" diye sordu David ve Diogee'nin kayışını çekti. "Diogee, kes şunu" diye emretti. Köpek normalde işi birkaç yalamayla sonlandırırды ama bugün çocuğa banyo yaptırmak istiyor gibiydi. Belki de sebebi çocuktan yayılan kokuydu. San ki kendini minik'süs şemsiyeli içecekler ve hindistancevizli güneş yağıyla yıkamıştı.

"İyy, iğrenç! Ağzımı yaladı." Zachary, Diogee'nin patileri yere düşene kadar geriledi. "Addison'la birlikte İngilizce ödevimizi yapacağız."

Bu, tatlı kokuyu açıklıyordu. Zachary belli ki parfümü keşfetmişti. "Sanırım bu, kızın düşünüp taşındığı ve artık senin bir sapık olmadığına karar verdiği anlamına geliyor." David, dilini kendine sakladığı için teşekkür etmek niyetiyle Diogee'yi elinin tersiyle sevdi.

"Tişörtümü yine kapısının önünde buldu ve geri getirdi" diye cevapladı Zachary. "Birçok başka şeyin de kaybolup başka insanların kapı paspaslarının üstünde ortaya çıktığını ve sutyenle ilgili beni suçlamaması gerektiğini söyledi. Beni neden suçladığını hâlâ anlamıyorum çünkü sonuçta ben sutyeni getiren kişiydim. Eğer ben almış olsam niye geri getireyim? Neyse, sonra İngilizce ödevinden konu açıldı ve birlikte yapmaya karar verdik."

"Bu erkek arkadaşına tekme bastığı anlamına mı geliyor?" diye sordu David.

"Hayır. Yemekte gördüklerime bakılırsa hayır. Ama zaten çıkıyor falan değiliz. Yalnızca birlikte ödev yapacağız" dedi Zachary. "Evin oraya kadar seninle yürüyebilirim. Gel hadi koca D!"

"Şeyyy." David söylenmesi gereken şeyi söylemenin nazik

bir yolunu bulmaya çalıştı. “Parfümün bir kısmını yıkamak isteyebilirsin.” Aklına gelen en iyi yöntem buydu.

Zachary kızardı. “Kötü mü kokuyor?” dedi dehşet içinde.

“Hayır. Ondan değil. Yalnızca azıcık kullansan da yeter” diye cevap verdi. “Gerçi benim de bu konuda çok bilgim yok. Clarissa parfüm sevmezdi. Benim ‘doğal erkeksi kokumu’ sevdiğini söylerdi.” Bunu ona söylediğinde, yani her koşu dönüşü, ses tonunda beliren neşeyi hâlâ duyabiliyordu.

“Gerçekten mi? Ben bütün kızlar sever sanırdım” dedi Zachary, tişörtünün yakasını çekip kendini koklayarak.

“Hepsi değil” diye cevapladı David. “Ama eğer parfüm sıkacaksan da sınıfta sana yakın oturan herkes kokusunu almalı. Bir kız senin yakınına gelmediği sürece parfümünün kokusunu almamalı.”

Zachary yine kızardı. Telefonunu kontrol etti. “Birazını yıkayacak zamanım var. Sonra görüşürüz” dedi ve evine döndü.

“Onun şirret olduğunu düşündüğü zamanları hatırlıyor musun?” diye sordu David, Diogee’ye, kaldırımda yürümeye başladıklarında. Jamie’ye uğrayıp onu, Masal Diyarı’nın genç âşıklarıyla ilgili son gelişmelerden haberdar etmeye karar verdi.

Cam Ayakkabı Sokağı’na döndüklerinde Diogee mutlulukla havlayıp dörtlüye koşmaya başladı. David de ona katıldı ve ikisi de karşıdan gelen Ruby’ye çarpmamak için aniden durdular.

“Siz iki koca aptal nasılsınız?” diye sordu Ruby, patilerini omuzlarına yerleştirmeden önce Diogee’ye sarılabilmek için eğilirken.

“Hey, civardaki en parlak beyinler olmayabiliriz ama ‘aptal’ da biraz ağır kaçtı” diye itiraz etti David.

Ruby başını iki yana salladı. “Duyduklarım bu yönde değil” diye cevapladı.

“Neler duydun?” diye sordu.

Ruby yalnızca gülümsedi, Diogee’nin sırtına vurdu ve yürümeye başladı.

“Çalıntı eşyalara bakmaya mı geldin?” diye sordu Hud. David onu ya da süs havuzunun kenarına dizilmiş onlarca şeyi

fark etmemişti bile. “şuracıkta oturan arkadaşımız tarafından alındığını ikimizin de bildiğı eşya için şikâyetle bulunmak istersen hâlâ geç değıl.” Başıyla Jamie’nin evini işaret etti. Hem Jamie hem Mac camda durmuş onlara bakıyorlardı.

“Yeni bir şey kaybetmedim” dedi David, Hud’a. “Ve Jamie’ye seve seve iç çamaşırımı ya da başka bir şeyimi veririm.” Diogee’nin, işaretleyebilmek için onu sitedeki en büyük palmiye ağacının oraya ekiştirmesine izin verdi, sonra da köpeğı Jamie’nin kapısına doğıru çekti.

“Onu getirmemde sorun olmadığını söylemiştin” dedi Jamie kapıyı açtığında.

“Sorun ne demek, bu harika.”

David, içeri girdikleri anda köpeğın kayışını çıkardı. Diogee anında yere yatıp Jamie karnını kaşıyabilsin diye yuvarlanmaya başladı. Jamie de mesajı aldı ve köpeğın yanına ömel-di. Jamie işe koyulunca Diogee’nin gözleri keyiften kapandı, kuyruğıyla yeri dövmeğe başladı.

David, yanından kahverengi bir şeyin geçtiğini gördü. Bunun hızla ilerlemekte olan Mac olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Kedi, Diogee’nin sallanan kuyruğına atladı, kuyruğı patilerinin arasına alıp güzelce ısırıktan sonra kaçtı. Diogee de peşinden koştu. Birkaç saniye sonra Diogee’nin acıyla inlediğini duydular.

“Mac, kötü kedicik” diye bağırdı Jamie, sesi takip ederlerken. David’le göz göze geldiler.

David’le birlikte sesi takip edince Diogee’nin bir şekilde Jamie’nin dolabında sıkıştığını gördüler. Mac yatağı oturmuş sakince patisini yalıyordu. “Senin sorunun ne? Geçen sefer çok usluydun? Diogee’nin arkadaşımız olduğunu unuttun mu?” diye sordu Jamie, Mac’e, Diogee’yi kurtarıırken. Diogee anında oturma odasına koştu “Sanırım bundan böyle onları ayrı odalarda tutmalıyız.” Mac’i yatak odasına kapatıp kapıya yaslandı.

“Selam” dedi.

“Selam” diye karşılık verdi David de.

Elbette Jamie’yi öpmek istiyordu. Sanki yasaklı dönemi bitmiş gibiydi. Yeniden kadın öpmek istiyordu. Aslında Ja-

mie'yi. Öpmek istediği Jamie'ydi. Başka birini öpmeyi düşündüğü söylenemezdi. Ama bu anlaşılabilir bir durumdu. Jamie, Lucy ve Ruby dışında, David'in gerçek anlamda iletişim kura-bildiği tek kadındı.

Birkaç ay içinde ne olacağını kim bilebilirdi ki? Belki biriyle gerçek anlamda çıkmaya hazır olurdu. Şimdilik Jamie'yle arasında olanlardan memnundu. Onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Birlikte oldukları zamanlarda, iki saniyede bir öpüşmek ve seks hakkında düşünmek dikkatini dağıtıyordu ama bu dürtülerin geri dönmüş olması güzeldi. Sanki yeniden delikanlı olmuştu. Ve bu dürtüleri bir kenara itmeye devam edebilirdi. Jamie'yle bir anlaşmaları vardı. Jamie onun gerçek arkadaşı, sahte kız arkadaşıydı. Bu sahtekârlıklarını açığa çıkarmamak için olmadığı sürece "öpüşmek yok" anlamına geliyordu. Ya da pratik yapmaları gerektiği zamanlar dışında, ki yaptıkları da buydu. Ve seks yoktu, asla. Yalnızca bedeni değil, zihni de gerçek bir ilişkiye başlamaya hazır olana kadar olmazdı.

"Hmm,gözlerini dikmiş bana bakıyorsun" dedi Jamie.

"Üzgünüm. Yalnızca düşünüyordum." Jamie kaşlarını kaldırdı. "Zachary hakkında. Bir de Addison. Çocuğun sıkıldığı parfümü koklaman lazımdı. En azından onunla ders çalışmaya gitmeden önce birazını yıkaması konusunda onu ikna ettim. Acaba bunu birlikte çalışmaktan daha fazlası olarak gören tek kişi o mu?"

"Yani, benim bildiğim kadarıyla Adisson, Zachary gelmeden önce Riley'nin evden çıktığına emin oldu" dedi Jamie. "Bu da ya çalışırken biraz sessizlik olsun istediği ya da hoş bir çocukla takılırken kardeşinin ayak bağı olmasını istemediği anlamına gelir. Ama en son aldığım bilgiye göre, erkek arkadaşı vardı?"

"İki günde bir ayrıldığı bir erkek arkadaş" diye cevap verdi David. "Pisliğin tekine benziyor, yani en azından Zachary'nin günlükte okuduğu kadarıyla."

"Günlüğünü okuduğuna inanamıyorum" dedi Jamie. "Gerçi eğer kapısının önünde bulduysa göz atma arzusunu bastırmak oldukça zor olabilir."

"Ve günlüğü okumuş olması kızın bir şirret olduğunu düşünmemesinin sebeplerinden biri" diye karşılık verdi David.

“Gerçi bence çocuk da konuyu biraz abarttı. Zachary’nin kişisel bakıma bu kadar sarmasının sebebinin kız olduğuna eminim ama o zamanlarda hâlâ kızın ne kadar berbat biri olduğundan şikâyet edip duruyordu.”

Diogee yüksek sesle havladı. “Ne istiyor?” diye sordu Jamie. “Ona bir kâse su getireyim mi?”

“Bence yürüyüş mesafesinin kısalığı nedeniyle kendini kandırılmış hissediyor” diye cevapladı David. “Yürümek” kelimesiyle birlikte Diogee koşarak yanlarına geldi ve patinaj yaparak durdu.

Jamie güldü. “Grauman’s tarafına doğru yürümeye ne dersin? Wonder Woman’ın orada olacağına eminim. Tiyatronun dışında insanlarla fotoğraf çeken karakterlerden biri olma işine nasıl girdiğiyle ilgili ona bazı sorular sormak istiyorum.”

“Harika.” David, Diogee’nin kayışını taktı. “Çektiklerini Instagram ya da başka bir site aracılığıyla yayınlama konusunu düşündün mü?”

“Günün çoğunu senin bazı fotoğrafların üzerinde çalışarak geçirdim” diye cevapladı Jamie. “Sana gönderirim. Bence eğer hemen şu an çıkmazsak Diogee’nin beyni patlayacak. Bazılarını Ruby’ye gösterdim, onun da hoşuna gitti” dedi Jamie.

David kapıyı açtı. Diogee fırladı. David ve Jamie de onun arkasından hızlı adımlarla yürümeye başladılar. “Buraya gelirken Ruby’yi gördüm. Bana ve köpeğime ‘koca aptallar’ dedi. Diogee’ye aptal demesini anlayabiliyorum çünkü o gerçekten de bir aptal. Ama benim aptal olduğumu düşünmesine sebep olan şeyler duyduğunu söyledi. Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrin var mı?”

Jamie tereddüt etti.

“Ona ne anlattın?” diye sordu David.

Jamie yine tereddüt etti, sonra cevap verdi. “Olan şey şu. Bir şekilde birkaç kez, pratik olsun diye öpüşmüş olmamızın konusu açıldı. Ruby de saçmaladığımızı düşündü. Eminim sana bu yüzden aptal demıştır.”

“Pratiğe ihtiyacımız olduğu için mi saçmalıyormuşuz?” diye sordu David siteden çıkarlarken.

“Saçmalıyormuşuz çünkü birbirimizi öpmek istediğimiz için öpüştük. Marie, Helen ya da arkadaşlarını inandırabilmekle ilgili endişelendiğimiz için değil” diye cevapladı Jamie.

David tam olarak ne söyleyeceğinden emin değildi; bu yüzden, “Ha?” demeye karar verdi.

“Evet. Ruby, yalnızca birbirimize yardım ediyormuş gibi davranmayı bırakıp durumu kabullenmemiz ve yatmamız gerektiğini düşünüyor, çünkü belli ki istediğimiz bu ve bu işin ciddiye bindiği anlamına gelmiyor. Bu, yatak arkadaşı tarzında bir şeyler anlamına da gelebilirmiş.” Jamie o kadar hızlı konuşmuştu ki kelimeler üst üste binmişti.

David’in bedeninden sıcak bir şimşek geçti. “Ne?” demeyi başardı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bence yatak arkadaşlığı fikri... çekici. Ama kendime, bu seneyi hiçbir kısıtlama olmadan kendime ve hayatıma ayırıp ne yapmak istediğimi bulmaya adayacağıma dair söz verdim” diye cevapladı Jamie, öncekinden bile hızlı konuşarak. “Bence senin de bir ilişkiye başlamayı istememek için kendince nedenlerin var. Ve Ruby ne düşünürse düşünsün, yatak arkadaşlığı da bir ilişki. Gerçek bir ilişki ya da sevgililikten daha az ilişki gibi olsa da... Sen ne düşünüyorsun?”

David yatak arkadaşlığı fikrini sevmiştir. Hem de çok. Ama Jamie’nin ağzından çıkan tüm o kelimelerde bir “hayır” vardı ve buna saygı duyması gerekiyordu. “Bence işler şimdiki haliyle mükemmel” dedi.

Ertesi sabah Mac pencere pervazına oturup siteyi seyrederek doğru anı kolladı. Görevlerini akşamları, karanlığın koruması altında gerçekleştirmeyi tercih ediyordu ama bu, gün içinde de yapılabilirdi. Başarabileceğinden hiç şüphesi yoktu, sonuçta o MacGyver’di.

Jamie’nin bilgisayarının tuşlarına basışını duydu. Güzel kokuyordu. Önceki gün, David’le Jamie’nin arasına bir engel girmemesi için Diogee’ye karşı merhametli davranması gerektiğini biliyordu ama halat gibi kuyruğunu sallanırken görünce kendini ısırmaktan alamamıştı. Yapmak zorundaydı. Sonuçta

hiçbir şeyi berbat da etmedi. Hem eğlenceliydi de.

Hedefinin yüzünü görmeden önce sesini duymuştu. Yürürken her zaman şakır şukur sesler çıkarıyordu. Ve her zaman yalnızlık kokuyordu. Ama yalnızlık kokusunu başka bir kokuyla, kanın, derinin altını doldurmasının kokusuyla değiş tokuş eden biri vardı.

Mac, kadınların erkeklere olan tepkisini pek anlayabilmiş değildi. Hedefin bedeni gerilmişti ve donmuştu. Tıpkı kedilerin büyük köpeklerle verdiği tepki gibi. Mac gibi olmayan kedilerin verdiği tepki yani. Mac büyük bir köpek gördüğü zaman, köpek derdini patisine anlatsa iyi ederdi – çat çat çat. Ama kokuadaki değişiklik, hedefin, karşısındaki erkekten korkmadığını gösteriyordu. Ve bu erkek hedefteki koku değişikliğine sebep olan tek erkekti. Belli ki Mac'in yardımına ihtiyacı vardı.

Neyse ki kadın yaklaştığında Jamie hep dışarı çıkardı. Per vazdan atladı, kapının yanında siper aldı. Tam da tahmin ettiği gibi, Jamie kapıyı birkaç dakika sonra açtı ve Mac dışarı süzüldü.

“MacGyver, hayır!” diye bağırdı insanı.

Onu duymazdan geldi. Tamamlaması gereken bir görev vardı. O şakır şukurlardan birine ihtiyacı vardı. Hedef, çantasını korunmasız biçimde yere bıraktı. Mekanizmayı çözmek Mac'in birkaç saniyesini aldı. Sonra parlak şeylerden birini çıkardı, dişlerinin arasına aldığı gibi kaçtı. Erkeğin kokusunu takip ederek evini buldu ve objeyi oraya bıraktı. Erkeğin, işleri çözmesinin Jamie ve David kadar uzun sürmemesini umdu. Ama insanların yavaş olduğunu anlamıştı. Sorun burunlarındaydı. Çoğunlukla...

“**S**uçlusu sensin” dedi Jamie, Ruby’ye. “David’le yatak arkadaşlığı olmamız gerektiğini söylediğinden beri tek düşünebildiğim şey onunla yatmak. Bu, neredeyse iki haftadır kafayı taktığım anlamına geliyor. Bu durum beni çılgına çeviriyor. Ve sakın bana aklından çıkar deme. İmkânsız. Bunu aklıma sen soktun ve senden nefret ediyorum.”

Ruby güldü. “Benim çözümümü biliyorsun. Yapmaya başla ki düşüncesi seni delirtemesin.” Saç maşasını kullanarak Jamie’nin inatçı buklelerini geniş dalgalara dönüştürmeye devam etti. Mac de lavabonun kenarına oturmuş, musluktan akan su damlalarıyla oynuyordu.

“Hayır. Aslında kafayı takmış olmama rağmen bir sürü iş hallediyorum. Fotoğrafların üzerinde çalışmak kafamı dağıtmama yardımcı oluyor.”

“MyPics uygulamasında yaptıklarına bağılıyorum. Her ziyaret edişimde kariyer değişikliği yapmak istiyorum.”

“Kötü tavsiye için bir dolar para alan adamın fotoğrafının altmış binden fazla görüntülendiğine hâlâ inanamıyorum. Çoğu insan muhtemelen yalnızca tıklıyordur, ama yine de iyi bir rakam.”

“Sen bir rock yıldızısın” dedi Ruby, Jamie’nin saçının son tutamını maşaya dolarken. “Ve harikulade görünüyorsun.”

“Saçımı yaptığın için teşekkür ederim” dedi Jamie. Elini karnına bastırdı. “Bu kadar gergin olduğuma inanamıyorum. Neden gerginim ki? Eminim Lucy ve Adam harika insanlardır.”

“Öyleler. Onları o kadar iyi tanımıyorum ama benim birçok Noel partime katıldılar. Onları seveceksin” diyerek rahat-

lattı onu Ruby.

“Onların önünde David’in kız arkadaşı gibi davranmak başka iş. David’le çok yakınlar. Adam’la çocukluktan beri tanıyorlar. Marie ve Helen’in önünde numara yapmaya benzeriyor.” Jamie musluğu sıkarak damlayan suyu durdurdu. Mac, başkalarının mırılama sanabileceği, genizden gelen bir ses çıkardı ama Jamie bunun şikâyet olduğunu biliyordu.

“Sizi gören hiç kimse çift olduğunuza inanmakta zorlanmayacaktır. Siz ikiniz...” Ruby cümlesini bitirmedi. Jamie nedenini biliyordu. Ruby’den milyonlarca kez David’le birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını söylemeyi kesmesini istemişti.

“Sanırım bir kadeh şaraba ihtiyacım var. David’in beni alması yarım saat daha sürer. Benimle bir kadeh şarap içmek ister misin?”

“İsterdim ama Riley’nin annesi bu gece geç saate kadar çalışacak, ben de Addison’a, Zachary’yle ders çalışırlarken Riley’nin bana gelebileceğini söyledim” diye cevapladı Ruby, kapıya doğru yönelirken.

“Yine mi? Sence ders mi çalışıyorlar? Yoksa ders mi çalışıyorlar?”

“Emin değilim ama son zamanlarda Addison’ın erkek arkadaşından şikâyet ettiğini de duymadım, yani belki onu terk etmiştir” dedi Ruby. “Bu gece iyi vakit geçir olur mu?” Kapıyı açtı ve Jamie’nin elini tuttu. “Hud az önce cebinden bir şey çıkarıp süs havuzunun oraya koydu. Bence sorgulama sırası bizde.” Jamie’yi de çekeştirerek dışarı koştu. “Tatlış yanaklım” diye Güneyle aksanı taklidi yaptı Ruby, “Orada dur bir bakalım.”

“Benimle mi konuşuyorsun, Bebek?” dedi Hud her zaman ki cürretinden yoksun biçimde. İnsanların karanlıkta kayıp eşyalarını arayabilmeleri için kurduğu projektör ışığının altında solgun görünüyordu. Her gün yeni parçalar geliyordu. Ve Jamie, Mac’in bu işi nasıl başardığını hâlâ çözemişti.

“Evet, seninle konuşuyorum” dedi Ruby, Hud’ın yanına ulaştıklarında. “Kayıp eşyalara küçük bir anahtarlık eklediğini gördüm. Bu, hırsızın senin kapının önüne kadar gelmiş oldu-

ğunu gösteriyor, değil mi? Herkes kayıp eşyaları orada buluyor: tam da paspaslarının üzerinde.

“Belki de hırsızın bu kadar yaklaşılabilmiş olmasının sebebi hırsızın Hud olmasıdır.” Jamie, televizyon detektifine takılmadan edemedi. “Bir sebebi var. Herkes onun ne kadar harika bir detektif olduğunu kanıtlamak istediğini biliyor. Çözülemeyen bir sır oluşturup sonra onu çözmekten daha iyi bir yöntem olabilir mi?”

Hud’ın yüzü kızardı ve oradan uzaklaşmaya başladı. “Sanırım onun duygularını incittim” dedi Jamie, adamın gidişini izlerken içinde ufak bir merhamet duygusu hissederek.

“O da benzer şeyleri ikimize söyledi” diye hatırlattı Ruby. “Ama egosu, televizyonda bir detektif rolü oynamış olmasına sıkı sıkıya bağlı. Sanırım üstüne çok gitmemeliyiz.” Hud’ın süs havuzunun önüne bıraktığı anahtarlığı aldı. “Bu Sheila’nın posta çantasına astığı anahtarlıklardan birine benziyor.”

“Evet. Çantasında da bunlardan bir dolu var. Geçen gece David’le birlikte Thirsty Goat’tayken ona rastladık. Tüm sorular televizyonla ilgili olunca ve Sheila, Hud’ın oynadığı tüm rolleri, konuk oyunculuklarını da eksiksiz sıralayabildiğinden, gecenin yıldızı olur diye düşünmüştüm. Ama formunda değildi. The Trivia Newton-Johns yenildi. Fena halde hem de.”

Ruby anahtarlığı yerine bıraktı. “Belki yalnızca onun gibi görünüyordur. Çalınan diğer her şey burada oturan birilerine aitti, değil mi?”

“Bence öyle. Umarım Mac, Masal Diyarı’ndan çıkmıyor” diye karşılık verdi Jamie. Kediciğinin dışarı çıkması fikrinde hiç ama hiç hoşlanmıyordu ama sitedeki yolların hepsinde düşük hız kuralı vardı. Siteden çıkarsa gerçek tehlike altında olabilirdi. Bir arabaya pati atarak durdurabileceğini sandığından emindi.

“Bir gece sende kalırım, dönüşümlü olarak Mac’i gözleriz. Aylaklığına bir son vereceğiz” diye söz verdi Ruby.

“Harika olur” dedi Jamie.

“Riley’yi karşılamak için eve gitmem gerek.” Ruby, Jamie’ye kısacık sarıldı. “Bu akşam muhteşem zaman geçirmeye

bak. İyi vakit geçireceğinden eminim.”

David bunu yapabileceğini düşünmemişti. Adam, Lucy, o ve Jamie birlikte dışarı çıkma planı yaptıklarında bu kulağa eğlenceli gelmişti. Arkadaşlarının Jamie’yle, Jamie’nin de arkadaşlarıyla tanışmasını istiyordu. İyi anlaşacaklarından emindi. Bundan hâlâ emindi.

Ama giyinirken kalbi koşu sonunda olduğu kadar hızlı çarpıyordu ve buna hazır olmadığını anladı. Adam ve Lucy’yle defalarca dışarı çıkmıştı ve Clarissa’nın yanında olduğu zamanlar, tek olduğu zamanlardan fazlaydı. Jamie’yle birlikte işler aynı olmayacaktı.

Cep telefonunu kapıp Adam’a mesaj attı. İptal etmemiz gerek. Jamie hasta.

Adam birkaç saniye sonra cevap attı. Yine de gel. Üçüncü teker olursun.

Yok ya, diye cevap attı David. Gidip bir şeye ihtiyacı var mı diye kontrol edeceğim.

Birkaç saniye sonra Adam bir mesaj daha gönderdi. Lucy tatlı olduğunu düşünüyor, bense boynuna tasma bağlandığını düşünüyorum. Başka zaman artık.

Evet, diye cevapladı David. Bu gece yapamazdı. Panik atak geçirmek üzereymiş gibi hissediyordu. Belki bir ara, rahat nefes almak için Lucy ve Adam’a, Jamie’yle yalancılıktan sevgili olduklarını söyler ve sonra dördü dışarı çıkarlardı.

Anahtarlarını kaptı, Diogee’ye kocaman bir kemik attı. “Ev sana emanet, koca adam” dedi köpeğine, evden çıkarken. Sanki kaldırım lastikten yapılmış gibi gelmişti. Zıplayarak yürüyordu. Adam ve Lucy’yle planları iptal etmek onu çok rahatlatmıştı. Artık Jamie’yle gecenin tadına varabilirdi.

Jamie’nin evine yaklaşırken onu götürebileceği mükemmel mekân, daha doğrusu mükemmel mekânları düşünürken gülümsedi. Adam’la seçtikleri restorana gidemezlerdi. Adam ve Lucy muhtemelen yine de oraya gideceklerdi çünkü dadının boşa gitmesini istemezlerdi.

“Yürümeye ne dersin?” dedi, Jamie kapıyı açtığında.

“Santa Monica’ya gideceğimizi sanıyordum” diye cevap verdi Jamie.

İki çift çıkacaklarını neredeyse unutmuştu David. “Lucy kendini iyi hissetmiyor” dedi, ona yalan söylediği için hissettiği keskin suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak. Sonuçta büyük bir yalan değildi. “Ertelememiz gerekecek.”

“Doğrusu biraz memnun oldum” diye itiraf etti Jamie, David’le birlikte yürümeye başladıklarında. “Onlarla tanışmak konusunda biraz gergindim.

David kolunu Jamie’nin omzuna attı. “Helen ve Marie için” dedi. *Bu mantıklı bir önlem*, dedi kendi kendine. İkisi de camdan bakarak fazla zaman geçiriyorlardı. “Gergin olacak hiçbir şey yok. Onlardan hoşlanacaksın, bunu biliyorum.”

“Onlardan hoşlanmak konusunda endişeli değilim. Onların benden hoşlanmamaları konusunda endişeliyim” dedi Jamie.

“Mümkün değil” dedi David, Jamie’yi daha da yakınına çekerek.

“Nereye gideceğimizi bana da söyleyecek misin?”

“Hayır. Sürpriz olacak” dedi David. Birkaç blok yürüdüler, sonra harabe halde bir alışveriş merkezinin otoparkından geçip bir video kaset dükkânına vardılar.

“Bir şey mi kaçırdım? Kaset de plak gibi yeniden mi moda oldu?” diye sordu Jamie içeri girerlerken.

Loş ışıkla aydınlatılmış yerde bir tane DVD bile yoktu. Yalnızca raflar dolusu video kaset vardı.

“Hiç DVD’ye aktarılmamış birkaç film var. Gel buraya bir bak.” David arka taraftaki YALNIZCA YETİŞKİNLER yazılı yere doğru yöneldi.

“Sahte cinsel yaşamımızdan çoktan sıkıldık da porno mu kiralayacağız?” Jamie’nin sesi biraz bıkkındı ama yine de uyumlu olmaya çalışıyordu.

“Yani, sonuçta birkaç hafta oldu.” David siyah kadife perdeyi çekti ve “+18” işaretli videoların olduğu pis, küçük bir oda-yı açığa çıkardı.

Jamie en yakınındaki rafa baktı. “Rahim Akıncısı? Bu iğrenç.

‘Rahim’ seksi bir kelime değil” diye yorumda bulundu. “Yoksa bu kızsals bir tepki mi? ‘Rahim’ kelimesi hakkında sen ne düşünüyorsun?”

“Rahim akla tümüyle bebekleri getiriyor” diye karşılık verdi David.

“Evet!” diye bağırdı Jamie.

“Gerçekten iyi parçalar burada.” David, odanın öteki tarafındaki ikinci bir perdeyi açınca ortaya yüksek tavanlı, yumuşak, atmosfere uygun şekilde ışıklandırılmış, yumuşak koltuklarla döşenmiş, renkli camlı bir bar çıktı. Bilardo salonunun girişindeki kemerin üstüne yerleştirilmiş geniş ekranda Barbarella gösteriliyordu.

Jamie, tam da David’in gülmesini umduğu şekilde güldü. Bu sese bağımlı olmaya başlamıştı. Bu yeri seçmişti çünkü Jamie’nin hoşuna gideceğini ummuştu. Bir de bu yer Clarissa öldükten sonra açılmıştı.

“Los Angeles’in gizli bar ortamına hoş geldin” dedi. “Civarda bunun gibi gizli birçok yer var. Arada bir gittiğim başka bir gizli bar var ki ona gitmek için bir berberden geçmek gerekiyor. Saç kesimi bile yapıyorlar.”

Boş koltuklardan birine yerleştiler. David, içki mönüsü görevi gören kaset kaplarından birini alıp Jamie’ye uzattı. “Ben genelde şu kaktüs ve kişnişli olanı içiyorum.” Listedeki kokteyllerden birini işaret etti.

“Kulağa hoş geliyor” dedi Jamie. “Hey, baksana. Fotoğraf kabinleri var! Fotoğraf çektirmek zorundayız. Marie ve Helen’a çift oluşumuzu kanıtlamak için somut delile ihtiyacım olabilir.”

“Bizim hakkımızda çok soru soruyorlar mı?”

“Helen o kadar çok soru sormuyor ama Marie her konuda binlerce soru soruyor. Çöp kutumuz ortak olduğundan çöpümün içeriğiyle ilgili bana ciddi ciddi soru sormuşluğu var. Örneğin, orada hazır diyet yemek kutusu gördü ve kilo vermeye çalıştığımı söyledi. Daha önce hiçbir komşum hayatımın... bu kadar çok içinde olmamıştı diyelim” diye cevapladı Jamie. “Ama iyi tarafından bakarsak dünyanın en güzel kahvesini yapıyor ve sabahları ne zaman bahçeye çıksam Al’le bir fincan

kahve gönderiyor. Sinir bozucu olabilir ama iyi kalpli.”

“Öyle. Ama Diogee bahçesini pislemeyi başarabilirse ne olabileceğinden hâlâ korkuyorum.” Garson geldi, David iki kokteyl ısmarladı. “Fotoğraf kabinine gidip geleceğiz” dedi David.

“Mutlu meslek insanları fotoğraflarından bazılarını fotoğraf kulübesi şeritleri şeklinde yapmak eğlenceli olabilir” dedi Jamie salonu aşır, hazırlık yapmakta olan DJ’in yanından geçerken.

“MyPics’e koyduğun, Grauman’s önündeki Wonder Woman hikâyesi harikaydı” dedi David, kabinin boşalmasını beklerlerken.

“Onu gördün mü? Daha bu sabah paylaştım.”

“Bildirim geliyor.”

Jamie ona gülümsedi. “Bu çok tatlı.”

“Bazıları harika yorumlar yazıyorlar. John Schuller’in gönderdiğini gördüğünü varsayıyorum.”

“Gördüm. Ve senin bu işte parmağın olduğunu bilmediğimi sanma” diye bilgilendirdi David’i. “En yakın arkadaşının senaryosunu yazdığı dizinin yıldızı olduğunu biliyorum.”

“Adam’dan neler yaptığına bir göz atmasını istedim. Muhtemelen bu konuda tweet attı” dedi David.

“Sıra bizde” dedi Jamie, yirmili yaşlarda bir çift kabinden çıkınca. İkisi de kızarmış görünüyordu; David, çiftin kabini yalnızca fotoğraf çekimi için kullanmadıklarından şüphelendi. Jamie de göz kırparak aynı şeyi düşündüğünü belli etti.

Kabinin içine girip eskimiş pelüşten yapılmış koltuklara oturdular. Bu küçük alan öyle bir döşenmişti ki fotoğrafı çekilen insanların, eski zaman tiyatrosu seyircisi gibi hissetmelerine neden oluyordu. Arka plana sıra sıra insan figürleri resmedilmişti.

“Hazır mısın?” diye sordu Jamie.

“Hazırım.”

Jamie tuşa bastı ve “Ördek surat!” diye bağırdı. David itakâr biçimde dudaklarını öne uzattı. “Korkunç bir film izliyoruz!” David gözlerini kocaman açıp çığlık atıyor taklidi yaptı,

Jamie de iki eliyle onun koluna tutunup yüzünü omzuna göm-
dü. “Elden kalp!” David, Jamie’nin neyi kastettiğini anlamadı,
Jamie de fotoğraf çekilmeden önce David’in parmaklarını bir
kalbin yarısını oluşturacak şekilde kıvrırmayı başaramadı. “Ma-
rie ve Helen için vıcık vıcık bir fotoğraf” diye bağırdı Jamie. Da-
vid, Jamie’nin beklentisinin ne olduğunu bilmiyordu ama yü-
zünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Fotoğrafın çekilme sesinden birkaç saniye sonra Jamie
kendini geri çekti. “Bu iyiydi” dedi. Nefes nefese kalmıştı. Ko-
nuşmaya çalışmış olsa muhtemelen David’in de nefes nefese
kalmış olduğu anlaşılırdı. Jamie’yi bir kere öpmek aklını başın-
dan almaya yetmişti. Kabinden çıktılar, fotoğraf şeritlerinin ha-
zır olmasını beklerlerken DJ “Total Eclipse of the Heart” şarkı-
sını çalmaya başladı.

“Bu, babamın mezuniyet şarkısıymış” dedi David. “Karde-
şimle eski fotoğraflara bakar, gülmekten kırılırdık. Her yer, ta-
vandan sarkan sarı neon çerçeveli siyah kalplerle dolu, babam
açık mavi smokin giymiş ve çıktığı kızın üzerinde de kabarık
etekli, metalik açık pembe bir elbise var.”

“Ben mezuniyet baloma bile gitmedim” dedi Jamie, kabi-
nin fırlatarak attığı fotoğraf şeridini alırken. “Erkek arkadaşım
balodan yaklaşık iki hafta önce, elbisemi falan aldıktan sonra
benden ayrılmak gibi klas bir hareket yapmıştı.”

“Pekâlâ, dans ediyoruz. Bu senin balo şarkın olmazdı ama
sonuçta bir balo şarkısı.” David, Jamie’nin elini tuttuğu gibi
onu dans pistine doğru çekti ve belinden yakaladı. Jamie de kol-
larını David’in boynuna doladı. “Elbisen nasıldı?”

“Çok güzeldi” deyip abartılı bir biçimde iç çekti Jamie. “Ko-
yu mor. İp askılı. Uzun. Oldukça sade.”

David, Jamie’yi kendine daha da çekti, öyle ki bedenleri ar-
tık birbirine yaslanmış haldeydi. Jamie başını David’in omzuna
yasladı. Jamie’nin kollarında olması harika bir histi. “Eminim
balodaki en güzel kız olurdun. Çocuk tam bir pislikmiş.”

“Öyleydi” diye mırıldandı Jamie başını kaldırmadan.

Bunu neden yapıyordu? Yatak arkadaşı değil de yalnızca
arkadaş olmak istediğini açıkça belli ettiği halde neden onunla

romantik biçimde dans ediyordu? Neden onu fotoğraf kabininde öpmüştü? Uzun bir öpücük değildi ama daha fazlasını istemesine yetecek kadar uzundu.

David kendini kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı ama Jamie'nin kokusunu daha da içine çekmiş oldu. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Dans pistinden inmeleri gerekiyordu. Bunun yerine ellerini Jamie'nin belinin daha aşağısına indirdi. Jamie kendini geri çekmedi. Zaten öpücükten de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Yatak arkadaşlığı bazı insanlara uygun bir düzen” diye mırıldandı Jamie'nin kulağına. Bunu söylemeyi planlamamıştı. Sanki kelimeler önce beyninin onayını almadan ağzından çıkıvermişti.

Jamie başını geriye atıp gözlerini David'e dikti. “Ne?”

“İşten bir arkadaş, arkadaş olduğu bir kızla yatmaya başladı-ğını anlattı. İkisinin de görüştüğü başka birileri yokmuş ve aralarında bir şeyler oluvermiş. Ama dediğine göre, her şey tıkrındaymış.” Külliye yalandı ama bir şey söylemesi gerekiyordu.

“Pekâlâ. Sen de biz dans ederken bu konuyu mu açmaya karar verdin?” diye sordu Jamie. “Yoksa?”

“Ruby yapmamız gerekenin bu olduğunu söyledi dediğinden beri tek düşünebildiğim şey bu” dedi David, doğruyu söyleme zamanının geldiğine karar vererek.

“Benim de” diye cevapladı Jamie. *Let's Hear It for the Boy* çalmaya başladı ama birbirlerinden ayrılmadılar. Gözlerini birbirlerine dikmiş, hızlı ritim eşliğinde dans etmeye devam ettiler. Sonra ikisi de aynı anda konuşmaya başladı.

“Sen düşünmüştün ki bu iyi olma...” diye lafa girdi David.

“Sen hazır değil...” dedi Jamie.

İkisi de sustu, birkaç saniye boyunca sessizlik için dans ettiler. “Biz iyi arkadaşız” dedi Jamie sonunda. “Bence, şey... işleri batırmadan daha fazlasını idare edebiliriz.”

“Gitmek ister misin?” David'in tek istediği şey onu buradan çıkarıp eve götürmek ve yatağa atmaktı.

“Evet.”

Çıkışa doğru yöneldiler. David dokunulmamış içkilerinin

yanına muhtemelen gereğinden çok daha fazla nakit bıraktı ama kimin umurundaydı ki?

Masal Diyarı'na kadar attıkları her adımla neredeyse daha da hızlandılar. Sitenin meydanına ulaştıklarında neredeyse koşuyorlardı. Sonra kahkahalar eşliğinde koşmaya başladılar. Jamie anahtarıyla cebelleşirken, David de Zachary'ye, Diogee'yi yürütmesini isteyen bir mesaj attı. Köpek kapısı vardı ama yatmadan önce yürütölmeye alışkındı.

Jamie kapıyı açmayı başarıp David'i içeri çekti. Kapıyı çarparak kapattı. "Mac'in kaçmasını is..."

David lafını bitirmesine izin vermedi. İstese de yapamazdı. Onun tadına bakması gerekiyordu. Hemen şimdi. Onu duvara yaslayıp ağzını, ağzının içine aldı.

Kapı ve yatak arasında Jamie'yi öpmek için altı kez daha durması gerekmişti.

Mac bacayı rahatlıkla tırmandı. İnsanı sinekliği tamir ettiğinden beri bu kaçış yolunu defalarca kullanmıştı. Kürkünde hissettiği esintinin ve başarıya ulaşmış olmanın keyfine varabilmek için çatıda bir an durakladı. Sanki bütün bir sardalye konservesini yemiş, sonra da kafası güzelleşene kadar Farecik'le oynamış gibiydi. Jamie, sürü arkadaşını eve getirmişti; ikisi de sanki saatlerdir sardalye yiyip Farecikle oynuyormuş gibi kokuyorlardı.

Ağzını açıp dilini dışarı çıkardı. Birbirinden ayırt etmesi neredeyse imkânsız olacak kadar benzer iki koku yolu vardı. Ama daha önce bu ayrımı yapabilmişti. Şimdi de yapabiliirdi.

Ama önce biraz eğlenecekti.

Kendini çatıdan aşağı salıp önce yerdeki çalılıklara, oradan da yere atladı. Siteyi koşarak aşmadan önce süs havuzunun yanındaki en büyük palmye ağacını güzelce bir tırmaladı çünkü mankafa buraya yine işemişti. Koşması gerekiyordu. Bedenindeki her kas koşması için yalvarıyordu.

Daha köpeğin evine varmadan, mankafanın mızımızlanmasını duyabiliyordu. Köpeğin bu acınası sesleri çıkarmasına sebep olan şey belki hâlâ buralardadır diye yavaş yavaş kapıya

yaklaştı. Dikkatlice daha da yakına gitti. Hiçbir tehlike sezmiyordu. Muhtemelen bir tehlike de yoktu zaten. Köpek şapşalın tekiydi. İki pati yiyince bile hemen sızlanmaya başlıyordu.

Daha da yaklaştı. Hayır, mankafanın etrafında tehlikeli hiçbir şey yoktu. Muhtemelen dışarı çıkıp Mac gibi keyfine bakmadığı için ağlıyordu.

Mac bugün o kadar iyi bir günündeydi ki Diogee'ye bir iyilik yapmaya karar verdi. Bahçe kapısının üstünden atlayıp uzmanlık dolu hızlı bir pati hareketiyle kayışı çözdü. Bahçe kapısını açmak için yarı bedenine kadar sarkması gerekmişti.

Köpek özgür olmasına rağmen sadece olduğu yerde durmakla yetindi. Gerçekten de bir mankafaydı.

Belli ki başlangıç için biraz yardıma ihtiyacı vardı. Hiç sorun değildi. Mac bahçe kapısından köpeğin sırtına atladı. Köpek mızımızlanmayı bırakıp ulumaya başladı. Sonra da sırtında Mac'le birlikte kapıdan çıktı. Yiiiiihaaaa!

Köpek önce koşuşturdu, sonra pat diye durup etrafına baktı. Sonunda özgür olduğu gerçeğini kavramış gibi görünüyordu. İki kez mutlulukla havladıktan sonra en yakın ağaca gidip işedi.

Mac'in tüm bunları izlemesine gerek yoktu. Köpeğin sırtından atlayıp birbiriyle neredeyse tıpatıp aynı olan koku izlelerinden birini seçerek takip etmeye başladı. Yüksek perdeden bir "hiv hiv hiv hiv" sesi duyduğunda çoktan uzaklaşmıştı. Bu bir köpekti ama mankafa değildi. Sonra bir "hiv" sesi daha geldi. Sonrası Mac'in iyi tanıdığı bir sestti: Mac tarafından pataklanıldıktan sonra mankafanın çıkardığı ses.

Mac dönüp "hiv hiv" ve uluma seslerinin geldiği yeri bulmaya çalıştı. Küçük, puantiyeli kazak giymiş, neredeyse tüysüz bir köpek mankafayı kovalıyor, sendeleyerek kaçan kocaman köpeğin ayak bileklerini ısıırıyordu.

Mac buna seyirci kalacak değildi. Mankafa onun oyuncağıydı.

Mac savaş çığılığı atıp kendini ufak ciyaklayıcının üzerine attı. Kafasını, yarattığın kazakla örtülü minik göbeğine yasladı ve ciyaklayıcıyı devirdi. Mac köpeğin yüzüne yaklaşıp uyarı ni-

yetine tırmık attı. Tek yapması gereken bu olmuştu. Ciyaklayıcı kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçtı. Mac, ciyaklayıcının evine, anneciğinin yanına gittiğinden emindi.

Belli ki mankafa büyük dünyada kendini idare edemiyordu. Mac onu birkaç pati şaplağıyla bahçesine geri sürdü ve ardından bahçe kapısını kapattı. Diogee sanki yeniden hapiste olmaktan memnunmuşçasına kuyruğunu sallıyordu. Zavallı...

En azından denemişti. Şimdi son görevine geri dönmesi gerekiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

David, gözlerini dikmiş, Jamie'nin yatak odasının tavanına bakıyordu. Jamie'nin başı o kadar uzun süredir koluna yaslı haldeydi ki kolu uyuşmuştu. Bedeni hareket ihtiyacı duyduğu için gergindi. Hareket, hakaret, hareket. Kalbi bir maraton bitiş çizgisini geçmek üzereymişçesine hızla çarpıyor olsa da spor ayakkabılarını ayağına geçirmeye ve sonunda bir ter birikintisine dönüşene kadar koşmaya ihtiyacı vardı.

Sorunu neydi? Adam, Lucy, o ve Jamie'nin birlikte dışarı çıkma düşüncesi yüzünden bile neredeyse kalp krizi geçirecekti çünkü Clarissa olmadan baş başa çifte randevu olan bir şeye gitmek doğru gelmemişti.

Öyleyse bu yaptığı neydi? Tam bir dâhiydi. Jamie'yle yatmıştı. Sanki bu onu Adam ve Lucy'yle bir yerlerde oturmaktan daha az etkileyecekmiş gibi...

Jamie'ye baktı. Derin bir uykundaydı. Yavaşça kolunu başının altında çekerken aynı anda da yeni bir baş dayanağı görevi görmesi için kolunun yerine bir yastık yerleştirdi. Ya bunu yapacaktı ya da kolunu omzundan dişleyerek koparması gerekcekti. Buradan çıkmak zorundaydı.

Adrenalin tüm bedenine dalgalar halinde yayılıyor, zaten deli gibi atmakta atan kalbini sarstığını hissedebiliyordu. Buradan çıkmak zorundaydı.

Jamie'nin başını kolundan yastığa aktarmaya devam etti. Oldu. Başarmıştı. Ayağa kalktı, yalnızca yataktan kalkmış olmak bile damarlarında serin bir rahatlama hissi oluşturdu. Hızla ama sessizce kıyafetlerini giydi ve ayakkabılarını eline aldı. Onları dışarıda giyebilirdi.

David kapıya doğru üç adım atıp durdu. Dışarı çıkmayı ne kadar istiyor olsa da gidemedi. Bu şekilde olmazdı. Yavaşça ve uyanmaması için dua ederek Jamie'nin komodininin çekmecisini açtı. Bir kalem ve kâğıt parçası buldu ve ona hızla bir not yazdı: "Gidip koca D'yi kontrol etmem gerek. Arkadaş olduğumuza memnunum." Bir gülen yüz ekledi. Davranışına karşı duyduğu iğrenme hissi onu yatağa neredeyse yeniden yatıracaktı ama kendine bunu yaptırmayı başaramadı.

Ön kapıdan çıktı, kapının iyice kapandığına emin olduktan sonra ayakkabılarını giyme zahmetine bile katlanmadan eve koştu.

Jamie uyandığında yatak boştu. Neden tuhaf hissettiğini hatırlaması biraz zaman aldı. Sonra bir anda kafasına dank etti. David'le yatmıştı. Ve müthiş bir histi, belki de bu işe girişmeden önce arkadaş oldukları için böyle hissediyordu.

Aklından ne geçiyordu ki? David'in, hayatta yapmak istediği onca şeyi keşfetmesine engel olacağını düşünmek çılgıncaydı. Sanki bir adrenalin şoku yaşıyor gibiydi. Dünyayı ele geçirmeye hazır gibiydi. David fotoğraflarıyla ilgili ona çok destek olmuştu. Şimdi başka bir insana dönüşecek hali yoktu. Ruby bunu zaten söylemişti. Arkadaşının tavsiyesini görmezden gelirken aklı neredeydi ki?

David'in kahve arıyor olduğunu düşündü. Doğrudu, uyurken giydiği minyon tişörtünü üstüne geçirerek mutfaka resmen seke seke gitti. Yeryüzünde düne oranla daha az yerçekimi var gibiydi.

Ama David mutfakta değildi. Banyoda da değildi. Sineklikli verandada da değildi. Burada değildi. Jamie yatak odasına koşup David'in yattığı tarafta ellerini gezdirdi. Soğuktu. Gideli ne kadar olmuştu?

Sanki David dolabın içinden çıkıp "Sürpriz!" diye bağırcakmış gibi kendi etrafında döndü, sonra yatağa çöktü. Mutluluk bedenini o kadar çabuk terk etmişti ki başı dönmüştü. "David öylece gitmez" dedi yüksek sesle. "Bir not bırakır."

Jamie komodinine baktı ve işte! Not oradaydı. Notta Di-

ogee'yi kontrol etmesi gerektiği yazıyordu. Bu makuldü. Di-ogee muhtemelen bacakları çapraz halde David'in kapıyı açmasını bekliyordu. Gerçi David'in kapısında bir köpek geçidi vardı. Belki köpeğin suyu olduğuna emin olmak istemişti. Ya da belki köpek onun kedisi gibiydi. Belki kahvaltı gecikince aşırı derecede huysuz oluyordu.

Evet, nedeni bu olmalıydı. Mutfağa geri döndü. "Mac, yemek" diye seslendi. Mac, "mııırrrrnavvv" sesiyle mutfağa koştu ve kendini Jamie'nin ayak bileklerine dolamaya başladı. Ne olursa olsun Mac'e her zaman bel bağlayabilirdi. Jamie bir somon tavuk konservesi açtı ve üzerine koyduğu biraz sardalyeyle servis etti. Mac sardalyeye bayılıyordu.

Mac mamasını yerken Jamie birden orada durup kediyi izlediğini ama aslında onu görmediğini fark etti. Tamamıyla dalmıştı. Kahve. Kahveye ihtiyacı vardı. Her sabah yaptığı şey buydu. Kahve içerdi. Şimdi de tam olarak bunu yapacaktı. Hem zaten muhtemelen kahvesini bitirmeden önce David arar, mesaj atar ya da geri gelirdi.

Ama ikinci kupasını bitirdiğinde bile David'den ses çıkmamıştı. Afallamış halde Ruby'ye gitmeye karar verdi. Akliselim birinin bakış açısına ihtiyacı vardı ve şu an kendisinin tam olarak akliselim hissettiği söylenemezdi.

"Geri geleceğim, Mac" diye seslendi çıkarken. Birkaç dakika sonra Ruby'nin kapısını çalıyordu.

Ruby kapıyı açıp da karşısında Jamie'yi görünce sırtıttı. "Oley! Buradasın. Randevunuz, ya da siz ikiniz David'le çıktığınız zamanların adına ne diyorsanız, işte onunla ilgili tüm detayları duymak istiyorum. Haklıydım, değil mi? Adam ve Lucy harikalar."

"İptal etmeleri gerekti" dedi Jamie. "Lucy hastalandı."

"Umarım ciddi bir şey değildir" dedi Ruby, Jamie'yi içeri buyur ederken.

"Sanmıyorum."

"Kahveye ihtiyacın var gibi" dedi Ruby, mutfağa geçerlerken.

"Hayır, teşekkürler."

“Hayır, teşekkürler mi? Daha önce kahveye hayır dediğini duyduğumu sanmıyorum.” Ruby, oturlurken Jamie’yi inceledi. “Sorun ne?”

“Muhtemelen hiçbir şey” dedi Jamie. “Dün gece David’le yattım.”

Ruby ayağa fırladı, kollarını havaya kaldırıp cenneti selamladı ve “Tanrı’ya şükürler olsun!” diye bağırdı.

Jamie gülümsemeye çalıştı. Bunu başaramamış olmalıydı çünkü Ruby oturup Jamie’ye yaklaştı. “Sanırım bunu söylemek için biraz erken davrandım. Bir an için kendimi kaybettim. Ortada sıkıntılı bir durum var, değil mi?”

“Yalnızca, bu sabah uyandığımda David gitmişti” dedi Jamie.

“Bir not bıraktı mı ya da mesaj falan attı mı?” Ruby’nin gözleri Jamie’nin yüzünü tarıyordu.

“Diogee’yi kontrol etmesi gerektiğine dair bir not bıraktı. Ama uyanalı bir saat oldu ki onun ne zaman gittiği bile belli değil. Şimdiye kadar ses çıkmış olması gerekmez miydi?”

“Eveet” dedi Ruby yavaşça. “Özellikle de bahsettiğimiz kişi David olunca. Ama işe gerçekten de erken gidiyor. Belki de pastaneye gitmeden önce Diogee’yi kontrol etmem gerek demek istemiştir.”

Jamie yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bu aklıma bile gelmedi. Çok mantıklı.” Başını kaldırdı ve gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdi. “İstedir. Tüm sabah *muffin*’lerini yaptıktan ve diğer işlerini hallettikten sonra muhtemelen arayacak ya da mesaj atacaktır. Her şeyi her sabah taze yapıyor.”

“Gerçekten de mantıklı, değil mi? Şimdi iyi kısımlara geç bakalım. Nasıldı?” diye sordu Ruby kaşlarını oynatarak.

“Hayal ettiğim kadar güzeldi” diye cevapladı Jamie. “Bir de bunu yüzle çarp.”

David telefonun küçük ekranına bakıyordu. Neredeyse öğlen olmuştu. Artık Jamie’yle iletişime geçmesi gerekiyordu. Aksi kabul edilemezdi ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Belki de yapılacak en doğru şey hiçbir şey söylememek-

ti. Geçen geceyle ilgili hiçbir Şey. Belki de büyük bir açıklamaya gerek kalmadan onları yeniden arkadaşlık durumuna geri götürebilirdi. Yalnızca bir kez yatmışlardı. Hem zaten ikisi de bu durumun onları çift yapacağını düşünmüyordu. Yatak arkadaşlığı. Anlaşma buydu. Yatak arkadaşları düzenli olarak yatarlar mıydı ki? Yoksa bu, arada bir olan bir Şey miydi? Belki de eğer yatmazlarsa tüm yatak arkadaşlığı fikri kaybolup giderdi.

Sanki d n geceyi unutabilecekti. Jamie uyuyakalınca suratına tokat gibi çarpan, kalbi patlayacakmış gibi hissetmesine neden olan o paniğe kadar her Şey harikaydı. Ama belli ki biriyle birlikte olmaya hazır değildi.

David mesaj yazmaya başladı. *Selam Jam. Bu akşam on yedi yaş ve altı için uygun bir film izlemek ister misin? Kesinlikle aklında porno olduğunu düŐünmesini istemiyordu. Mesajı baştan okudu, yapılacak en doğru Şey olduğuna karar verdi ve göndere bastı.*

Jamie, David'in mesajını okuyabilmesi için telefonunu Ruby'ye uzattı. Ruby kaşlarını kaldırıp, "Hmmm" dedi.

"Daha önce hiç yatak arkadaşım olmamıştı. Bu normal mi?" diye sordu Jamie.

"Kesinlikle iten" diye cevapladı Ruby. "Ben, harika bir akşam geçirdiğimizi falan söyler diye düşünmüştüm ama birlikte vakit geçirmek istiyor. Her Şey yolunda gibi görünüyor."

"Sanırım. Yani, bu bir mesaj. Bir mesajdan ne beklenir ki?" Jamie elbette yazıp bir de g l c k ekledi. En sade g l c kl  olandandı, göz yerine kalpler olandan falan değil. Kendine de David'le yüz yüze karŐılaŐtıęında daha iyi hissedeceğini söyledi.

Ama kendini daha iyi hissetmedi. Çünkü David'in yüzü, David'in yüzü gibi görünse de gelen kişi David gibi değildi. Tam anlamıyla değildi. Neredeyse oydu ama bir Şeyler eksikti. Jamie'ye gülümsedi, en yeni cupcake kreasyonunu uzattı, yanadıına bir  p c  kondurdu ki bu da bir Şeylerin yolunda olmadığı hissini artırdı. D n gecedен sonra yanaktan öpme faslını geçmişlerdi. Hem de fazlasıyla.

David, Mac'in başını kaŐımak için eğildi. Mac ise ağzını

açıp dilini dışarı çıkardığı o tuhaf şeyi yaptı ve sonra da genelde Bağımsızlık Günü'ne sakladığı şekilde miyavladı. Mac kutlalar sırasında atılan havai fişeklerden nefret ediyordu. Jamie onu sevmek için eğildi ama Mac elinden kurtuldu ve yatak odasına kaçtı.

"Onun derdi ne?" diye sordu David.

Jamie omuz silkti. "Emin değilim. Onu her zaman anlayamıyorum." Ya da seni, diye ekledi sessizce. Cupcake'leri buzdolabına koymak için mutfığa gitti, David de arkasından gitti.

"Bugün neler yaptın?" diye sordu sandalyeye otururken.

Arkadaş oldukları, çok iyi arkadaş oldukları zamanlar olsa Jamie dürüst biçimde cevaplayabilirdi. Sabahını neden ondan haber almadığı konusunu kafaya takarak, nihayet ondan haber aldıktan sonraki zamanı ise mesajının neden yatak arkadaşlığı olmaya başladıkları zamandan daha az içten olduğunu analiz ederek geçirdiğini itiraf ederdi. Yatak arkadaşlığı olayının tahmininden daha karmaşık olduğunu kabul edebilirdi. Artık yat-tıkları için ondan, eskiden arkadaş oldukları zamanlara oranla farklı beklentileri olduğunu itiraf edebilirdi. Ya da belki de beklentileri farklı değildi. Belki de yatmadan önce oldukları kadar yakın olmayı bekliyordu. Belki de ona tamamen şaşkın ve den-gesini yitirmiş hissettiğini söylerdi.

Tüm bunlar yerine yalnızca: "Fotoğraflarla uğraştım" dedi. Bu bir yalandı. Kuklaların fotoğrafını açmış, koca bir dakika boyunca ekrana baktıktan sonra konsantre olmayı başaramayıp oradan uzaklaşmıştı.

Jamie dolabı açıp cupcake'i en üst rafa koydu. "Şimdi denemeyecek misin?" diye sordu David.

Doğru. Jamie genelde David'in denemesi için getirdiği herhangi bir şeyi eline aldığı anda önce onun tadına bakardı. Ama midesi düğüm düğümdü. Tek bir lokma yiyecek hali yoktu. "Öğlen çok yedim" dedi. Öğlen yemeği yemiş miydi ki? Hatırlayamıyordu.

"İyi misin?" diye sordu David.

"Evet. Neden?"

David omuz silkti.

“Sen iyi misin?” diye sordu Jamie.

“Elbette. Harikayım” dedi David.

Bu doğru değildi. Bir şeyler yolunda değildi. Bunu hissedebiliyordu. Jamie, kendine deli gibi davranmayı kesmesini söyledi. David hâlâ David’di. Hem belki o da yatak arkadaşlığının tam olarak ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyordu.

“Neyse. Bir film izlemek istediğini söylemiştin. Aklında bir film var mı?” Jamie ses tonunu normal tutmakta zorlanıyordu.

“Pek sayılmaz. Senin izlemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu David.

“Benim için fark etmez” dedi Jamie.

“Benim için de” diye karşılık verdi David.

“Dışarı mı çıkmak istersin yoksa evde mi izleyelim?” diye sordu Jamie.

“Benim için hiç fark etmez” dedi David.

İkisi de inanılmaz derecede kibar ve uyumlulardı. Bu durum gittikçe kötüleşiyordu.

“Cinerama Dome’a hâlâ gitmedim. Gel, oraya yürüyüp vizyonda neler varmış bir bakalım. Eğer bize uygun bir şeyler yoksa ArcLight’ta gösterimde olan başka bir şeye gireriz” diye öneride bulundu Jamie. Belki yürümek rahatlamalarına yardımcı olurdu.

“Elbette” diye cevapladı David. Jamie, Mac bulsun diye koltuk yastıklarından birinin altına bir kedi ödülü sakladı, sonra da çıktılar.

“Pşşt!” Jamie sesin geldiği yöne bakınca Marie’nin, yanına gelmelerini işaret ettiğini gördü. “Helen ve kız kardeşi konuşuyorlar” diye fısıldadı ona yaklaştıklarında, başıyla süs havuzunun işaret ederek. İki kardeş havuz kenarına oturmuşlardı, başları birbirine yakındı.

“Ne olduğuna inanamayacaksınız” diye devam etti Marie. “Bu ikisi iki küçük kızken anne babalarıyla Yunanistan’a gitmişler ve oradan oyuncak bebek almışlar. Bu, boşanmadan önce olmuş. Bu sabah Helen’in bebeği Nessie’nin kapı paspasında ortaya çıkınca, o da bebeği süs havuzundaki diğer eşyalarının yanına koymak için buraya gelince Helen da onu bebeği çal-

makla suçlamak için oraya gitti. Önce bağıryorlardı ama sonra konuşmaya başladılar ve saatlerdir oradalar. İkisini de kırk seneden uzun süredir tanırım, birbirleriyle konuşmadan mezara gireceklerini düşünmeye başlamıştım.”

Marie’nin gözleri yaşlarla parlıyordu. Jamie uzanıp hafifçe kolunu sıktı. “Bu muhteşem.”

“Değil mi?” dedi Marie. “Sanırım onlara atıştırmalık bir şeyler yapacağım.” Hızla içeri girdi.

“Sence herkese Mac’in yaptığı şeyi söylemeli miyim? Epeydir devam ediyor.”

“Mac’in hâlâ bir şeyler çaldığından emin bile değilsin. Belki de gerçekten evden çıkmıyordur. Belki başka biri bu işin komik olduğunu düşünmüş ve devam etmeye karar vermiştir. Tuhaf ama mümkün.”

“Tuhaf. Evet” dedi Jamie.

Sessizliğe gömüldüler. Bu, David’le eskiden aralarında olan, çok uyumlu oldukları için konuşmaya bile gerek duymadıkları sessizliklerden değildi de Jamie’nin rahatsız ve huzursuz hissetmesine sebep olan sessizliklerden biriydi.

Jamie düşüncüyü kafasından silmeye çalıştı. Sessizlik sessizlikti. Muhtemelen hayal gücünün kurbanı oluyordu. Ama önceki gece David’e hiç olmadığı kadar yakın hissetmişti ve şimdi de hiç olmadıkları kadar uzaktılar. Bir şeyi hissetmek demek gerçek olduğu anlamına gelmezdi. Bunu biliyordu. Ama bazen içgüdülere kulak vermek gerektiğini de biliyordu.

“Görünüşe bakılırsa Chris Pratt’in oynadığı yeni aksiyon filmi Cinerama Dome’da gösterimde. Eğlenceli olabilir” dedi Jamie, elektronik tabelayı okumak için gözlerini kısarak.

“Evet. Bana uyar” diye cevapladı David.

Jamie, filmin salona vardıklarından birkaç dakika sonra başlayacağını öğrenince rahatladı. Ekranda onu beynindeki deli düşüncelerden uzaklaştıracığını umduğu bir şeyler varken, konuşma gereği olmadan karanlıkta oturmak ona iyi gelecekti.

“Burada çok güzel karamelli patlamış mısır var” dedi David. “Gidip biraz alacağım.” Ne istediğini sorma gereği duymadan Jamie’ye diyet kola da aldı. Gördün mü? dedi kendine Jamie.

Hâlâ düşünceli David.

Ama ikisi de yerlerine yerleşip patlamış mısır kovaşına aynı anda ellerini soktukları zaman David elini çekti. Hareket istemsiz gibi görünüyordu. Tehlikeli ya da iğrenç bir şeye dokununca verilen içgüdüsel tepki gibiydi.

David ondan iğreniyordu.

Sonunda sitenin meydanına ulaşmışlardı. Normalde bu tarz fazla dikkat gerektirmeyen aksiyon filmlerinden hoşlanırdı Jamie ama film David'e sonsuz gibi gelmişti. İki saat boyunca Jamie'nin yanında oturmak işkence gibiydi. Fiziksel olarak onun varlığının, kolu koluna değdiğinde bedeninin ısısının, şampuanın kokusunun ve her şeyinin o kadar çok farkında olmuştu ki... Eğer bedeni beyninin kontrolünü eline geçirmiş olsaydı son fragman sona ermeden önce onu eve götürüp yatağa atardı. Ama sonrasında gelen, kalbini patlatacakmış gibi hissettiren o endişeyi kaldıramazdı. Ya da ondan sonra gelen yıkıcı yası, hâlâ taze ve canlı hissettiren o yası da kaldıramazdı.

"Vay canına. Helen ve kız kardeşi hâlâ iş üstünde" dedi Jamie. Helen'in ön camından kız kardeşlerin koltukta oturduklarını görebiliyordu.

"Mutlu son" dedi David. Jamie'yi kapısına kadar geçirdi. Jamie kapıyı açtı, belli ki David'in de geleceği beklentisiyle içeri girdi. "İçeri gelemem. Eminim Diogee dışarı çıkmak için kendini paralıyordur."

"Ama köpek kapın var. İstedіği zaman çıkabilir" dedi Jamie.

"Evet ama benden ayrı olmak onu strese sokuyor" dedi David.

Jamie kaşlarını kaldırdı. "Ne yani alt tarafı dört saat ortalarında yoktun."

"İçeri gelmek istemediğini neden kabul etmiyordu?"

"Ama biliyorsun, sabahları işe gitmek için çok erken kalkıyorum" dedi David. "Haberleşelim" diye ekledi uzaklaşırken.

Eve yaklaştığı her adımda üzerindeki gerginliğin azaldığını hissediyordu. Eve gittiğinde Diogee'yle biraz güreşir, birkaç sayfa *Infinite Jest* ve düzinelerce dipnot okur, sonra da uyuyana kadar

televizyon izlerdi. Tek istediği buydu. Eski rutini. Eski yaşamı.

Hızla yaklaşan ayak sesleri David'in arkasına bakmasına sebep oldu. Jamie'ydi. Hızla yaklaşıyordu. "Az önce gerçekten de 'haberleşelim' mi dedin?" diye ısrarla sordu. Yüzü kıpkırmızı, gözleri şimşek şimşekti.

"Evet, o türden bir şeyler söyledim" dedi David.

"Sanırım senden Noel kartpostalı falan beklemem gerek. Çevirisi bu mu?" diye sordu Jamie.

"Jamie, o gece barda karşılaştığımızdan beri birkaç günde bir görüşüyoruz" diye cevap verdi David. "Ve son görüşmemiz üç dakika önce bitti. Çünkü ben sana film izlemek ister misin, diye sordum. Neden bu kadar sinirlisin?"

Jamie başını iki yana salladı. "Bilmiyormuşsun gibi davranma. Ben deliymişim gibi davranma. Dün gece birlikte olduk ve bugün sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi davranıyorsun ve bana 'haberleşelim' diyorsun."

"Sana bir ilişkiye hazır olmadığımı söyledim, sen de bana aynı şeyi söyledin" diye karşılık verdi David, Jamie'nin aslında ne demek istediğinin bal gibi farkında olarak. Tek istediği eve gitmekti. "Arada sırada yatan iki arkadaş oluruz dedik. Dün gece olan da buydu. Bu akşam da dışarı çıktık. İki arkadaş gibi."

Jamie, David'e bir dakika gibi gelen birkaç saniye boyunca gözünü dikip baktıktan sonra arkasını döndü. "Görüşürüz! Arayı açma!" diye bağırdı, sesindeki öfke ve acı belli oluyordu.

Onu geri çağırması ve açıklama yapması gerektiğini biliyordu David. Ama onunla arkadaş olmaya devam edemeyecekti. Bu akşam, bunun kanıtı niteliğindedeydi. Öyleyse neden işleri burada bitirmesindi?

Mac, Jamie'nin kendini yatağına atmasını izledi. Ağlıyordu ve Mac, ona nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Sonunda gidip olabildiğince yakınına uzandı. Jamie ağlamaya devam etti.

Jamie'den çıkan koku eskiden ondan aldığı, ona bir sürü arkadaş bulmayı görev edinmesine neden olan yalnızlık kokusundan daha kötüydü. Bir şeyler yolunda değildi. David daha

evvel eve geldiğinde bunu hissetmişti. Ama Jamie'nin şimdiki kokusu, o zamanki kokusundan çok daha kötüydü. Jamie'nin üzüntüsü Mac'ın üzerine çökmüş, ciğerlerinin hava almasını zorlaştırmıştı.

Mac, insanı için David'i seçmişti ve Jamie ağlıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Mac aşağı atlayıp yatağın altına girdi ve sıkı bir top halini aldı. Ondan uzak durmalıydı. Herkesten uzak durmalıydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Jamie ertesi sabah uyandığında geçen gece neler olduğunu hatırlamadan önce üç mutlu saniye geçirdi. Battaniyesini yüzüne çekip gözlerini sıkıca kapattı. Tek istediği, David'in sinemada elini onunkinden pat diye çekişinin ve davranış şeklinin tam da üzerinde anlaştıkları şey olduğunu soğuk biçimde anlatışının hatırasından kaçmak için uykuya geri dönmekti. Üzerinde anlaştıkları şey arada sırada yatan arkadaşlar olmaları ama dün David bir yabancı gibi davranmıştı.

Kendini yeniden bilinçsiz olmaya zorlasa da beyni sorularla zonkluyordu: David neden öyle davranmıştı? Derdi neydi? Ya da sorun Jamie'de miydi? Neden ondan öğreniyormuş gibi davranmıştı? Belli ki onun yakınında bile olmak istemiyorken neden sinemaya gitmeyi teklif etmişti? Neden? Neden? Neden?

Birkaç saniye dayanmaya çalışsa da vazgeçti. Sorular beyninin içinde böylesine sekerken uyumasına imkân yoktu. Bedeni ağır ve soğuktu ama kendini yataktan kalkmaya zorladı. Belki kahvenin bir yararı dokunurdu. Kahve her şeyi en azından biraz olsun iyileştirirdi.

Geç de olsa odanın normalden daha aydınlık olduğunu fark etti. Saate baktı, dokuzu geçiyordu. Mac onun bu geç saatte kadar uyumasına asla izin vermezdi. Yedi buçukta kahvaltısının hazır olmasını beklerdi. Şimdiye kadar avazı çıktığı kadar miyavlıyor olması gerekirdi. "Mac?" diye seslendi. Cevap yoktu. Evi kolaçan etti ama kediciğini hiçbir yerde bulamadı. Yine mi dışarı çıkmıştı? Camlardaki ve verandadaki sineklikleri kontrol etti. Yeni bir yırtık yoktu. Gerçi bu bir şeyi kanıtlar nite-

likte de sayılmazdı.

“Mac?” diye seslendi yeniden. Dolapların kapaklarını açıp kanepenin altını ve dolabının köşelerini kontrol ederek daha detaylı bir arama yaptı. En sonunda onu yatağının altına kıvrılmış halde buldu. “Naber Mac-Mac?” Elini uzatınca parmaklarını kedinin sırtına dokundurmayı başardı. “İyi misin?” Kedi tepki vermedi. Kıpırdamadı da mırlamadı da. “Neyin var, be-beğim?” Bir şey olmalıydı. Mac hiç böyle davranmazdı. Eğer Jamie servis yapmakta birkaç dakika gecikmişse bile yüksek sesle kahvaltısını ve akşam yemeğini talep ederdi. İçgüdüsel saati inanılmaz derecede hatasızdı.

Jamie hızla mutfığa gitti, su ve yemek kâselerini kapıp yatak odasına döndü ve elindekileri yatağın yanına, yere bıraktı. Belki koku onu baştan çıkarırdı. Mac hiç tepki vermedi. Panik yapma, dedi Jamie kendi kendine. Mac’in nefesi normaldi. Kusmamıştı. Kusmuş olsa evi kolaçan ederken fark ederdi. Kum kutusunu kontrol etti. İshal gibi bir sorunu var gibi de durmuyordu. Gelecek birkaç saat içinde yemek yiyecek mi diye görmek için beklemeye karar verdi. Bu sırada iyi bir veteriner arıyacaktı.

Normal şartlar altında David’i arar, Diogee’yi kime götürdüğünü sorardı. Arasa David’in yine de telefonu açacağına emindi. Aralarındaki tek şeyin anlaştıkları gibi arkadaş oldukları ve yattıklarını açıkladığı soğuk ses tonuyla cevap verirdi. Sonra muhtemelen “haberleşelim” derdi. Bununla başa çıkamazdı. Marie’ye soracaktı. Marie milyarlarca insan tanıyordu.

Üzerine rahat bir pantolon ve uzun kollu bir tişört geçirdi. “Hemen döneceğim, Mac” dedi ve aceleyle kapıya gitti. Al’i çiçek ekimi için hazırladığı yeni toprağı test ederken buldu. “Civarlarda iyi bir veteriner biliyor musun?” diye seslendi, ona doğru yürürken.

“Marie’ye sor.” Başıyla evi işaret etti.

Jamie ön kapıya doğru koşup çaldı. Kapıyı açtığı anda Marie’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. “İyi misin?”

Jamie geç de olsa saçlarını taramamış, dişlerini fırçalamamış olduğunu, ağlamaktan akmış makyaj lekelerinin yüzünde

kurduğunu fark etti. Önceki gece evine girip güvende hissedene kadar gözyaşlarını tutmuş ama kapıyı kapattığı anda ağlamaya başlamıştı.

“İyiym.” Jamie parmak uçlarıyla yüzünü ovalamaya başladı ama bu hareketin yarardan çok zararı dokunacağını anlayınca durdu. “Ama Mac’le ilgili endişeliyim. Civarlarda iyi bir veteriner tanıyor musun?”

“Nesi var?” diye sordu Marie. Alnı endişeyle kırış kırış olmuştu.

“Belki hiçbir şeyi yok. Ama tuhaf davranıyor ve yemek yemiyor. Eğer durumu kötüleşirse onu nereye götüreceğimi bilmek istiyorum” diye açıkladı Jamie.

“Neden David’e köpeği nereye götürdüğünü sormuyorsun?”

“Sen kimseyi tanımıyor musun?”

“Kavga mı ettiniz?” diye seslendi Helen oturma odasındaki koltuktan. Kız kardeşi yanındaydı. Jamie onları fark etmemişti bile.

Jamie üç kadınla David konusunu tartışmak istemiyordu ama Marie soru sormaya başlamıştı bile. “Ayrıldınız mı?”

“O mu senden ayrıldı?” diye sordu Helen ve Nessie. “Kalp kalbe karşı!” dediler aynı anda, gülümseyerek.

“Hayır. Biz zaten. Hayır. Ama eskisi kadar görüşeceğimizi sanmıyorum” dedi Jamie. Bunu onlardan saklamak anlamsızdı. Onun uğramadığını görürlerdi.

Marie başını salladı. “Eşini unutamadı. Eğer sorun yaşıyorsanız nedeni budur. Seni tanıştırmak istediğimi bi...”

“Onu bizim şu çocukla tanış...” diye lafa başladı Nessie ve Helen.

“Hayır!” Jamie’nin sesi yüksek ve korku dolu çıkmıştı. Üç kadın da susup ona baktı. “Hayır” diye tekrar etti daha sakince. “Kimsenin bana birini ayarlamasını istemiyorum. Bu konuda ciddiym. Denerseniz buradan giderim.” Jamie derin bir nefes aldı. “Tek istediğim güvenilir bir veterinerin numarası. Hepsi bu.”

“Senin için Gower Hayvan Kliniği’nin adresini bulacağım.

Dezzy küçük köpeğini oraya götürüyordu” dedi Marie, pek de kendine has olmayan bir nezaketle.

“Teşekkürler.” Marie’nin dönüşünü beklerken ikizlere gülümsemeye çalıştı.

“Bu benim kız kardeşim Nessie” dedi Helen.

“Tahmin ettim” dedi Jamie. Onları bunca sene sonra barıştıkları için kutlamalı mıyım yoksa aralarındaki düşmanlığı açmak ters mi kaçır diye düşündü. Helen aslında bu konudan Jamie’ye hiç bahsetmemişti. Kardeşlerin geçmişini biliyordu çünkü Marie ona her şeyi anlatmıştı.

“Yıllardır konuş...” diye başladı Nessie.

“Elli sekiz sene.” Helen onun için lafı bitirdi. “Bu çok şey değil mi...”

“Saçma?” diye lafı tamamladı Nessie.

İkizler sırayla hikâyelerini anlattılar. Nessie’ye ait bir bebek Helen’in verandasında ortaya çıkmıştı, Helen bebeği geri verdiği anda, bu sefer Helen’in bebeği Nessie’nin kapısının önünde bitmişti. Birbirlerini hırsızlıkla suçlamış olsalar da bu bahaneyle konuşmaya başlamışlardı. Sonra bir şekilde konu, bebekleri aldıkları zamana gelmişti ve o zamandan beri neredeyse hiç durmadan konuşmuşlardı.

“Uyumak ve ihtiyaç için...” dedi Helen.

“Mola vermek dışında” dedi Nessie.

“Bu muhteşem” dedi Jamie. Onlar adına gerçekten de mutluydu. Bu harika bir hikâyeydi. Ama mutluluğu gerçek anlamda hissedememişti. Bu his, David’in onu bir kenara itmiş olması ve Mac’le ilgili endişesinden dolayı derinlere gömülüydü.

İkizler, anne babalarının boşanması ve ikisinin de ayrı kalmaya başlamaları sonucu küsmelerinden önceki hikâyeleri anlatarak konuşmaya devam ettiler. Jamie dinliyormuş gibi yaptı ama Marie’nin mutfaktan geri gelmesini umut ederek yolunu gözleyip durdu.

Sonunda mutfak kapısı açıldı, Marie elinde bir kâğıt parçasıyla geri döndü. “Bulmam biraz uzun sürdü. Al yine eşyaların yerini karıştırmış. Ne istiyorsan bana söyle, ben bulayım diyorum ama beni dinlemiyor.” Veterinerin numarasını Jamie’ye

verdi. “Umarım Mac iyileşir.”

“Teşekkürler. Gidip onu kontrol edeceğim.”

Kadınlar onunla ilgili dedikodu yapmak için gitmesini beklemediler bile. Jamie, Marie’nin kapıyı kapatamadan, “David’in doğru adam olmadığını biliyordum” dediğini duydu. Adını duymak bile tüm vücudunun acımasına neden olmuştu. Bu hissi görmezden geldi. Yani, en azından denedi. Mac’e odaklanması gerekiyordu.

Eve döndüğünde Mac’in hâlâ yatağın altında, tam olarak bıraktığı noktada olduğunu gördü. Yemek yemek için de yerinden kıpırdamışa benzemiyordu. Ona birkaç saat daha vakit tanımaya, sonra da veterineri aramaya karar verdi.

Jamie ayakkabılarını çıkardı ama yatağa üstündekilerle kıvrıldı. Mac’le aynı odada kalmak istiyordu ve biraz uyuyabilirse harika olurdu.

Ayrılıktan iki gün sonra David, Adam’la takılıyordu. Hiçbir zaman resmi olarak birlikte olmadıkları için aralarında geçen şeye ayrılık demenin doğru olmayacağını biliyordu ama hissettiği buydu.

Gelmek istememişti ama bu akşam Lucy’nin kitap grubu gecesiydi ki bu Adam, çocuklar ve David için pizza gecesi anlamına geliyordu. Çocuklar ve Adam onu görmeyi bekliyorlardı, o yüzden gelmişti. En azından Maya da Katy de sonunda yatmışlardı. Kendini berbat hissettiğinde eğlenceli David Amca (gerçek bir akraba değil de yalnızca Maya’nın vaftiz babası olmasına rağmen çocuklar ona David Amca diyorlardı) olmak zordu.

“Jamie’den mi bulaştı?” diye sordu Adam. “Pek iyi görünüyorsun.”

Çifte randevudan kurtulmak için Jamie’nin hasta olduğunu söylediğini hatırlaması biraz zaman aldı. Bu sanki yüz sene önce olmuş gibi geliyordu. Jamie’yi göreceğini bildiği her zaman, heyecanlandığı zamanlardı. Şimdi ne zaman onu düşünse kendinden iğreniyordu.

“Belki de.” Adam ona gitmesi için mükemmel bahaneyi

vermişti. David de bunu kullanmaya karar verdi.

“Umarım çocuklara bulaştırmamışsındır” diye uyardı Adam. “Bir çocuk hastalanınca hastalık ailedeki herkesi, her birimiz en az birkaç kez hastalanana kadar dönüyor.”

David iki elini de havaya kaldırdı. Belki de gerçeği söylemeliydi. Belki de olanları Adam’la paylaşmak ona iyi gelirdi. “Endişelenmene gerek yok. Aslında hasta değilim. Yalnızca biraz berbat haldeyim. Jamie’den ayrıldım.”

Adam birasından bir yudum aldı. “Bunu beklemiyordum. Ne oldu?”

David cevap verme fırsatı bulamadan ön kapı açıldı ve Lucy oturma odasına geldi. “Kızlar nasıl?” diye sordu.

“Harikalar. Uyuyorlar. Ama David o kadar da iyi değil. Az önce bana Jamie’den ayrıldığını söyledi” dedi Adam.

Lucy, Adam’ın yanına, koltuğa çöktü. “Ne oldu?”

“Ben de aynısını sordum” dedi Adam. “Acıklı hikâyenin tamamını dinlemeden önce bir bira ister misin?”

Lucy koluna bir şaplak attı. “Öyle deme.”

“Önemli değil” dedi David.

“Hayır önemli” diye ısrar etti Lucy.

“Şöyle nasıl? David ilişkisinde nelerin yolunda gitmediğini bize anlatmaya başlamadan önce bir bira ister misin?”

“Bu daha iyi. Ve hayır. Grace bize sangria yaptı.” Lucy ayak-kabılarını çıkardı.

“Bu Lucy’nin sarhoş olduğu anlamına geliyor” dedi Adam, David’e. “Sangria’ya bayıldığını biliyorsun.”

Lucy, Adam’ın koluna bir kez daha vurdu. “Sarhoş değilim. Yalnızca biraz çakırkeyfim. Sarhoş olsam ‘yalnızca biraz çakırkeyfim’ diyemezdim.” David’e döndü. “Neler oldu?” diye sordu bir kez daha.

David bu sorunun cevabını, onlara yalan söylediğini itiraf etmeden veremeyeceğini fark etti. “Aslında birlikte değildik. Yalnızca birlikteymiş numarası yapıyorduk çünkü komşuları ona birilerini ayarlamak istiyordu, o da biriyle görüşmek istemiyordu. Siz ikiniz de Counterpart’la ilgili başımın etini yiyip duruyordunuz ve ben de biraz kafamı dinlemek istedim.”

“Seni kuyruklu yalancı!” Lucy gerçekten de biraz sarhoş olmuş gibiydi.

“Anlamıyorum. Eğer birlikte değildiyse neden ayrıldığınız için bu kadar üzgünsün?” diye sordu Adam.

David homurdandı. “İşleri tamamen batırdım. Sanırım onu gerçekten de incittim ve kendimi berbat hissediyorum.”

Lucy parmağını uzattı. “N’aptın bakiim?”

“Her şey harikaydı. Eğlendik. Çok eğlendik. Çok güzel sohbet ediyorduk. İkimiz de bu işten keyif alıyorduk. Sonra yatmaya karar verdik” diye açıklamaya başladı David.

“Mantıklı. Birbirinizden hoşlanıyorsunuz. Bu kadar vakit geçiriyorsunuz. Kız hoş demiştin. Elbette yatarsınız” dedi Adam.

“Nasıldı?” diye sordu Lucy. Evet. Kesinlikle sarhoştı. Ayık kafayla da bu konuda meraklı olurdu ama bu kadar doğrudan sormazdı.

“Detaylar?” dedi Adam.

“Detay metay yok. Harikaydı. Tek söyleyeceğim bu” diye cevapladı David.

“Kafam çok karıştı.” Lucy, Adam’ın birasından bir yudum aldı. “Ondan hoşlanıyorsun. Onunla eğleniyorsun. Onunla eğleniyorsun” diye tekrarladı. “Ve bir de ne demiştin?” Bir an için konsantre oldu. “Konuşuyorsunuz. Ve harika seks yapmışsınız. Gerçekten kafam karıştı.”

“Birazcık çakırkeyif olmayınca bile kafa karıştırıcı.” Adam birasını geri aldı.

“Panik atak geçirdim. Sanırım, başıma geleni yalnızca böyle tarif edebilirim” diye kabul etti David. “Tanıdığım bir adam var. Kalp krizi geçirdiğini düşünüp acile gitmiş ama meğerse panik atak geçiriyormuş. O zamanlar, duygusal bir durumun bu kadar kötü hissettirebileceğine inanmakta güçlük çekmiştim ama oluyormuş. Gerçekten olabiliyor. Oradan çıkmam gerekti. Gecenin bir yarısı çıkıp gittim.”

“Bir şey demeden mi?” diye sordu Adam.

“Saçma sapan bir not bıraktım” dedi David. “Tek yapabileceğim buydu. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi hisse-

diyordum.”

Lucy doğruldu, sanki ayılmaya çalışıyormuşçasına yüzünü ovuşturdu.

“Clarissa’dan beri hayatında kimse olmadı. Bu anlaşılabilir. Sadece ona neler olduğunu anlat” dedi Adam.

Lucy onaylar biçimde başını salladı. “Sadece ona neler olduğunu anlat.”

“Çok kötü kavga ettik. Beni bir daha görmek istemediği belliydi. Sanırım işleri olurluna bırakmak istiyorum. Zaten bir-birimizi o kadar uzun süredir de tanımiyorduk” dedi David. “Ki zaten bir daha denemeyi istiyor da değilim. Belli ki hazır değilim.”

“Bu fena bir hareket ve sen fena biri değilsin” dedi Lucy. Sarhoşken bile dilini çocuklara uygun tutmaya gayret ediyordu. “Sen kocaman adamsın. Öyle davran.”

“Bunu yapana kadar iyi falan hissedemezsin” dedi Adam.

“Üç gün oldu” dedi Jamie, Ruby’ye. İkisi de yatağın yanında yere oturmuş, hâlâ aynı yerde yatmakta olan Mac’e bakıyorlardı. “Veteriner hiçbir şeyi yok dedi. Ona damar yoluyla sıvı takviyesi yaptı ama elinden bir tek bu geldi.”

Ruby, Jamie’nin omzunu okşadı. “Çok üzgünüm. Ama en azından fiziksel anlamda iyi. Hem yarın da hâlâ... böyle olursa biraz daha sıvı takviyesi yaptırabilirsin.”

“Hiç anlamıyorum.” Jamie’nin gözleri yaşlarla doldu.

“Hayvanlar hassastır. Sence sen üzgün olduğun için o da üzölmüş olabilir mi?” diye sordu Ruby.

“Üzgün olmamalıyım. Olmamalıyım” dedi Jamie. “David bana her şeyi açıklar nitelikte bir e-posta gönderdi. Öyle tepki vermiş olması tamamıyla anlaşılabilir. Yatmamalıydık. Hazır olduğunu düşünmüyordu. Yalnızca akışa uyduk. Bu kimse-nin suçu değil. Ve şimdi yeniden, olmak istediğim yerdeyim. Bir ilişkinin dikkat dağınıklığı olmadan fotoğraflarım üzerinde çalışabiliyorum. Hatta bir editör bu seri dahilinde kaç fotoğraf daha yayınlamayı planladığımı sordu. Yaptığım şeye ‘seri’ dedi.”

“Harika!” dedi Ruby. “Ama bu, David’in hayatından çıkmış

olmasının canını yakmadığı anlamına gelmez. Biliyorum uzun süredir birlikte değildiniz ama...”

“Birlikte değildik” diye lafını böldü Jamie.

“Pekâlâ. Birlikte değildiniz ama birlikte çok vakit geçiriyordunuz ve birbirinizden hoşlanıyordunuz. Şimdi de onu özlüyorsunuz.”

Jamie öfkeli biçimde yüzünü avuç içiyle sildi. Kedisine daha iyi bakabilmek için daha da eğildi. “MacGyver, eğer üzgün olduğumu düşündüğün için üzgünsen üzülme. Ben iyiyim.” Bu bir yalandı. Büyük bir parçası yatağın altına girip Mac’in yanına kıvrılmak ve asla dışarı çıkmamak istiyordu. Ruby haklıydı. David’i özlüyordu. Hayır, “özmek” çok hafif kalırdı. Ona hasret duyuyordu, onu arzuluyordu, onun yasını tutuyordu ama ona sahip olamıyordu. Hislerinin bu kadar kısa zaman içinde bu kadar derinleştiğine inanamıyordu ama olmuştu işte. Neredeyse ilk baştan beri sanki onu ezelden beri tanıyormuş gibi hissetmişti.

Ama artık bunu aşması gerekiyordu. Ve aşacaktı da. Yılının geri kalanını boşa harcamayacaktı. Annesinin hediyesini çöpe atmayacaktı.

Boğazını temizledi. “Sen benim güzel Mac-Mac’imsin. İyi olmak için yalnızca senin iyi olmana ihtiyacım var.”

Mac gözlerini kararlılıkla açtı. Gerçeği fark etmişti. David hakkında yanılmamıştı. O, Jamie için doğru sürü arkadaşıydı. Mac, Jamie’nin mutlu olduğu zamanları bilirdi ve Jamie onunlayken mutluydu. David de Jamie’yle mutluydu. Mac’in burnu asla yanılmazdı. İkisi işleri berbat etmişti. Ya da belki olanlar mankafanın suçuydu. Ama Mac durumu düzeltebilirdi. Artık yatağın altında kalamazdı. İnsanını terk edemezdi. Jamie’nin ona ihtiyacı vardı ve Mac, insanını seviyordu.

Pencereden içeri giren gün ışığına doğru ilerledi ve Jamie’nin onun için bıraktığı suyun bir kısmını içti. Mama kâsesi boştu. Yüksek sesle miyavladı. Karnı açtı. Göreve devam etmek için yakıta ihtiyacı vardı.

“Mac! Çıkmışsın!” diye bağırdı Jamie, koşarak odaya gi-

rerken. Mac’i nazikçe havaya kaldırıp göğsüne dayadı. Mac, Jamie’nin sarılmasına biraz daha izin verdikten sonra yine miyavladı. Mamasına ihtiyacı vardı!

“Mama! Mama istiyorsun! Mama istiyorsun!” Jamie, Mac’i mutfğa taşıdı, onu yere bıraktı ve tanıdık bir konserveyi açmaya başladı.

Mac, kürkü titremeye başlayana kadar mırladı. Sardalyeyle dolu bir mideyle yapamayacağı şey yoktu!

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jamie yavaşça ön kapısını açıp yere baktı. Paspasın üzerinde çizgili bir çorap, fazla eskimiş bir *Infinite Jest*, bir beysbol şapkası ve bir Hayalet Avcıları proton çantası vardı.

Geçen hafta boyunca her gün, David'e ait bir şeyler kapısında belirmişti. Diğer insanların kapılarında da eşyalar belirliyordu. Süs havuzunun köşesinde hep yeni eşyalar oluyordu. Hud kafayı yemek üzereydi.

"Mac buna bir son vermek gerek. David'den hoşlandığını biliyorum. Ben de David'den hoşlanıyorum. Ama bu iş olmaz."

Mac "hı-hı" anlamına gelen miyavlamasıyla bile karşılık vermedi. Farecik ile oynamakla fazla meşguldü. Yatağın altından çıktığı günden beri bir yavru kedi kadar oyunbazdı ve hırsız kedi rolüne geri dönmüştü. Onu evden kaçış anında hâlâ enseleyememiş olsa da bundan emindi. O hastayken hiçbir yeni hırsızlık vakası yaşanmamıştı ama iyileştiği anda: *buum!*

Jamie, David'e bir mesaj gönderdi. Buralarda mısın? Proton çantası da olmak üzere bende bazı eşyaların var. Geldiğine emin olana kadar süs havuzunun oraya koymak istemedim. Senin için anlamının büyük olduğunu biliyorum.

David'in, henüz küçük bir çocukken ağabeyinin kırdığı proton çantası yerine Clarissa'nın ona yeni bir tane aldığını anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu Jamie.

Şimdi geliyorum. Teşekkürler. Benim de bırakmam gereken eşyalar var, diye bir cevap geldi David'den.

Jamie her şeyi bir market poşetine koydu, üzerine David'in adını yazdı ve süs havuzuna götürdü. Hud, komşulardan biriyle konuşuyordu, Jamie en azından bir kez olsun onun-

la konuşmak zorunda kalmayacağına memnundu. Aceleyle içeri girdi. David'le yüz yüze konuşmaya hazır değildi, onun da aynı hisleri paylaştığı apaçık ortadaydı.

Mutfığa dönüp bilgisayarının başına geçti. Jurassic Teknoloji Müzesi'nin sahibi, fotoğraflarının çekilmesine izin vermişti. Jamie de adamın kişiliğine uygun olabileceğini düşündüğü farklı efektleri deniyordu. Mac, sinir olduğunu belli eden bir homurtuyla mutfak sandalyesinden atladı ve Jamie'yi ciddiye almadan oradan çıktı.

Jamie kedisinin huysuz olmasına aldırış etmiyordu. Onu etrafta dolaşırken görmekten mutluydu. Hâlâ fazlasıyla zayıftı ama yediği tüm o sardalyeler onu eski formuna geri döndürmek üzereydi. Onu kaybedeceğinden öylesine korkmuştu ki...

Mac, Jamie'nin nefes alış verişlerinden, onun uyuyor numarası yaptığını anlayabiliyordu. Numarayı bırakıp gerçekten uyumaya başladığında da anlamıştı. Hemen ardından bacaya koşup tırmandı. Bir sonraki hareketinin ne olacağına karar veremez halde çatıya oturdu. Yaptığı şey işe yaramamıştı.

Jamie ve David onun getirdiği hediyeleri alıp süs havuzuna bırakmışlardı. Onların da en az mankafa kadar beyinsiz olduklarını düşünmeye başlamıştı. O, ikisinin birbirlerine sürü arkadaşlığı yapmaları gerektiğini bilirken, onlar neden bunu bilmiyorlardı?

İşte bu: mankafa. David mankafayı seviyordu. Mac bunun sebebini anlayamıyordu. Köpeğin yalnızca salya akıtıyor, uluyor ve bir şeylerin üzerine işiyordu. Ama David mankafayı seviyordu, Jamie de Mac'i seviyordu. Diogee, David'in sürü arkadaşındı. Bu demek oluyordu ki ona diğer her şeyden daha fazla değer veriyordu.

Mac şimdi ne yapması gerektiğini anlamıştı. Çatıdan çalılıklara, oradan da yere atladı ve David'in evine yöneldi. Şans ondan yanaydı çünkü mankafa bahçedeydi. Mac, mandalı indirek bahçe kapısını açtı.

Şimdi işin eğlenceli kısmına gelmişti. Diogee'ye koşup kuyruğuna tek patiyle "Pat! Pat! Pat! Pat!" diye vurdu. Manka-

fa kendi ekseninde dönüp ulumaya başladı. Mac sanki kocaman, seke seke yürüyen yaratıktan korkuyormuşçasına kaçmaya başladı. Sanki öyle bir ihtimal olabilirdi de!

Eve doğru koştu ama çok da hızlı davranmıyordu. Manka-fanın ona yetişebilmesini istiyordu. Bahçeye ulaştığında Mac olabildiğince yüksek bir sesle miyavladı. Bu hareketi, köpeğin havlamasına sebep oldu. Bu da Jamie'nin alalecele kapıdan çıkmasına yol açtı.

"Mac! Diogee!" diye bağırdı. "Gelin buraya. Mac, sardalye! Diogee, ödül maması!"

Mac lafı ikiletmedi. Aceleyle kapıdan içeri girdi. Diogee de tam arkasından geldi. Mac, yatağın altındaki sığınağına yöneldi. Köpeği biraz fazla kızdırmış olabileceğini düşündü. Köpek ödül mamasının Mac olduğunu düşünebilirdi!

Jamie kapıyı kapattı ve Mac, köpeği azarladığını duydu. Oh olsun!

Mac elinden geleni yapmıştı. Şimdi işe yarayıp yaramadığını bekleyerek görmesi gerekiyordu. İşe yaramamışsa başka bir plan yapardı. Asla vazgeçmeyecekti.

David başta bip sesinin alarm olduğunu sandı ama sonra telefonunun çaldığını fark etti. Saati kontrol etti. Biri biraz geçiyordu. Telefonunu kaptı. Arayan Jamie'ydi. Bir an, yalnızca bir an için tereddüt etti ama sonra telefonu açtı.

"Köpeğin bende" dedi Jamie.

"Ne?"

"Evimin dışında havlıyordu, ben de onu içeri aldım."

"Bahçe kapısı kilitliydi."

"Yani nasıl çıktı bilmiyorum ama sonuçta şu anda burada." Jamie'nin sesi hararetliydi.

"Pekâlâ, gelip onu alayım o halde." David telefonu kapatıp giyinmeye başladı. Çorap giymeye uğraşmayarak spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. Dışarı çıktığında bahçe kapısının açık olduğunu gördü. Her zaman kapıyı kilitlemek konusunda çok dikkatli olmuştu. Ama son zamanlarda dikkati dağınıktı. İşte de tarifleri batırıyordu. Hatta iki düzine cupcake'i yakmıştı.

Jamie'ye giderken göğsü sıkışmaya başladı. Onu yalnızca bir dakikalığına görmesi gerekecekti. Korkmasına gerek yoktu. Ama kapıyı çalarken nefessiz kaldığını fark etti. Kaburgaları sanki ciğerlerini ezen mengene görevi görüyordu.

"Sanki Diogee, Mac'ten ders alıyormuş gibi. İkisi de dışarıdaydı ve..." dedi Jamie kapıyı açtığı anda. Sonra lafını yarıda kesip gözlerini David'e dikti. "Sen iyi misin?"

"Evet, hâlâ uyukluyorum" demeyi başardı David nefes nefese. Eve gitmesi gerekiyordu. Eve gidebilirse iyi olacaktı. Diogee, ona doğru koştu. David, Diogee üstüne atlamadan önce kapı çerçevesine tutunmayı başardı. "Hadi, D." Kayış getirmeyi unutmuştu ama köpeği, onu eve kadar takip edebilirdi. Gitmek için arkasını döndü.

Jamie, David'i kolundan tuttuğu David'i içeri çekti. Kapıyı kapattı. "David, nefes nefesesin" dedi, yavaş ve teker teker konuşarak. "Nefesini tut, olur mu?"

David başını iki yana salladı. "Zaten yeteri kadar nefes alamıyorum."

"Çok hızlı ve sert nefes alıp veriyorsun" diye açıkladı Jamie, kolunu bırakmadan. "Fazla oksijen alıyorsun. Nefesini tut ki daha iyi hissedesin. Ben de seninle yapacağım." Nefes alıp gözlerini David'inkilere dikti.

David nefesini onunla birlikte tutmaya başladı ama bu kalp hızını artırdı, kulaklarındaki kalp atışı sesini güçlendirdi.

"Pekâlâ" dedi Jamie sonunda. "Nefes al. Normal bir nefes. Kocaman bir nefes değil."

Diogee mızırzırlanıp David'in bacağına vurmaya başladı. "Her şey yolunda, adamım, her şey yolunda." David nefes aldı ve köpeğin başını okşadı.

"Daha iyi mi?" diye sordu Jamie.

"Daha iyi" diye cevapladı David.

"Panik atak mıydı?"

"Evet."

"Gel biraz otur" dedi Jamie. "Ya da burada olmak durumunu kötüleştiriyor mu?"

Artık biraz sakinleştiğinden, acilen eve gitme isteği de

azalmıştı. Bacakları güçsüzleştiği için Jamie'nin koltuğa kadar ona yardım etmesine izin verdi. "Sana su getireyim."

Diogee koltuğa atlayıp David'in yanına yerleşti, Mac de onu takip edip David'e hafifçe kafa attı. "İyiym, çocuklar" dedi. Kalp ritmi yavaş yavaş düşüyordu.

"Al bakalım" dedi Jamie, elinde bir bardak suyla oturma odasına geri dönerken. Suyu David'e verip koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdu.

Bardağı dudaklarına götürürken David'in elleri titriyordu ama biraz içmeyi başardı. "Üzgünüm, yalnızca birkaç dakikaya daha ihtiyacım var sonra da..."

"Saçmalama" dedi Jamie.

David başını geri yaslayıp kendini toparlamaya odaklandı. Kendini hazır hissettiğinde başını kaldırdı ve Jamie'yi, gözleri endişe dolu ona bakarken buldu. "O gece de böyle mi hissettin?"

"Aşağı yukarı" diye cevapladı David.

"Keşke beni uyandırsaydın" dedi Jamie. "Ama sanırım bu işleri daha kötü yapardı."

"Muhtemelen" diye kabul etti David. "Aslında biriyle görüşeceğim. Bir terapistle. Lucy beni zorladı." Onu randevu işine girmek konusunda fazla zorladığı ve Jamie'yle yattıktan sonra neler olduğunu anlattığı sırada sarhoş olduğu için defalarca özür diledikten sonra.

Jamie başını salladı ama bir şey demedi. Muhtemelen ne diyeceğini bilmiyordu. Terapiye başlamak üzere olan birine söylenecek doğru bir söz var mıydı? David hâlâ bunu yapacağına inanamıyordu. Başkalarının terapiye gitmesini sorun etmezdi ama bir tarafı buna asla ihtiyacı olmayacağına ve kendi problemlerini çözebilecek kadar akıllı olduğuna inanırdı. Belli ki durum bu değildi.

"Ne zaman bir kadına değer vermeye başlasam panik atak geçirmek istemiyorum" diye devam etti David. Jamie hâlâ bir şey dememişti. "Sana değer verdiğim şekilde." Jamie'nin gözleri büyüdü ama konuşmadı. "Bence sorun seninle yakınlaşmaktı, beni bu kadar etkileyen yalnızca yatmış olmamız değildi." Öksürür gibi güldü. "Çoktan terapiye başlamış gibi konuşuyo-

rum.” Mac kucığına çıktı. Bu pozisyonda Diogee’den yalnızca bir karış ötedeydi ama başka bir bakışma yarışına girmediler. İkisi de yalnızca David’e yaslandı.

“Görünüşe göre, şu an evcil hayvan terapisi görüyorsun” dedi Jamie. “Saat geç oldu. Bu gece burada kalmak ister misin? Koltukta yani” diye çabucak ekledi.

“Evet. Teşekkürler” dedi David.

“Sana bir battaniye ve yastık getireceğim.” Jamie yatak odasına gitti.

David pestili çıkmış gibi hissediyordu ama artık nefes alabiliyordu ve kalbi de patlayacakmış gibi çarpmıyordu. Ayak-kabıllarını çıkarıp gerindi, bu hareketiyle hayvanların pozisyonunu bozdu. Mac karnına yerleşti, Diogee de ayaklarının dibine yattı. Gözlerini kapatmasıyla uykuya dalması bir oldu. Jamie’nin üzerini battaniyeyle örttüğünü hayal meyal fark etti.

Jamie saate baktı. Neredeyse ondu. David hâlâ uyuyordu. Pastanedeki patronunu arayıp hasta olduğunu söyleyecekti. David’in kızmayacağını umuyordu. Dinlenmeye fazlasıyla ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ona e-posta gönderip panik atak geçirdiğini anlattığında Jamie anlayışla karşılaşmıştı ama yalnızca akıyla hareket etmişti. Ama David’i o gece o halde görmek, neden gitmek zorunda olduğunu kalbiyle anlamasına sebep olmuştu. Ölüyor gibi hissetmiş olmalıydı. Aslında ertesi gün Jamie’yi sinemaya davet etmesi cesaretli bir davranış bile sayılabilirdi. Bunun başka bir atağa sebep olabileceğini bilmesi lazımdı. Belki neredeyse sebep olmuştu bile. Belki sinemada elini elinden öyle çekmiş olmasının sebebi de buydu. Belki ona dokunmak paniklemesine sebep olmuştu.

Mac onu düşüncelerinden koparıp alacak şekilde miyavladı. Oturma odasındaki camlardan birine oturmuş, site avlusuna bakıyordu. Jamie, “Hişşş!” diyerek kediye doğru koştu. Mac yine miyavladı. Jamie, David’e baktı. Hâlâ uyuyordu, Diogee ise ayaklarının dibinde yatmış, David’i izliyordu.

“Sorun ne?” diye fısıldadı kedisine.

Mac sinekliği tırmalamaya başladı. Jamie, patilerinden tutup onu indirdi. Onu bu kadar çok kızdıran şeyin ne olduğunu görebilmek için avluya baktı. Bir sincap ya da başka bir kedi falan bekliyordu ama tek görebildiği avluya doğru giden postacı Sheila ve süs havuzunun yanında, her zamanki yerinde oturan Hud'dı.

"Orada bir şey yok" dedi MacGyver'a.

Mac yere atlayıp kapıya koştu ve sanki dışarı çıkmak istermişçesine yine miyavladı. Bir ileri bir geri yürümeye başladı, sonra da oturma odasını hızla geçip bacadı tırmandı!

Jamie dışarı fırladı. Çatıya baktı. Buradan mı çıkacaktı? Acaba sıkışmış mıydı? Hayır, oradaydı işte. Çatıda koşup çalılara atlamış ve Sheila'ya doğru koşmaya başlamıştı. Jamie ağzını açıp Mac'i çağırma fırsatı bulamadan Mac fırlayıp postacı kadının çantasındaki anahtarlıklardan birini çıkarmayı başardı. Sonra bir an bile tereddüt etmeden Hud'ın yanına koşup anahtarlığı ayaklarının dibine bıraktı.

"Ona bunu yapmasını ben söylemedim" diye bağırdı Jamie ellerini havaya kaldırarak, Hud'ın bakışlarına karşılık olarak.

Hud anahtarlığı almak için eğildi. "Ben alırım" diye bağırdı Sheila, Hud'a doğru koşarak.

Hud ondan evvel davrandı ve anahtarlığın ucunda sallanan gümüş balığı inceledi. "Günün Zaferi'nin ilk bölümü yayınlandığında, ekipteki herkese bunlardan bir tane verilmişti. Bize özel yapılmıştı." Güneş gözlüğünü çıkarıp Sheila'ya baktı.

"eBay'den almıştım" diye itiraf etti Sheila. Yanakları kızarmıştı. Boynu da. Kulaklarının ucu da.

"Hayran mısın?" Hud sesindeki gururu saklayamıyordu.

"Her bölümü milyonlarca kez seyrettim" diye itiraf etti Sheila. Hud'la değil de yerle konuşuyordu. Hud'dan hoşlanıyor, diye düşündü Jamie. Hud'dan hoşlanıyor. Bu yüzden bugüne kadar rol aldığı her programı ezbere biliyordu ama o gece barda hiçbir film sorusunu tutturamadı.

"En sevdiğin hangisi?" Hud uzanıp gözlerine bakabilmek için Sheila'nın yüzünü kaldırdı.

Jamie bir anda, orada durup onları izlememesi gerektiği-

nin farkına vardı. Mac'ı kucağına aldı. Kedi bu sefer itiraz etmedi. Sonra da eve döndü. David kalkmış, ayakkabılarını giyiyordu. "İşe gitmem gerek."

Jamie başını salladı. "Senin yerine işten izin aldım. Umarım sorun olmaz."

"Teşekkürler."

Jamie, David artık bir krizin ortasında olmadığı için ne söyleyeceğini kestiremiyordu. "Ah! Hud, Masal Diyarı'ndaki hırsızlıkların ardında Mac'in olduğunu kabul etmek zorunda kalacak. Az önce Mac'in bir şey çalışına gözüyle şahit oldu. Ben de orada durmuş Mac'e sinyaller ya da sardalye rüşvetleri de vermiyordum. Ayrıca nasıl dışarı çıktığını da biliyorum." Baccayı gösterdi.

David, MacGyver'a baktı. "Etkileyici."

Jamie de kedisine baktı. "Benim kullanacağım kelime bu olmazdı."

David ayağa kalktı. "Kahvaltı etmek ister misin?"

"Ben... bilmiyorum" diye cevapladı Jamie. "Aradan biraz daha zaman geçmeden yeniden arkadaş olmaya dönebileceğimi sanmıyorum. Biliyorum şu yatak arkadaşlığı olayına tamamen katılıyordum ama kendimi kandırıyordum. Sahte çift olarak fazla iyiydik. Gerçek gibi geldi."

David başını salladı. "Bana da öyle geldi. Ben yatak arkadaşı olmak istemiyorum. Kafamı toparladığım anda, gerçek anlamda birlikte olma potansiyeliyle birlikte arkadaş olmak istiyorum."

"Ah! Şey..." Jamie bunu beklemiyordu. Ama istediği tam olarak buydu. Benim Yılım sırasında gerçekleşse bile. Onunla hayalleri arasına giren şey erkekler değildi. Sorun geçmişte birlikte olduğu, belli tipte adamlardı. Bu ve onları memnun etmek için kendini paralamasıydı. David'le bunu yapmamıştı çünkü önce arkadaş olmuşlardı. Ve zaten David böyle bir şeyi istemezdi.

Jamie uzun süre David'e baktı ve başını salladı. "Roscoe's Chicken and Waffles'a gitmek istiyordum."

"Los Angeles'ta gitmek istediğim ama hiç gidemediğim bir yer daha" dedi David.

Mac mırlamaya başladı.

Kapı çaldı, Jamie koşarak açmaya gitti. “Birlikte Yaşamaya Başlama Gününüz Kutlu Olsun!” diye bağırdı Lucy, Jamie’ye üzerinde EV, EVCİL HAYVANININ OLDUĞU YERDİR yazan bir kapı paspası uzatırken.

Jamie, Lucy’ye sarıldı. Adam ve Lucy’le arkadaş olmak, David’le birlikte olmanın en büyük avantajlarından biriydi. “Bunu hemen dışarı koyuyorum” diye duyurdu. “Sen de arka bahçeye geç, David mangalı yaktı bile.”

Ruby, Riley, Addison, anneleri ve elbette Zachary, bahçe kapısından girdikleri sırada Jamie paspası kapının önüne yeni sermişti. Zachary ve Addison neredeyse her zaman birliktelerdi. Bir seneyi biraz aşkın bir süredir çıkıyorlardı ve birlikte bir çizgi roman üzerinde çalışıyorlardı. Bir kez bile ayrılmamışlardı.

Diogee zıplayarak kapıya geldi. Jamie, köpek, yeni misafirleri karşılamadan ve muhtemelen de devirmeden önce kapıyı son anda kapatmayı başardı. “Pek şık görünüyorsun” dedi Riley’ye, küçük kızın giydiği ve Ruby’nin üzerinde aylardır çalıştığı fuşya rengi kovboy kıyafetine yakından bakabilmek için dizlerinin üstüne çökerek.

“Öyleyim!” Küçük kız kendi etrafında dönünce herkes güldü.

“Pekâlâ. Kapıyı şimdi açıyorum. Diogee’lenmeye hazır olun” dedi Jamie, onları herkesin Diogee tarafından büyük bir özenle yalandığı eve davet ederken.

“Senden daha iyi öpüşüyor” diye takıldı Addison, ama ses tonu sakın ve sevgi doluydu.

“Daha fazla dil istiyorsun. Anladım” dedi Zachary.

“Bunu duymamış olayım” dedi Addison’ın annesi.

Ruby kollarını Jamie’nin beline doladı, birlikte evin içinden geçerek arka bahçeye çıktılar. “Senin için çok heyecanlıyım. Başından beri David ve senin birbiriniz için mükemmel olduğunuzu biliyordum.”

“Marie de Helen da bizi bir araya getirenin kendileri olduğunu iddia ediyorlar. Şu anda tam orada durmuş bu konuyu tar-

tışıyorlar. Nessie hakemlik yapmaya çalışıyor. Dişçi ve vaftiz oğlu tamamen unutmayı başardılar. Ayrıca her şey Mac'in sayesinde olmuş olsa da bir şekilde Hud ve Sheila'nın âşık olmasıyla ilgili de kendilerine pay çıkarmayı başardılar."

"Her şey kesinlikle Mac sayesinde oldu. Ama Helen'in, sen ve David konusundaki iddialarını anlayabiliyorum" diye cevapladı Ruby. "Yani, vaftiz oğlu sayesinde David'le içki içtiğiniz o bara gittin" diye açıkladı Ruby. "O yüzden bence Helen'in biraz hakkını vermek lazım. Ama Marie'ye bunu dediğimi söyleme."

Jamie mutfağa yöneldi. "Sana bir şey göstermem gerek. Zaten yakında kendin göreceksin ama bekleyemedim." Kocaman bir kek kutusunun kapağını açtı. "Bunu David yaptı." Elbette reçel dolu olan kekin üzerinde Jamie'nin kitabının mükemmel bir kopyası vardı. "Fotoğraflarımın yayımlanacağına inanabiliyor musun?"

"Pek değil" diye cevapladı Ruby. "Yanında David gibi takıntılı, mıymıntı ve kontrolcü bir erkek varken bir kitap yayımlatabileceğini düşünmemiştim."

"Çok komik. Sen epey komiksin" dedi Jamie. "Hadi, buradan çıkalım." Omzundan geriye baktı. "Sen değil Mac" diye uyardı. "Sen bir ev kedisisin. Çatı kapalı."

Mac, küçük kız Riley gelip de arka bahçeye çıkan cam kapıyı açana kadar gözünü dikip ona baktı. Bacaya kimin ihtiyacı vardı ki? Onun adı MacGyver'di. Evden çıkmanın pek çok yolunu bulabilirdi.

Mac başta David ve Jamie olmak üzere mutlu insanların kokusunun ve pişmekte olan etin tadını çıkararak mangala doğru salına salına yürüdü. Dilinin de yardımıyla daha derin bir nefes aldı. Yakınlarda onun yardımına ihtiyacı olan insanlar vardı. Bu gece kokularını takip edecekti.

Mangalın yanındaki masaya atladı. Miyavladığı anda Diogee hemen yanında bitti. Mac, köpeğe hamburger köftelerinden birini attı. Bazı görevleri için kas gücüne ihtiyacı olabilirdi. Mankafa o kısmı halledebilirdi. Mac'in ikisine de yetecek kadar beyni vardı.

Melinda Metz 1962 yılında Amerika'da doğdu. Genç yetişkin dalında başarılı kitaplara imza attı. "Roswell High" isimli serisi bir televizyon dizisinin ilham kaynağı oldu. "Mucitler Takımı" isimli çocuk kitabı serisi Türkçeye çevrildi. Kalem yeme alışkanlığı olan köpeği Dodger ile birlikte New York'ta yaşayan yazar bir yandan da çocuk ve gençlik kitapları yazmaya devam ediyor. *Pati-me Anlat* onun ilk yetişkin kitabı!

